உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

—(§)—

சென்னைத் திருமயிலை

ஸ்ரீ கபாலீஸ்வரரின்

சிவஞானசுபிக்ஷசௌமியம்

இஃது

சிவநேசச்செல்வர்கள் விருப்பத்தின்படி

ஸ்ரீ சிவசமயத்திற்குத் தொண்டுபூண்டொழுகும்

அடியார்களில் ஒருவரும்

வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சுக்ஞான விலாச

சபாப்ரசங்கக் கோளரியும்,

சென்னைத் திருமயிலை வடகூர் இராயப்பேட்டை

அருட்கவி

கி. ஷ. பா. கங்காதர நாவலரென் றியற்பெயரமைந்துள்ள

"சிவஞானப்பிரதேசியாரென்னும்"

சிவப்ரகாச தேசிக சுவாமிகளால்

இயற்றப்பட்டு

—(*)—

கையொப்பக்காரர்களின் நன்முயற்சியினால்

தமது

சென்னை சேத்துப்பேடு

ஸ்ரீ ஜெய விநாயக சிவப்ரகாஸ அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

—[]—

44 - வது ஷத்தின் திருப்பணியாக கலியுகாப்தம்

5025 க்குச் சரியானத் தமிழ் ருத்ரோத்காரி ஷூ பங்குனி மீ 7 உ

சுவாமி சந்நிதியில் ஷ்டி தேசிக சுவாமிகளால்

அரங்கேற்றஞ்செய்யப்பட்டது.

1924 ஷூ மார்ச் மீ 19 உ

—]§[—

181 c 8
354
18 SEP 1924

தெய்வப்புலமை

ஸ்ரீமத் - திருவள்ளுவ நாயனார்.

(இவரது சரித்திர சுருக்கம் ௰௧ ம் பக்கத்திலும்
இவரது துதி ௬௭, ௬௮ பக்கங்களிலும் காண்க.)

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

—(§)—

சென்னைத் திருமயிலை

ஸ்ரீ கபாலீஸ்வரரின்

சிவஞானசுபிஷசௌமியம்

சிவபராதீன நிஜதத்வ நிருபணம்.

பதித்வ சோருபாதிக்ய விபூதம்.

—0—

சிவாகமம்.

" ஓம் ஸர்வஜ்ஞத : த்ருப்தி ரநாதிபோத ஸ்வதந்த்ரத :
நித்ய மலுப்தசக்தி : அநந்த சத்திச்ச விபோர்
விதிஜ் ஞாஷ்ஷடாது ரங்காநி மஹேச்வாஸ்ய
அங்காவ்யாத் யநந்த மாங்கல்ய குணகண மணிஜலதே பரம
சிவஸ்ய " எனவும்,

சுருதி.

சிவமத்வைதம் சாந்தம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே எனவும்,
ப்ரம விஷ்ணு, ருத்ரேத்ரா ஸ்ஸம்ப்ர ஸூயந்தே நமோ நம :

எனும், சிவாகமத்தின் மங்களாகார வாக்கியத்தின் சொருபானந்த வள்ளலாகிய பரமசிவனையே எல்லா தெய்வத்தினும் மேலானவரென்று சதா வந்தனை வழிபாடுடன் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

அகிலகாரண பூதபௌதிக பரமாணுபவ சர்வஜோபிதாலங்கார விசித்ராத்ம கோலாகல பராபர (ஏக, உபய, திரித்வ, சதுர்த்த, பஞ்ச) மூர்த்தமாகும் பிர்ம, விஷ்ணு, ருத்ர, மஹேஸ்வர, சதாசிவமாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களாகவும், அவையே; சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹார, திரோபவ, அநுக்ரஹமாகிய ஐந்தொழிலையும் நடத்திவைக்குங் கடவுளாகவும், அத்தகையானச் செயலையும், அரூபமாயுள்ள தனது விஞ்ஞானமயத்தை உலகாதியந்தமாயுள்ள தேவர்முதல் மக்கள்வரையும், அவைமுதல் பசுபட்சியாதி மண்முதல் தொடக்கமாயுள்ளவையான சரவசரமென்னும் பெயருடையனவாயமைந்துள்ள பதார்த்தங்கள், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்வமைந்து அவ்வவ்வுருவுடைத்தும் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனவும் அவைபால்; ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், மணம் எனும் சுவை, ஒளி ஊறு, ஓசை, நாற்றம் ஆகக்கலந்து தத்வாநுசார விதேகதேக, போகமோக கன்மதன்ம, சன்மங்களுக்கெல்லாம் எவ்வவதரத்துங்கூடாது எவைக்குந் தலைமைப்பொருளாதலான், ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயம் என்பதே வுருவக வடிவினதாகிய சத்து, சித்து, ஆனந்தமே; ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமனம், சத்தியோசாதம், எனும் ஐந்துமுக சொரூபமாம் விக்ரஹபாத்தியதை யுடையனவாக யெண்பித்து அதனந்தரார்த்தலட்சண ப்ரணவ பஞ்சாக்கரமே சருவமயமாகிய (சிவமயமே) நாம, ரூப, தேவ, காருண்யமாம்.

—[]—

உண்மைப் பரிசோதனுப்பியாச வுருவகப் பிரமாணம்.

ஓம்! ஓங்காரத்தின் அர்த்தரூபமாயுள்ளது பஞ்சாட்சரம் பஞ்சாட்சரத்தின் மகிமை (சிவ) என்னும் ஆண் எழுத்தும் (நம) என்னும் பெண்ணெழுத்தும் (ய) என்னும் அலியெழுத்துஞ்சேர்ந்து பசு, பதி, பாசத்திலடங்கும் இதை உச்சரிக்கு முறைமையினாலே;

(க) ஸ்தூல பஞ்சாட்சரமென்றும், (உ) சூக்ஷ்ம பஞ்சாட்சரமென்றும், (ங) காரண பஞ்சாட்சரமென்றும், (ச) மகா காரண பஞ்சாட்சரமென்றும், (ரு) அதிசூக்ஷ்ம பஞ்சாட்சரம் அல்லது மஹாமநு என்றும் ஐவகைப்படும்.

ஸ்தூல பஞ்சாட்சரம் (நமசிவய)
சூக்ஷ்ம பஞ்சாட்சரம் (சிவயநம) என்று சொல்லப்படும்.

மூலாதாரத்தில்	கணபதி	ஓம் என்னும் ப்ரணவமயமாகவும்
சுவாதிட்டானத்தில்	(பாதம்)	பிர்மாவும்,
மணிபூரகத்தில்	(உந்திக்கமலம்)	விஷ்ணுவும்
அனாகதத்தில்	(இருதயகமலம்)	ருத்திரனும்
விசுத்தியில்	(கண்டஸ்தானம்)	மஹேஸ்வரனும்
ஆக்ஞையில்	(நெற்றி)	சதாசிவமும், வீற்றிருக்கின்றார்.

ஸ்தூல பஞ்சாட்சரமாகிய நமசிவயவென்பது போகத்தையும்,

சூக்ஷம பஞ்சாட்சரமாகிய சிவயநம வென்பது மோக்ஷத்தையுந் தருதலால்; முமூட்சுகளாயுள்ளவர்கள் சூக்ஷம பஞ்சாட்சரத்தையே விதிப்படி ஜபிக்கக் கடவர்.

சூக்ஷம பஞ்சாட்சரத்திலுள்ள சிகாரம் - சிவம் வகாரம் - அருள் யகாரம் - ஆத்மா, நகாரம் - திரோதை, மகாரம் - மலம், ஆகலின் இந்த முறைமையுணர்ந்து ஊனநடனமாகிய நகார மகாரத்திலேசென்று ஜனன மரணப்பட்டுப் போகாமல், ஞான நடனமாகிய சிகார, வகாரத்தைப் பொருந்தி சிகார முதலாக வுச்சரித்து, அப்படி உச்சரிக்கிற முறைமையையும்விட்டு வகாரமாகிய ஞானந் தானுய்நிற்கவே; சிகாரமாகிய ஞேயத்திலே அழுத்துவிக்கும். அது எப்படியெனில், சத்தியாகிய வகாரம் இடமாகச் சிவமாகிய சிகாரத்தின் இடையிலழுந்தவே அத்தன்மை யுண்டாக்கும். இந்த அநுபவ ரகசியத்தையும், பஞ்சாட்சரம், ஏகாட்சரமாமாறு, வகாரத்தில் நகாரமும், யகாரத்தில் மகாரமும், சிகாரத்தில் வகாரமும், அதில் யகாரமும் ஒடுங்கு முறைமையினையும், காரணபஞ்சாட்சரம் மகாகாரண பஞ்சாட்சரம், மகாமநு, இம்மூன்றையுங் குருபரன் திருத்தாளைச் சேர்ந்து வழிபட்டுத் தெரிந்துக்கொள்க. இதைப்போலவே; (யநமசிவ - வயநமசி - மசிவயந) எனும் பஞ்சாட்சரத்தின் பேதாபேதங்களையும், அவ்வமாறுதலாலுண்டாகும் நன்மைத் தீமைகளையுங் குருமுகத்தாலுணர்ந்து; கோழியானது கல்லைநீக்கி நெல்லையுண்பதுபோலப் பிரயோசனத்தையடைவானுன்னி யெழுதப்பட்டன.

—)*(—

ஸ்ரீமத் - திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்.

—)*(—

" துஞ்சலுந் துஞ்சலிலாதப் போழ்தினு, நெஞ்சகநைந்து நினைமினு டொறும், வஞ்சகமற்றடி வாழ்த்த வந்தகூற் றஞ்ச வுதைத்தன வைந் தெழுத்துமே "

ஸ்ரீமத் - திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

—(‡)—

"சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன், பொற்றுணை திருந் தடி பொருந்தக் கைதொழ, கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும் நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே"

"வைத்தபொரு ணமக்காமென்று சொல்லி மனத்தடைத்துச், சித்தமொருக்கிச் சிவாயநமவென் றிருக்கினல்லால், மொய்த்த கதிர்மதி போல்வா ரவர்பா திருப்புலியூர், அத்தனருள் பெறலாமோ வறிவிலாப் பேதை நெஞ்சே"

"ஏதமொன்று மறிவில ராயினும், ஓதியஞ்செழுத்தும் முணர் வார்கட்குப், பேதயின்றி யவரவ ருள்ளத்தே, மாதுந் தாமு மகிழ்வர் மாற் பேறரே"

"இருந்து சொல்லுவன் கேண்மின்க ளேழைகாள், அருந்தவந் தரு மஞ்செழுத் தோதினல், பொருந்து நோய்பிணி போகத் துறப்ப தோர், மருந்து மாகுவர் மன்னுமாற் பேறரே"

—]§[—

ஸ்ரீமத் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

"மற்றுப் பற்றெனக் கின்றிநின் றிருப் பாதமே மனம் பாவித்தேன்
பெற்றலும் பிறந்தேனினிப் பிறவாத தன்மைவந் தெய்தினேன்
கற்றவர் தொழுதேத்துஞ் சீர்க்கறை யூரிற்பாண் டிக்கொடுமுடி
நற்றவாவுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சிவாயவே"

ஸ்ரீமத் - மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

"போற்றியோ நமச்சிவாய புயங்கனே மயங்குகின்றேன்
போற்றியோ நமச்சிவாய புகலிடம் பிறிதொன் றில்லை
போற்றியோ நமச்சிவாய புறமெனைப் போக்கல் கண்டாய்
போற்றியோ நமச்சிவாய செயசெய போற்றி போற்றி."

"நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம வெனப்பெற்றேன்
தேனாயின் னமுதமுமாய்த் தித்திக்குஞ் சிவபெருமான்
றானேவந் தெனதுள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள்செய்தா
னூனாரு முயிர்வாழ்க்கை யொறுத்தன்றே வெறுத்திடவே"

ஸ்ரீமத் - திருமூலர் திருமந்திரம்.

"ஐம்பதெழுத்தே யனைத்து வேதங்களு, மைம்பதெழுத்தே யனைத் தாகமங்களு, மைம்பதெழுத்தி னடைவை யறிந்தபி, னைம்பதெழுத்தே யஞ்செழுத்தாமே"

" தெள்ளமுதூறச் சிவாயநமவென்று, வுள்ளமுதூற வொருக்காலுரைத்திடும், வெள்ளமுதூறல் விரும்பியுண்ணுதவர், துள்ளிய நீர்போற் சுழல்கின்றவாறே "

" குருவழியாய குணங்களினின்று, கருவழியாய கணக்கை யறுக்க வரும்வழிமாள மறுக்கவல்லார்கட், கருள்வழி காட்டுவ தஞ்சேழுத்தாமே.

உபதேசகாண்டம்,

" இனைய மந்திரத் தியல்புணர்ந் தோர்பொழு திசைப்போர்
அனையர் தம்முழைப் புண்ணியம் யாவையு மடங்கும்
வினையு நீங்குவர் மேதினி புரந்தினி தளிப்பார்
புனையு மேற்பதம் புகுவர்மூத் தேவரிற் பொலிவார் "

" அஞ்சேழுத்தேனு மருமறை மந்திரமதனை, நெஞ்சழுத்துவர் முழுமுதற்றேவனை நிகர்ப்பார், பஞ்சபாதகர் மீதுமற் றவர்நிழற் படினுஞ், செஞ்சவே யவர்க் காண்கினும் பவந்தொலை செல்லும் "

" ஆதியருளுருவம் பெற்றெடுத்த வஞ்சேழுத்தை, யோதியுணர்ந் தாரை யுள்ளத் துணர்ந்தாலுந், தீது பிறப்பறுப்பா ரன்னவர்க்குத் தீங்கிழைப்பார், போது நரகினுக்கு மண்ணுத்தல் போகாதே "

வாயுசங்கிதை.

" உரைத்தவஞ் சேழுத்தின் வீறிங் கொருநூறு கோடியாண்டு
விரிக்கினும் விரிக்கலாகா தாயினும் விமலர் போற்றிச்
சுருக்கமா யுரைப்பா முன்னைத் துகளறு குடிலையோடு
மிருக்குமா றெழுத்தாயீறி லிறைவனஞ் சேழுத்துமன்றே "

பிரமோத்தரகாண்டம்.

" கருப்பயோனியிற் சுழிப்படு பவக்கடல் கடப்பர். பொருப்பினெம் பிரா னுயிர்க்கெலாம் புணையெனப் புகன்ற, விருப்ப ஞானவஞ் சேழுத் தினை யுளத்திடை வித்திற், றருப்பை சூட்டிடும் வேள்வியேன் றூனமேன் றவமேன் "

சிவதருமோத்தரம்.

" அந்தரத் தியங்கவல்ல வசுரரு மணுக மாட்டார், சிந்திய சித்தக் கோத்தைம் பேய்களுந் தீண்டமாட்டா. செந்தழ லென்னவஞ்சித் தியவா யரவுந் தீண்டா, மந்திர நவிற்றுவாரை மறலியு மஞ்சுமன்றே "

ஸ்ரீமத் - தாயுமான் சுவாமிகள்.

அஞ்சேழுத்தி னுண்மை யுதவான வப்பொருளை
நெஞ்சழுத்தி யொன்றாகி நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பட்டினத்தடிகள்.

" நாய்க்குண்டு தெண்டு நமக்குண்டு பிச்சை நமனைவெல்ல
வாய்க்குண்டு மந்திர பஞ்சாட்சர மதியாமல் வரும்
பேய்க்குண்டு நீறு திகைப்புண்டு நின்ற பிறவிப்பிணி
நோய்க்குண்டு தேசிகன் றண்ணரு ளெக்கங்க ளெக்குதற்கே

சிவவாக்கியர்.

" சிவாயமைந் தெழுத்திலே தெளிந்துவான மாள்லாம்
சிவாயமைந் தெழுத்திலே தெளிந்துலேங்க மாளலாஞ்
சிவாயமைந் தெழுத்திலே தெளிந்துமுத்தி சேரலாம்
சிவாயமைந் தெழுத்தையுந் தெளிந்துபாரு மும்முளே "

" சிவாயமேன்ற வட்சரம் சிவனிருக்கு மட்சரம்
உபாயமென்று நம்புவோர்க்கு வுண்மையான வட்சரங்
கபாடமிட்ட வாசலைக் கடந்துபோகும் வாயுவை
உபாயமிட் டழைக்குமே சிவாயமைந் தெழுத்துமே "

எனப்போந்த அனந்த ஆகமசாத்திர வழிகளாலெடுத்தாளப்பட்ட பரம சிவமே; பரசிவானந்தம், பரமசுகம், கேவலம், கியானமூர்த்தியம், விசுவாதீதம், சிற்சொருபம், ஏகம், நித்தியம், விமலம், அசலம், சர்வதா சாட்சி பூதம், சுசாதிக விசாதிக சுகதபேதாகிதம், சிவசொருபம், பாவாதீதம், திரிகுணரஹிதம், சிவம் என விளங்கலால்; பதித்துவமுடையவ ரவரே யாதுவர்.

—[]—

ஸ்ரீமத் - திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள்.

திருவெழுக்கூற்றிருக்கை.

—(§)—

" ஓருருவாயினை மானுங்காரத்
தீரியல்பாயொரு விண்முதற் பூதல
மொன்றிய விருசுட ரும்பர்கள் பிறவும்
படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திகளாயினை
யிருவரோ டொருவ னாகிநின் றனை
யோரானீழ லொண்கழ லிரண்டு
முப்பொழு தேத்திய நால்வர்க் கொளிநெறி
காட்டினை நாட்ட மூன்றாகக் கோட்டினை
யிருநதி யரவமோ டொருமதி சூடினை

யொருதா ளீரயின் மூவிலைச் சூல
நாற்கான் மான்மறி யைந்தலை யரவ
மேந்தினை காய்ந்த நால்வாய் மும்மதத்
திருக்கோட் டொருகரி யீடழித் துரித்தனை
யொருதனு விருகால் வளைய வாங்கி
முப்புரத் தோடு நானில மஞ்சக்
கொன்று தலத்துற வவுணரை யறுத்தனை
யைம்புல னாலா மந்தக் கரண
முக்குண் மிருவளி யொருங்கிய வானோ
ரேத்த நின்றனை யொருங்கிய மனத்தோ
டிருபிறப் போர்ந்துமுப் பொழுதுகுறை முடித்து
நான்மறை யோதி யைவகை வேள்வி
யமைத் தாறங்க முதலெழுத் தோதி
வரன்முறை பயின்றெழு வான்றனை வளர்க்கும்
பிரமபுரம் பேணினை
யறுபத முரலும் வேணுபுரம் விரும்பினை
யிகலி யமைந்துணர் புகலி யமர்ந்தனை
பொங்கு நாற்கடல்சூழ் வெங்குரு விளங்கினை
பாணி மூவுலகும் புதையமேன் மிதந்த
தோணிபுரத் துறைந்தனை தொலையா விருநிதி
வாய்ந்த பூந்தரா யேய்ந்தனை
வரபுர மென்றுணர் சிரபுரத் துறைந்தனை
யொருமலை யெடுத்த விருதிற லரக்கன்
விறல்கெடுத் தருளினை புறவம் புரிந்தனை
முந்நீர்த் துயின்றோ னான்முக னறியாப்
பண்பொடு நின்றனை சண்பை யமர்ந்தனை
யையுரு மமணரு மறுவகைத் தேரு
மூழியு முணராக் காழி யமர்ந்தனை
யெச்ச னேழிசையோன் கொச்சையை மெச்சினை
யாறுபதமு மைந்தமர்க் கல்வியு
மறைமுத னான்கு
மூன்று காலமுந் தோன்ற நின்றனை
யிருமையி னொருமையு மொருமையின் பெருமையு
மறுவிலா மறையோர்
கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை

கழுமல முதுபதிக் கவுணிய னறியு
மனைய தன்மையை யாதலி னின்னை
நினைய வல்லவ ரில்லைநீ ணிலத்தே"

—(‡)—

திருவெழுக்கூற்றிருக்கை திருவுள்ளக்கருத்து.

—]§[—

ஓருருவாயினை என்றது எல்லாத் தத்துவங்களையுங் கடந்து வாக்கு மனாதிகளுக்கு மெட்டாமலிருந்துள்ள தற்சுரூபந்தான் பஞ்சகிர்த்தியங்களையும் நிகழ்த்தவேண்டி நினதிச்சையா லெடுத்துக்கொண்டிருக்குந் திருமேனியை,

மானுங்காரத்தீரியல்பாய் - என்றது, மானென்பது - சத்தியாங்காரத்திரியல்பாய் தற்சத்தியைக்கொண்டு சர்வானுக்கிரகமான பஞ்சகிர்த்தியங்களை நடத்தவேண்டிச் சத்திசிவமாகிய விரண்டுருவாயினை,

ஒரு - என்றது, அந்தச் சத்தியுடனேகூடி யொன்றாகி நின்றனை

விண்முதல் பூதல மோன்றிய விருசுடரும்பர்கள் பிறவும், படைத்தளித்தழிப்பமும் மூர்த்திகளாயினை - என்றது, ஆகாச முதலாகப் பூமியீறாகவுள்ள பஞ்சபூதங்களையுஞ் சந்திராதித்தர்களையுந் தேவர்களையு மற்றுமுள்ள ஆத்மாக்களையும் படைக்கைக்கும், காக்கைக்கும், அழிக்கைக்கும் பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரரென்கின்ற திரிமூர்த்திகளுமாயினை

இருவரோ டொருவனாகி நின்றனை - என்றது, பிர்மாவையும் விஷ்ணுவையும்; இடத்திலும், வலத்திலும், அடக்கிக்கொண்டு ஏகமாய்த் திரிமூர்த்தியாய் நின்றனை

ஓரால் நீழலுன்கழ லிரண்டு முப்பொழுதேத்திய நால்வர்க்கொளி நெறி காட்டினை - என்றது, விருக்ஷங்களுக்கெல்லாந் தலைமையாயிருப்பதொரு வடவிருக்ஷத்தினீழலிலே யெழுந்தருளியிருந்து நின்னழகிய ஸ்ரீ பாதங்களை; உதய, மத்தியான, மத்தமனமென்கின்ற மூன்றுகாலமுந் தோத்திரஞ்செய்யாநின்ற, அகஸ்தியன், புலஸ்தியன், சனகன், சனற்குமாரனென்னும், நால்வகை யிருடிகளுக்குந் தற்சுரூபமான திருமேனியைக் காட்டியருளினை

நாட்ட மூன்றாகக்கோட்டினை - என்றது, பிர்மா முதலாயிருந்துள்ள ஆத்மாக்கள் ரூபமென்னும் புலனாலே சர்வபதார்த்தங்களையுங் காணுதபடியாலே சூர்ய சந்திராதித்தர்களையும், அக்கினியையு மூன்று கண்ணாகக் கொண்டருளி அந்தகாரமான விருளை யோட்டினை

இருநதி யரவமோ டொருமதிசூடினை - என்றது, பெரிதாகிய கங்கையையு மொப்பில்லாத பாம்பினையு மொருகாலத்தினு முதிராத பிறைக்கண்ணியையுஞ் சூடியருளினை

ஒருதா ளீரயின் மூவிலைச் சூல நாற்கான் மான்மறி யைந்தலை யரவ மேந்தினை - என்றது, பிரணவமாயிருந்துள்ள ஒருகாம்பினையும், ஈருகின்ற கூர்மையினையும், பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரனென்கின்ற மூன்றிலையினையுமுடையதொரு சூலத்தினையும், இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணமென்கின்ற நாலுவேதங்களையும், நாலுகாலாயிருந்துள்ளதொரு மான் கன்றினையும், ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரங்களையும், ஐந்து தலையாகவுடையதொரு மகா நாகத்தினையும் அஸ்தங்களிலே தரித்தருளினை

காய்ந்த நால்வாய் மும்மதத்திருகோட் டொருகரி யீடழித்துரித் தனை - என்றது, தன்னிழலைக் காயத்தக்க கோபத்தினையும், தொங்கும் வாயினையு மிரண்டு கொம்பினையுமுடையதொரு ஒப்பில்லாத ஆனையினுடைய பெலங்களையெல்லாங் கெடுத்து, உரித்துப்போர்த்தனை

ஒருதனு விருகால் வளையவாங்கி முப்புரத்தோடு நானிலமஞ்சக் கொன்று தலத்துற வவுணரை யறுத்தனை - என்றது, ஒப்பில்லாதப் பொன்மலையாகிய வில்லை, இருதலையும் வளையவாங்கி அஸ்திரத்தைத் தொடுத்து மூன்றுபுராதிகளாகிய அவுணரை யறுத்தனை

ஐம்புலநாலா மந்தக்கரண முக்குணமிருவளி யொருங்கியவானோ ரேத்த நின்றனை - என்றது, சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்னப்பட்ட ஐம்புலங்களையும், மனம், புத்தி, யாங்கார, சித்தமென்கின்ற அந்தக்கரணங்கள் நான்கினையும், ராசத, தாமத, சாத்துவிதமென்கின்ற மூன்று குணங்களையும், பிராணன், அபானனென்கின்ற விரண்டு வாயுவையும், மூலாதாரத்திலே யொடுக்கிக்கொண்டு ஏகாக்கிர சித்தராயிருந்துள்ள தேவர்களேத்த நின்றனை

ஒருங்கிய மன்த்தோ டிருபிறப்போர்ந்து முப்பொழுது குறை முடித்து நான்மறையோதி ஐவகைவேள்வி யமைத்தாறங்க முதலெழுத் தோதி வரன்முறை பயின்றெழு வான்றனை வளர்க்கும் பிரமபுரம் பேணினை - என்றது, ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனமிவற்றிற் செல்லுகின்ற மனத்தைப் பரமேசுவரனுடைய ஸ்ரீபாதங்களிலேயொருக்கி முன்பு தாம் மாதாவின் உதரத்திலே பிறந்த பிறப்பும், உபநயநத்தின்பின்பு உண்டான பிறப்புமாகிய இரண்டையும் விசாரித்து மூன்றுசந்தியும், செபதர்ப்பண, அனுட்டான ஓமங்களையுமுடித்து இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணமென்கின்ற நாலுவேதங்களையுமோதி; சிவபூசை, குருபூசை, மகேசுரபூசை

பிராமணபோசனம், அதிதிபுசிப்பு, என்கின்ற ஐந்து வேள்வியுமுடித்து ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்னும் ஆறங்கங்களையும் நடத்தி இவைகளுக்கு முதலாயிருந்துள்ள பிரணவத்தையுமுச்சரித்துத் தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு மவிகொடுத்து மழையைப் பெய்விக்கும் பிராமணராலே பூசிக்கப்பட்ட பிரம்புரமே திருப்பதியாக வெழுந்தருளியிருந்தனை

ஆறங்கமாவன - மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம்.

அறுபதமுரலும் வேணுபுரம் விரும்பினை - என்றது. அறுகாலுடைய வண்டுகளிசைபாடும் பொழில் சூழ்ந்த வேணுபுரமென்பதே திருப்பதியாக எழுந்தருளினை (வேணுபுர மேன்பதற்குக் காரணம்) வேணு என்பானொரு இந்திரனுடன்; கசமுகனென்பானொரு அசுரன்வந்து யுத்தம்பண்ண அவனுடனே பொருது அபசெயப்பட்டுப் பிரமபுரமென்னு முன்சொன்ன பதியிலேவந்து பரமேசுவரன்திருவடிகளிலே; தம்பிரானே! அடியேனுக் கமைத்தருளின சுவர்க்க லோகத்தைக் கசமுகன் சங்கரிக்க அவனுடன் யுத்தம்பண்ணி அபசெயப்பட்டுப் போந்தேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்து பூசிக்கையாலே; தம்பிரானுங் கணேசுரனைத் திருவுளத்தடைத்து, வாராய் கணேச்சுரனே! கசமுகன் வரப்பிரசாதமுடையவன் ஒருவராலுமவனைச் செயிக்கப்போகாது; நீபுமவன் வடிவாகச்சென்று உன் வலக்கொம்பை முறித்தெறிந்து அவனைக்கொன்று வேணுவேன்கின்ற இந்திரனைச் சுவர்க்கலோகத்திலே குடிபுகவிட்டுவாவென்று திருவுளம்பற்றக் கணேசுரனு மவன்வடிவாகச்சென்று தன் வலக்கொம்பை முறித்தெறிந்து அவனையுங்கொன்று வேணுவென்கின்ற இந்திரனையும் சுவர்க்கலோகத்திலே குடிபுகவிட வுண்டானதென்க.)

இகலியமைந்துணர் புகலியமர்ந்தனை - என்றது, தேவர்கள் முன்பு; புகலிடமென்று புகுதலால் திருப்புகலியென்பதே திருப்பதியாக வெழுந்தருளியிருந்தனை

தேவலோகமான அமராபதியைச் சூரபத்மா என்பானொரு அசுரன் வந்து சங்காரம்பண்ண அவனுடனே தேவேந்திரன் முதலாயுள்ளார் பொருது அபசெயப்பட்டு யுத்தத்தையொழிந்து இனி நமக்குப் பரமேசுவரன் ஸ்ரீ பாதமொழிய: புகலிடமில்லையென்று வேணுபுரத்திலேவந்து பரமேசுவரனைத் தெண்டம்பண்ணி யவனாலுண்டான நலிகையை விண்ணப்பஞ்செய்து எங்களை ரக்ஷித்தருளவேண்டுமென்னப் பரமேசுவரனும், சுப்பிரமணியரைத் திருவுளத்தடைத்து வாராய் சுப்பிரமணியனே! நீ

ஆறுமுகமும், பன்னிரண்டு கையுமாகப்போய் சூரபத்மர்வையுஞ்செயித்து தேவலோகத்திலே தேவர்களையுங் குடிபுகுத விட்டவோவென வருகைக் காரணம்.

போங்குநீர்க் கடல்சூழ் வெங்குரு விளங்கினை - என்றது மிகவுங் கோபிக்கப்பட்ட கடல்சூழ்ந்த வெங்குரு வென்றதே திருப்பதியாக எழுந் தருளியிருந்தனை

லோகங்களுக்கெல்லாம் தேவ குருவாகிய பிரகஸ்பதி பகவான் என்னையொழிந்து கர்த்தாவுண்டோவென்று மனோகர்வஞ் சொல்லுகை யாலே பரமேசுவரனும் இவன் மகாகெர்வியாயிருந்தா னிவனுடைய கெர் வத்தை யடக்கவேண்டுமென்று திருவுளத்தடைத்தருளி தேவர்க்கு குரு வாகிய அதிகாரத்தைமாற்றியருளப் பயப்பட்டுப் புகலியென்கின்ற திருப் பதியிலேபோய்ப் பரமேசுவரனைத் தெண்டம்பண்ணி; அடியேன் செய்த அபராதங்களைப் பொறுத்தருளி யடியேனை ரட்சித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்யத் தம்பிரானும் நீ மகாவேசியாயிருந்தாயென்று திரு வுள்ளமாய் முன்புபோல; தேவர்களுக்கு குருவாகிய அதிகாரத்தையுங் கொடுத்த காரணத்தால் வெங்குரு என்கின்ற பெயருண்டாயது.

பாணிழவுலகம் புதையமேல்மிகந்த தோணிபுரத் துறைந்தனை - என்றது, பாணியென்கின்ற சலம் பிரளயமாய்ப் பூமி, அந்தர, சுவர்க்க மாகிய மூன்று லோகங்களையும் புதைப்ப; அதைச் சங்காரம்பண்ணியரு ளி யதின்மேலே தோணிபோலமிதந்த வெங்குருவாகிய தோணிபுரமென் றதே திருப்பதியாக வெழுந்தருளியிருந்தனை

தொலையா விருநிதி வாய்ந்த பூந்தரா யேய்ந்தனை - என்றது, வேண்டினோர் வேண்டியதைக் கொடுத்துத் தொலைவறச் சங்கநிதி, பதும நிதியென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டு நிதிகளும், பூவுந் தாராயும் பூசிக் கையாலே திருப்பூந்தரா யென்னப்பட்ட திருப்பதியிலே எழுந்தருளி யிருந்தனை

ஒருகாலத்து தொலையாத வரத்தைப்பெறுவது காரணமாகத் திருத் தோணிபுரத்திலேவந்து தம்பிரானை பூசித்தளவி லுங்களுக்கு வேண்டுவ தென்னவென்று கேட்டருள, தம்பிரானே! அடியோங்களுக்கு எல்லாக் காலங்களுந் தொலையாமல் கொடுக்கத்தக்க வரத்தைப் பிரசாதித்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவ்வாறே தொலையாத வரத்தை யுங்கொடுத்தருளி மகாசங்காரத்தினும் தம்முடைய ஸ்ரீபாதங்களிலே தரித் தருளும் வரப்பிரசாதமுங் கொடுத்தருளினதால் பூந்தாராயெனப் பெய ருண்டாயது.

வரபுரமேன்றுணர் சிரபுரத்துறைந்தனை - என்றது, வரத்தைத் தருவதான புரமென்றுணரத்தக்க சிரபுரமென்பதே திருப்பதியாக எழுந்தருளி யிருந்தனை

தேவர்களும் பிர்மா விஷ்ணுக்களுமாகக்கூடி அமிர்தத்தை யுண்டாக்கித் தேவர்களை யிருத்தி! விஷ்ணுபகவான் அமிர்தம் படைத்துக் கொண்டு வருகிறவேளையில்; ராகு, கேதுவென்கின்ற இரண்டு பாம்புங் கூடிக் காந்திருந்து அமிர்தபாணம் பண்ணுவதாக இருப்பதுகண்டு விஷ்ணு பகவான் அமிர்தம்படைத்துவருகின்ற சட்டுவத்தைக்கொண்டு தலையற வெட்டுகையா லுடலிழந்து; நாகமிரண்டும் நம்முடல்தரக்கடவான் பரமேசுவரனொழிய வேறே யில்லையென்று திருப்பூந்தாராயிலேவந்து பரமேசுவரனை நோக்கி இரண்டு சிரங்களும் பூசித்தலால் சிரபுரமென்று பெயருண்டாயிற்று.

ஒருமலையெடுத்த விருந்திறலரக்கன் விறல்கெடுத்தருளினை - என்றது, பெருமையுள்ள கயிலாயமென்னும் பேரையுடைத்தாய் உனக்கே ஆலயமாயிருப்பதொரு வெள்ளிமலையையெடுத்த பெரிய புசபலங்கொண்ட ராவணனுடைய கர்வத்தைக் கெடுத்தருளினை.

புறவம் புரிந்தனை - என்றது. பிரசாபதியென்கின்ற பிர்மவிருஷி சவுதமரிஷியைநோக்கி; நீ ஸ்திரிபோகத்தைக் கைவிடாமலிருக்கிறவனல்லோவென்று தூஷணிக்கையாலே, சவுதமரிஷியும்; பிரசாபதி பகவானைப் பார்த்து நீ ஒரு புறாவென்னும் பக்ஷியாய் நரமாமிசம் புசிப்பாயாகவென்று சபிக்க, பிரசாபதியும்; ஒரு புறாவாய்ப்போய் பலவிடத்திலும், நரமாமிசம் புசிக்கையிலே யொருநாள் மாமிசந்தேடிச் சோழவமிசத்திலே ஒருராசா தினசரிசனு யிருக்கிறவிடத்திலே யிந்தப் புறாவாகிய ரிஷியும் போய் ராசாவைப்பார்த்து எனக்கு அதிக தாகமாயிருக்கிறது சற்று நரமாமிசம் இடவல்லையோவென்ன; ராசாவுமுனக்கு எவ்வளவு மாமிசம்வேண்டுமென்னப் புறாவும் உன் சரீரத்திலே ஒன்றுபாதி தரவேண்டுமென்ன ராசாவுந் தன் சரீரத்திலே யொன்றுபாதி யரிந்திடப் புறாவுக்கு நிறையப் போதாமல் சர்வமாமிசத்தையுமரிந்திட்டு ராசாவுஞ்சோர்ந்துவிழ. இந்தப் புறாவாகியப் பக்ஷியும் நமக்குத்தன் சரீரத்தை யரிந்திட்டுப்பிழைப்பித்த ராசா சரீரம்பெறும்படி யெங்ஙனேயென்று விசாரிக்குமளவில், பரமேசுவரனொழிய வேறில்லையென்று சிரபுரத்திலேவந்து; பரமேசுவரனை நோக்கி அர்ச்சிக்க பரமேசுவரனுந் திருவுளத்தடைத்தருளத் தம்பிரானே! அடியேன் தாகந்தீரத் தன்சரீரத்தை யரிந்திட்ட ராசாவுக்கு முன்புபோல வுடலும் பிரசாதித்து அடியேனுக்குமிந்தச் சாபதோஷம்நீக்கவேண்டுமென்று

17

விண்ணப்பஞ்செய்ய, ராசாவுக்குச் சரீரமுங்கொடுத்துப் புருவுக்கு வேண்டும் வரப்பிரசாதங்களையும் பிரசாதித்துச் சாபதோஷமு மாற்றியருளப் புருவும் பூசிக்கையாலே புறவமேன்கின்றதே திருப்பதியாகவெழுந்தருளி யிருந்தனை.

முந்நீர்த் துயின்றோ னான்முகனறியாப் பண்போடு நின்றனை - என்றது, ஆற்றுநீர், வேற்றுநீர், ஊற்றுநீர் என்று சொல்லப்பட்ட முந்நீராகிய சமுத்திரத்திலே துயிலாநின்ற நாராயணனும், நாலு முகத்தினையுடைய பிர்மாவு மடியு முடியுந் தேடற்கரிதாய்நின்ற பண்பினையுடையையா யெழுந்தருளி யிருந்தனை.

சண்பை யமர்ந்தனை - என்றது, தூர்வாச மஹாரிஷி யாசிர மத்தே கிருஷ்ணவதாரத்திலுள்ள கோபாலப்பிள்ளைகளெல்லாமிந்த ரிஷியை அசங்கதித்துத் தங்களிலே யொருவனைக் கெர்ப்பிணியாகப் பாவித்துச்சென்று; இவள்பெறுவது ஆணோ பெண்ணோவென்று அந்த இருஷியைக் கேட்கையாலே; அவர்கோபித்து இவள்பெறுவது ஆணுமல்லபெண்ணுமல்ல வுங்கள் வமிசத்தாரையெல்லாஞ் சங்கரிக்கைக்கு ஒரு இருப்புலக்கை பிறக்கக்கடவதென்று சபிக்கையாலே; அவள் வயிற்றிலிருந்து ஒரு இருப்புலக்கை விழ, அந்தச் சேதியைக் கிருஷ்ணன்கேட்டுத் தூர்வாச மகாரிஷிசாபங் கேவலமல்லவென்று அந்த இருப்புலக்கையைப் பொடியாக அராவி, அந்தப் பொடியைச் சமுத்திரத்திலேபோட, அராவுதலுக்குப் பிடிபடாத ஒரு வேப்பம்விதைப் பிரமாணமுள்ளவிரும்பை ஒருமீன் விழுங்கி ஒரு வலைக்காரன் கையிலேயகப்பட்டது, அதின் வயிற்றிற் கிடந்த இரும்பைத் தன்னம்புத் தலையிலேவைத்தான். மற்றுஞ் சமுத்திரத்திற்போட்ட இரும்புப்பொடிகளெல்லாம் அலையுடனேவந்து கரைசேர்ந்து சண்பையாக முளைத்துக் கதிராய் நின்றவிடத்திலே; கோபாலகுமாரர்கள் விளையாடி வருவோமென்று இரண்டு வகையாகப் பிரிந்துசென்று அந்த சண்பைக்கதிரைப்பிடுங்கி யெறிந்துகொண்டு அதனாலேபட்டு விழுந்தார்கள். இதைக் கிருஷ்ணன்கேட்டு; இதனாலே நமக்கு மரணமாயிருக்குமென்று விசாரித்து ஆலின்மேலே யொரு இலையிலே யோகாசனமாக வொருபாதத்தைமடித்து வொருபாதத்தைத்தூக்கி யமர்ந்திருக்கிறவிடத்திலே, அந்தமீன்வேடன் பக்ஷி சாலங்களைத் தேடிவருகிறபோது தூக்கிய பாதத்தை யொரு செம்பருந்திருக்கிறதாகப் பாவித்து அந்த அம்பைத் தொடுத்தெய்ய, கிருஷ்ணனும்பட்டுப் பரமபதத்தையடைந்தான்.

இந்த சாபதோஷம், தூர்வாச ரிஷியைச்சென்று நலிகையாலே யிந்தத் தோஷத்தை நீங்கப் பரமேசுவரனைநோக்கி அர்ச்சிக்கப் பரமேசுவரனுந் திருவுளத்தடைத்தருள, இருஷியுந் தெண்டம்பண்ணித் தம்பிரானே!

அடியேனுடைய சாபத்தாலே கிருஷ்ணனுடைய வமிசத்திலுள்ள கோபாலரெல்லாருஞ் சண்பைக் கதிர்களால் சங்காரப்படுகையாலே, அந்ததோஷமடியேனைவந்து நலியாதபடி திருவுளத்தடைத்தருளி ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்யத் தூர்வாசரிஷிக்குச் சண்பைச் சாபத்தினாலுள்ள தோஷத்தைநீக்கிச் சண்பைமுனி யென்கின்ற நாமத்தையுந் தரித்தருளிச் சண்பையென்கின்றதே திருப்பதியாகவெழுந்தருளியிருந்தனை

ஐயுறு ‡ மமணரு * மறுவகைத்தேரரு மழியுமுண்மைராக் காழியமர்ந்தனை - என்றது, வேதாகமபுராண சாத்திரங்களிலுள்ள பலத்தையில்லையென்று ஐயமுற்றிருக்கின்ற ‡ அமணரும், கைப்புப், புளிப்புக், கார்ப்புத், துவர்ப்புக், கூர்ப்புத், தித்திப்பு என்கிற ஆறுவகை ரசங்களையுமுச்சிக்குமுன்னே புசிக்கிறதே பொருளென்றிருக்கிற * புத்தரு மழிகாலத்துமறியாமல், மிகவுங் காளிதமான விஷத்தையுடைய காளியென்கின்ற நாகம் பூசிக்கையாலே சீகாழி யென்கின்றதே திருப்பதியாகவெழுந்தருளியிருந்தனை.

எச்சனேழிசையோன் கோச்சையை மேச்சினை - என்றது, குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்பதேழிசை (குரலாவது - சங்கத்தொனி, துத்தமாவது - ஆண்மீன்பிளிறு கைக்கிளையாவது - குதிரையின்குரல், உழையாவது - மானின்குரல் இளியாவது - மயிலின்குரல், விளரியாவது - கடலோசை, தாரமாவது - காடையின்குரல், என்னும் நாதங்களையு மெச்சினை, மகத்தான இருடிகள் எல்லாரினும், விருத்தராயுள்ள பராசர்ப் பிரமரிஷியானவர் மற்றரிஷிகளெல்லாரையும் நோக்கி; நீங்கள் சமுசாரிகளொழிய விரதத்தை யனுஷ்டிப்பாரில்லையென்று அவர்களைத் தூஷிக்க அவர்களும் நீமச்சகந்தியைப் புணர்ந்து மச்சகந்தமு முன்னைப்பற்றி விடாமலனுபவிப்பாயென்று சபிக்கையாலே, அந்தச் சாபத்தின்படிபோய் மச்சகந்தியைப் புணர்ந்து; அந்தத் துர்க்கந்த மிவரைப்பற்றி யொரு யோசனைதூரம் துர்க்கந்தித்தப்படியாலே விதுபோக்கவல்லவர் பரமேசுவரனையொழிய வேறில்லையென்று சீகாழியிலேவந்து பரமேசுவரனை அர்ச்சிக்கப்; பரமேசுவரன் உனக்கு வேண்டினதென்னவென்று கேட்கத் தம்பிரானே! அடியேனைப்பற்றின துர்க்கந்தத்தை விடுவிக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய தம்பிரானு மிவனென்ன கோச்சை முனியோவென்று திருவுளமாயிவன்மேற் பற்றின துர்க்கந்தத்தையும்போக்கிச்சுகந்தத்தையும் பிரசாதித்தருளிக் கோச்சையென்கின்ற சந்தான நாமத்தையுந் தரித்தருளிக் கொச்சையென்கின்றதே திருப்பதியாக வெழுந்தருளியிருந்தனை.

ஆறுபதமு மைந்தமர் கல்வியு மறைமுதனான்கு மூன்று காலமுந்

தோன்ற நின்றனே - என்றது, பிரத்தி, பிரத்தியாகாரம், துல்லியம், துல்லியாதீதம், வித்தை, அவித்தை யென்கின்ற ஆறுபதங்களும் ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம், விரையம் என்கின்ற வைந்து கல்வியும், இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்கின்ற நாலு வேதங்களும் செல்காலம், வருங்காலம், நிகழ்காலம், என்கின்ற மூன்று காலமுந் தோன்ற நின்ற மூர்த்தியாயினை.

இருமையி னொருமையும் - என்றது, சத்திசிவங்களாயிருந்துள்ள இரண்டுமொன்றாய் அர்த்தநாரீசுவரமாயிருந்துள்ளதை,

ஒருமையின் பெருமை - என்றது, தானேயொரு எல்லையில்லாத சிவமாயிருந்துள்ளதை;

மறுவிலா மறையோர் கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை கழுமல முதுபதிக் கவுணிய னறியும் - என்றது, மறுவற்ற பிரமவமிசத்திற்றோன்றித் தீக்ஷைகளாலே மலத்தைக் கழுவப்பட்ட கவுணியர் கோத்திரத்திலேவந்த சீகாழிப்பிள்ளை கட்டுரையை விரும்பிக் கழுமலமென்கின்ற முதுபதியிலே யெழுந்தருளினை. கம்மென்கின்ற பிரம சிரசிலே உண்கின்றவனே அறியுமென்றது

அனைய தன்மையை யாதலின் - என்றது, அத்தன்மையாகிய வியல்பினையுடையை யாதலின்

நின்னை நினையவல்லவரில்லை நீணிலத்தே - என்றது, நின்னை நினைக்கவல்லார்களுக்குப் பிறப்பில்லை எனவும், நின்னை நினையவல்லவரில்லை நீணிலத்தே; நின்னை நினைக்கவல்லவருலகத்திலொருவருமில்லை எனவும் போதரும்

---

* குணத்தைப் பொருளெனக்கொண்டவன் சமணன், புத்தியைப் பொருளெனக்கொண்டவன் புத்தன், தேகத்தைப் பொருளெனக்கொண்டவன் உலகாயதன் இப்படி இன்னும் பலருள.

உலகாயதன் முதலிய பாசஞானிகள் பாசகாரியங்களாகிய தேகம், புத்தி, குணமுதலிய பொருள்களையன்றி வேறு ஆன்மாவாவது, பரமான்மாவாவது உண்டென்று கொள்ளாமையாலும், மாயாவாதி முதலிய பசுஞானிகள் ஆன்மாவாகிய தன்னையும், சூரியன் முதலிய வேற்றுப் பசுக்களையுமன்றி; வேறு பரமான்மாவுண்டென்று கொள்ளாமையாலும் யாவரும் பதியை யிழந்தவர்களேயாவர். தேகவாதிமுதல் பாஞ்சராத்திரிவரையில் அமங்கலம் பெற்றியங்கலால்; அவர்களியாவரும் நாஸ்திகருமாவர். தேகமே ஆன்மாவெனக்கொண்டு தேகத்துக்கு வேறாயுள்ள ஆன்மாவையும் கடவுளையுமில்பொருளாகத் துணிந்தமையால் தேகாத்மாவாதியாகிய

உலகாயதன் அவற்றையுண்டென்பாரை நோக்க நாஸ்திகனுவன்; இவனில் கொஞ்சம் பிராக்ஞராய் இந்திரிய முதலிய பொருள்களைத் தேகத்தினிடமாய்க் கண்டமையால் சமணாதிகள் நாஸ்திகருள்; பாசஞான துல்யராவர். ஆன்மாவையே கடவுளெனக்கொண்டும், பிற ஆன்மாக்களையே கடவுளர்களெனக்கொண்டும், அவர்களுக்கு வேறுயுள்ள பரமான்மாவாகிய பதிப்பொருளை இல்பொருளாகத் துணிந்தமையால் ஆன்மாவாதி முதலியவர்களும் பதிப்பொருளொன்று வேறு உண்டென்பாரைநோக்க நாஸ்திகராவர்.

இவர்கள் பதிஞானிகளை நோக்க நாஸ்திகரேயன்றிப் பாசஞானிகளை நோக்க ஆஸ்திகரேயாம். இவர்கட்கு ஆஸ்திகத்வம் பாசஞானிகளை நோக்க வுண்டாதலால் அவரோடொருங்கு சேர்த்து; நாஸ்திகர் என்னும்பெயர் வழங்குந்தன்மை யொழிந்தது.

ஆத்மா இல்லையென்பவனும், கடவுளில்லையென்பவனும், ஆத்மாவாகிய தானே கடவுளென்பவனும், பிறவான்மாக்களே கடவுளர்களென்பவருமாகவே, ஒவ்வொரு மதத்தவரும் ஒழிதலால்; அநீச்சுரவாதிகளாகிய அன்னோர்க் சப்புறப்பட்டவனாய்; பதிஞானியென்னப்பட்டவனுயுள்ளவனொருவனுளன்.

பரமபதியாகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்த வேதசிவாகமங்களிற் பெறப்பட்ட வுண்மைஞானம் சத்திநிபாதத்திற்கே வுரித்தாம். உலகோர்க்கோவெனின், பாசபசுஞானங்கள் சித்தியாம். ஆகமூவகைப்பட்ட ஞானங்களுள்; சத்திநிபாதத்திற்குரித்தாகிய வுண்மை ஞானமே பதிஞானமென்னப்படும். இம்மூன்றனுள் தேக முதலிய பாச காரியங்களைத் தனித்தனிப் பொருள்களெனக்கொள்வது பாசஞானம் அப்பாசத்திற் பிணிப்புண்டு மயங்கும் பசுவைப் பொருளெனக்கொள்வது பசுஞானம்.

இயற்கையே பாசமில்லாததாகிய வொருபொருள் இவ்விரண்டிற்கும் வேறுயுள்ளதெனக்கொள்வது பதிஞானம் எனவே; விவகரித்துவந்த பாசகாரியங்களுக்கும், பசுக்களுக்கும் வேறாகப் பதிப்பொருளொன்று வேறுகண்டவனென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது. அப்பதிப்பொருள் சம்பு சப்தவாச்சியனாகிய சிவபெருமானே யென்பது சமஸ்தவேத நிச்சயமாகையால், அப்பரசிவ சம்பந்தத்தால் சைவனென்னப்படுவோனே பதிஞானியாதல் திண்ணம். தேகம், இந்திரியம், பிராணன், கரணம் முதலாகிய பாச காரிய பத்தனாய், சித்ரூபனாய் விளங்கும் பசுவைப்பொருளெனக்கொண்டவன் மாயாவாதி இவனை; உண்மை வேதாந்தியெனவும், அத்துவிதி யெனவும் அறியாதார் கூறுவர்.

சைவசமய சாதன வுண்மை தர்ப்பணம்.

———(§)———

" சைவ சமயமே சமயஞ் சமயாதீதப் பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவே மன்றுள்வெளிக் காட்டுமிந்தக் கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறிப் புகுதவேண்டாம் முத்திதருந்
தெய்வச் சபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ் செகத்தீரே "

எனுந் தாயுமான சுவாமிகள் திருவாக்கின்படி, சைவசமயத்திலே எல்லாவுயிர்களும் பரமசிவனாற் படைக்கப்பட்டனவென்றும், அவ்வுயிர்களை அன்புடன் நேசித்து ஆதரிக்கவேண்டுமென்றும், அவ்வன்பு யாரிடத்தில்லையோ அவர்கள்; எவ்வித தவம், தானம்; பக்தி, ஆசாரமுடையவர்களாயினும், சிவம் என்னும் முழுமுதற்பொருளின் அருளை; எவ்வகையாலும் அடைதற்கூடாதென்றும், ஒவ்வொரு சீவர்களும் ஆன்மநேயச் சகோதரர்களென்றும், சகலஜீவராசிகளும் எல்லாம்வல்ல இறைவனுக்குத் திருக்கோயில்களாமென்றும் அறிவுறுத்தற்காதரவாக;

" எவ்வுயிரும் பராபரன் சன்னிதியதாகும்
இலங்குமுயி ருடலனைத்தும் ஈசன்கோயில்" என வரையறுத்துரைக்கப்பட்டது, இத்தகையக் கடவுளாகிய பரமசிவத்தையீண்டு சிவாகமத்தின்படி யெடுத்தாராயுங்கால்,

மண்டலப்புருடன்.

" கடையிலா ஞானத்தோடு காட்சி வீரியமேயன்பு
மிடையுறு நாமமின்மை விதித்த கோத்திரங்களின்மை
அடைவிலா வாயுவின்மை யந்தரா யங்களின்மை
உடையவன் யாவன்மற்றிவ் வுலகினுக் கிறைவனுமே " இது ஆஸ்திகலட்சணம்.

—)*(—

ஸ்ரீமத் - தாயுமான் சுவாமிகள். பொருள்வணக்கம்.

" சாதிகுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி யருவுருவத் தன்மை நாம மேதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும் பிறிவறநின் றியக்கஞ் செய்யுஞ், சோதியைமாத் தூவெளியை மனதவிழ நிறைவான துரிய வாழ்வைத், தீதில்பர மாம்பொருளைத் திருவருளே நினைவாகச் சிந்தை செய்வாம் " எனவும்,

ஆகாசபுவனம் - சிதம்பர ரகசியம்.

" ஆதியந்த மெனுமெழுவா யீறற்றோங்கி யருமறை யின்னமுங் காணா தரற்றநாளு, பேதமதங் களுமலைய மலைபோல் வாதப் பெற்றியரும்

வாய்வாதப் பேயராகச், சாதகமோனத்திலென்ன வடவானீழற் றண்ணருட் சந்திரமௌலி தடக்கைக் கேற்க, வேதகசின் மாத்திரமா யெம்மனோர்க்கும் வெளியாக வந்தவொன்றே விமல வாழ்வே'' எனவும்,

ஆசையேனும்

'' குலமிலான் குணங் குறியிலான் குறைவிலான் கொடிதாம்
புலமிலான் றனக் கென்னவோர் பற்றிலான் பொருந்து
மலமிலான் மைந்தர் மனைவியில் லானெவ னவன்சஞ்
சலமிலான் முத்தி தரும்பர சிவனெனத் தகுமே''

சிவாகமத்தெளிவுரை.

(உஅ) வது வாக்கியம்.

பிரபஞ்சத்திலுள்ள சருவமும், பரமேசுவரனால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது ஆகையால் விஷய விருப்பத்தைவிட்டு பிரமானந்தத்தை யனுபவிக்கவேண்டும்.

(உ௯) வது வாக்கியம்.

பரமேசுவரன் எல்லாவற்றிலும் வியாபித்திருக்கின்றார், ஸ்வயம் பிரகாசர், நிரவயர், சரீரமில்லாதவர், நிர்மலர், பாபரகிதர், எவைக்கும் மேலானவர், இவர் சத்தியத்தாலும் தபசாலும், சுக்கியானத்தாலும், இந்திரிய நிக்கிரஹத்தாலும் அடையப்படத்தக்கவர், ஜோதிமயனாயும், பரிசுத்தனாயுமிருக்கும் அவரை; குற்றமற்ற யோகிகள் தம்மில் தரிசிக்கின்றார்கள். உயர்வான கியானத்தால் சுத்தசித்தத்தால் தியானிப்பவர்கள் நிரவயவரான அந்தப்பரமேசுவரனைக் காணக்கூடும். அஞ்ஞானிகளுக்கு அசைகிறவர்போலும், ஞானிகளுக்கு அசைவற்றவர்போலுமுள்ளவர்.

ப்ரமாதிப்தக சுலோகம்.

'' ஸையோஹ் வைதத்ச்சாயாம ஸரீர முலோஹிதம் ''

சாயையும், சரீரமும், வர்ணமுமில்லாததும் சுகமான சுசுப்திக்குமிஞ்சின சுகமானதும், இசா சுகங்களைக் கோராததும், ஆனந்தமே சுவரூபமானதும்,

'' ஆநந்தோ ப்ரஹ்மா '' ஆனந்தமே சிவமாதலால், அனாத்மாவான இத்தேகம் நானன்று. இத்தேகத்துக்கு, விலட்சணமான சச்சிதானந்தமாகிய ஆன்மாவே தானென்று யாரறிபவரோ அவரே ஜீவன்முத்தராம். இதுவே சாங்கியமெனப்படும்.

முண்டகோபநிஷத்து ௩ - வது அத்தியாயம்.

அவர் கண்களாலாவது, வாக்கினாலாவது, மற்ற இந்திரியங்களா

லாவது, தபசினுலாவது, கருமத்தினுலாவது கிரகிக்கப்படமாட்டார். அவரருளிய பிரசாதமான ஞானத்தினுலே சித்தசுத்தியை யுடையவன் தியானித்துக்கொண்டே நிரவயவமான பரமேசுவரனை யறிகிருன்.

கேநோபநிஷத்து ௰க - வது வாக்கியம்.

அந்தப் பரமேசுவரனை; அறியேன் என்பவன் அறிவான்
தெரியாதென்பவர்களுக்குத் தெரியும்
அறிவேன் என்பவன் அறியான்
தெரியுமென்பவர்களுக்குத் தெரியாது

மாண்டூக்கியோபநிஷத்து, எ - வது வாக்கியம்.

அந்த பிர்மமானது, சுவப்னுவஸ்தையை யுடையது
(தைஜஸன் என்கிற ஜீவனல்ல)

ஜாக்கிர அவஸ்தையையுடையது (விசுவனென்கிற ஜீவனல்ல) ஜாக்கிர சுவப்னங்களுக்கு மத்தியமான அவஸ்தையையுடையதுமல்ல, நித்திராவஸ்தையை யுடையது, பிராக்கிய னென்கிற ஜீவனுமல்ல, இம்மூன்றவஸ்தைகளிலுள்ள வஸ்துக்களை ஒரேகாலத்தில் அறிகிறதுமல்ல, ஜடமுமல்ல, பார்க்கக்கூடியதுமல்ல, நிரூபித்துக் காட்டத்தக்கதுமல்ல, கருமேந்திரியங்களால் கிரகிக்கத்தக்கதுமல்ல, ஊஹத்தினுல் அறியத்தக்கதுமல்ல, நினைப்புக்கெட்டினதுமல்ல, வாக்கினுல் (வேதங்களால்) அறியத்தக்கதுமல்ல (ஆனுலோ) தநுசுவாநுபவத்தினுலேயே யறியத்தகுந்தது.

ஜாக்கிரம் முதலிய அவஸ்தையுற்றது, விகாரமற்றது, மங்களகரமானது அது; ஸஜாதீயபேதம், விஜாதீயபேதம், சுவகதபேதம் என்னும் மூன்றுவித பேதங்களற்றது. (ஸஜாதீய:) பேதமற்றதென்ருல், தன்னைப்போல் சேதனமான வேறுவஸ்துவை யுடையதல்லாதது. (விஜாதீய:) பேதமற்றதென்ருல், தன்னைத்தவிர வேறு ஜடவஸ்துவை யுடையதல்லாதது.

சுவகத: பேதமற்றதென்ருல் அவயவமற்றது, இப்படிப்பட்டதை (துரீயமென்கிற) நாலாவதாக எண்ணுகிருர்கள் (எண்ணுகிருர்களென்றதினுல் வாஸ்தவமல்லவென்ருகின்றது. ஏனென்ருல்; முந்தியவைகளான ஜாக்கிரம் முதலிய மூன்றவஸ்தையும், வாஸ்தவமானுலல்லவா இதை நான்காவது அவஸ்தையாகச் சொல்லக்கூடும். அந்த மூன்றவஸ்தையும், வாஸ்தவமல்லவாகையால்; துரீயாவஸ்தையும், வாஸ்தவமல்ல இதுதான் ஆத்ம சுவரூபம், இதைத்தான் அறியவேண்டியது.

கடோபநிஷத்து.

(௬ - வது வல்லி, ௯ - வது வாக்கியம்)

இந்த பிரம்மத்திற்கு ரூபம் (நமது பார்வையிலில்லை) இதை ஒருவ

னுங் கண்ணுற் பார்க்கிறதில்லை, நிச்சய ரூபமான யதார்த்த ஞானத்தி ஞலே அறியப்படுகிறது, இதையறிந்தவர்கள் அமிருதத்துவத்தை (மோட்சத்தை) யடைகிருர்கள்.

பிரசிநோபநிஷத்து.

ச - வது பிரசினம் ௰ - வது வாக்கியம்.

எவன் அந்த (பிர்மத்தை) நிழலற்றது, சரீரமற்றது, வருணமற்றது ஒளியுள்ளது, அழிவற்றது என்று அறிகிருனே அவன் சகலத்தையும் அறிந்தவனுகவும், சகலமுந் தானுகவுமாகிருன். இந்த வாக்கியங்களினு லும், பின்னுமநேகப் பிரமாணங்களினுலும், பிர்மமாகிற ஆத்மசுவரூபம் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதென்றேற்படுகிறது. ஆத்ம சுவரூபப் பிரகாசமுண்டாகிறதற்கு உபாயமெதுவெனில்; இந்திரியங்களை மனதுட னடக்கிக்கொண்டு ஒரே நிலையிலிருக்கிற சமாதிதான்; ஆகையால்; ஒவ் வொரு முமுக்ஷுவும் ஏமாந்தவனுய் வீண்காலம் போக்காமல் ஆத்ம சுவ ரூபகீஞானமடைய முயலவேண்டும். இந்த அர்த்தத்தையே சுருதி சொல்லுகிறது.

கடோபநிஷத்து.

ங - வது வல்லி, ௰ச - வது வாக்கியம்.

(அக்ஞான வுறக்கத்தினின்றும்) விழித்து எழுந்திருங்கள் சிரேஷ்ட மானவர்களை யடைந்து பிர்ம ஞானத்தை சம்பாதியுங்கள் (ஏனெனில்) அதை அறிந்துகொள்ளும் வழியானது; வெகு கூரான கத்தியின் முனை யில் நடப்பதுபோல வெகு கடினமானதென்று சான்றோர் சொல்லுகிருர் கள்.

கேநோபநிஷத்து.

உ - வது கண்டம் ரு - வது வாக்கியம்.

எடுத்த இப்பிறப்பில் இந்தவுண்மை ஞானத்தை யறிந்துகொண் டால் பிறகு நிலையுண்டாகும், இப்பிறப்பில் அறியாவிட்டால், பெரும் நஷ்டமுண்டாகும், பூதங்கள்தோறும் பிரம்மத்தைக்காணும் தீரர்கள் இவ் வுலகைவிட்டு நித்தியபதவியை அடைகிருர்கள்.

ஆத்ம சுவரூபத்தை கிரகிக்கிற விஷயத்தில்,

சாத்துவிக புத்தியுடன், காரிய காரணமான அந்தக்கரணத்தை மனசை சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டு, சரீர சம்ரக்ஷணைக்காகத் தன்னு டைய பிரயத்தினமன்றிகிடைத்த அன்னபானுதிகளில்; ருசியினுலாசை யும், அருசியினுல் துவேஷமும் இல்லாதவன் தன்னுடைய நிஷ்டைக்கு விரோதமில்லாத பரிசுத்தமான விடத்திலிருக்கிறவன், வாக்கு, தேகம்,

மனசுகளைத் தியானத்திற்கு அனுகூலமாய் செய்துக் கொண்டவன், அயோக்கியமான விஷயத்தில் உபயோகிக்காதவன், தேகமுடிவுவரையில் பிரதிதினமும் ஆத்மஸ்வரூப சிந்தனையானது தியானம், அதிலிடைவிடா மலிருப்பது யோகம், இவைகளில் விருப்பமுள்ளவன், ஞானயோகத்தில் விருப்பமுள்ளவன்; காணப்படுகிறதும், காணப்படாததுவுமான வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் ஆசையைவிட்டவன், தியானிக்கத்தகுந்த வஸ்துவைத் தவிர மற்ற வஸ்துக்களில் வைராக்கியத்தை; நாளுக்குநாள் விருத்திசெய்துக்கொண்டவன் இந்த ஞானனந்த போகத்திற்கு அருகனுகி அதன் பலனையடைகிறுன்.

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து சூ - வது அத்தியாயம்,

சிறிய வித்துக்களால் பெரிய விருக்ஷமான ஆலமரமுண்டாகின்றதைப்போல அணுவான கன்மத்தினுற் சன்மமாகிய தேகமுண்டாகின்றது இதனுலுண்டாகின்ற பிறவியெனுங் கடலாகிய கன்மத்தை, சலத்தில் கரையப்பட்ட உப்பைப்போல, குருவுபதேசத்தினுலுண்மையறிந்து அங்ஙனமுண்டாகுஞ் சுவானுபவ பக்குவத்தினுல் கன்மத்தையொழித்து ஜீவமுத்தனுதல்வேண்டும் என்னும் வேதாந்த சாராம்ஸங்களை சுருக்கமாக பன்னிரண்டு வருடம் வேதாத்தியயனஞ்செய்த சுவேதகேது என்பவருக்குத் தனது தந்தையாகிய உத்தாலகரால் உபதேசிக்கப்பட்டது.

இதையாதரித்தே;

ஸ்ரீமத் - தாயுமான சுவாமிகள்,

நில்லாப் பொருளை நினையாதே நின்னையுள்ளோர்
சொல்லாப் பொருட்டிரளைச் சொல்லாதே—கல்லாத
சிந்தை குழைந்துசுகஞ் சேரக் குருவருளால்
வந்தவழி நல்ல—வழி.

நிறைகுடந்தா னீர்கொளுமோ நிச்சயமா மோன
முறையுணர்ந்தார் யாதை முயல்வார்—பிறையணிந்த
மிக்க கயிலாயமலை வித்தகனே வேதியனே
செக்கரணி மேனியனே—செப்பு. என உடல்பொய்யுறவிலும்,

" அறியுந்தரமோ நானுன்னை யறிவுக்கறிவாய் நிற்கையினுற், பிறியுந்தரமோ நீயென்னைப் பெம்மானே பேரின்பதாய்ச், செறியும் பொருணீ நின்னையன்றிச் செறியாப் பொருணுன் பெரும்பேற்றை, நெறிநின்றெழுக விசாரித்தா னினக்கோவில்லை யெனக்காமே" எனத் தன்னை யோருவர் என்பதிலும் வரையறுத்தருளினர்.

சிவாநுகூல பாரம்பரிய த்வனி.

—(‡)—

பரமசிவனாருளிய வேதங்களும், இருபத்தெட்டாகமங்களும் முதல் நூலாகும், தமிழ் மொழியில் இதைத்தழுவியுள்ளது. பன்னிருதிருமுறையும், பதினான்கு சித்தாந்த சாஸ்திரங்களுமாம்.

ஸ்ரீமத் - திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள், ஸ்ரீமத் - திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், ஸ்ரீமத் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிய தேவாரம் ஏழுதிருமுறை ஸ்ரீமத் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும் எட்டாந்திருமுறை. சேந்தனார் முதலிய ஒன்பதின்மர் செய்தருளிய திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு ஒன்பதாந்திருமுறை, திருமூல நாயனாருளிய திருமந்திரம் பத்தாந்திருமுறை திருவாலவாயுடையார், காரைக்காலம்மையார், நக்கீரர், கபிலர். பாணர், சேரமான்பெருமான் நாயனார், பட்டினத்துப் பிள்ளையார், நம்பியாண்டார் நம்பிகள், முதலிய பன்னிருவர்கள் செய்தருளியது பதினோராந் திருமுறை. ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகள் செய்தருளியப் பெரியபுராணம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகும்.

சிவஞானபோதம், மெய்க்கண்டதேவர் சிவஞானசித்தியார், இருபா இருபஃது அவர் மாணக்கர் அருணந்தி சிவாசாரியார் உண்மை விளக்கம், திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் திருவுந்தியார், திருவியலூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார் திருக்களிற்றுப்படியார் திருக்கடவூர். உய்யவந்ததேவ நாயனார், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா போற்றிப் பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மை நெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம், உமாபதி சிவாசாரியர் இவர்கட் செய்தவை பதினான்கு சித்தாந்தமாம்.

ஸ்ரீமத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் நால்வரும் சமய குரவர் அல்லது ஆசாரியர்களெனப்படுவர்.

மெய்கண்டதேவர், அருணந்திசிவம், மறைஞான சம்பந்தர், உமாபதி சிவமாகிய நால்வரும் சந்தான குரவர்களெனப்படுவர்.

பிரம சூத்திரத்திற்கு சைவாத்வைத உண்மைப்பொருளைக்கொண்டு பாஷ்யஞ்செய்தருளியவர் நீலகண்ட சிவாசாரியார்; அவர் மற்றெல்லா பாஷ்யக்காரர்களுக்கும், சந்தான குரவர்களுக்கும் முற்பட்டவர்.

இச்சைவ சமயமானது மற்ற சமயங்களைப் பொய்யெனத் தள்ளாது எல்லா சமயங்களையும் சோபானமுறைப்படி தன்னுளடக்கிச் சர்வசமயாசாரமாயும், சமரசமாயும் நிறைந்துள்ளது.

பதியாகிய கடவுளுக்கு ஓர் நாமமும், ஓர் உருவமும் ஒன்றுமில்லாதிருந்தும்; பலகோடி நாமமும்; உருவமும், அதற்குரிய லக்ஷணார்த்த தத்துவமுறைமைகளும் கேட்கப்படினும், சீவர்களென்னும் ஆன்மாக்களாகிய பசுக்கள் கடைத்தேறுவான் வேண்டி இரங்கி தன்பவிருளைத் துடைத்து சிவபோகமாகிய இன்பத்தைக்கொடுத்து இரட்சிக்கவல்லக் கருணாநிதியும், அன்பே! சொரூபமாகவும், சத்தியம், சாந்தம் என்பதே குணமாகவும் உடையதாதலால்; குருமுகத்தினால் அவையுணர்ந்து, தத்போதம், கன்மம், அல்லது கிரியை முதலான விஷயார்ப்பணத்துக்கிடந்தராது அதனால்; மனந்தளராது தொம்பதங்கடந்து, தெய்தபதத்தினிலையுற்றிருத்தலைக்காட்டி (சனகாதியர் நால்வருக்குங் கல்லாலடிக்கீழ்) தட்சணாமூர்த்தியாகவும், வாதவூரடிகளாகிய மாணிக்கவாசகர்க்கு திருவாசகமென்னுந் தமிழ்வேதத்தை எழுதியருள குருமூர்த்தியாகவும், இன்னுமளப்பரிய காரணதேகம், காரியதேகம், சூக்ஷுமதேகம், விதேகதேசம், பரபோகம், பரகியானம், முமூட்சுயிலக்கணம், பரமசமுத்தியோசாதனம்' சத்தியோசாதனம், சொரூபாலங்கார அழகானந்த ரூபியாய்க் கண்டும், கேட்டும், கலந்தும், அளவளாவிய மஹாதேவனாய் நம்போல் ஓர் தாயினிடமாகக் கற்பவாதையுறப் பிறந்தும், சிலநாளிருந்தும், பலபலச் செயலால் மயக்குவித்து (பிறந்தான் இறந்தானென்ற சொல்) கன்மவயத்தினர்க்குள்ளதாகக் காண, கேட்க யேற்படுவதனுபவமாதல்போல், அத்தகைய அழிவுள்ளதாக முக்காலத்து பெவ்வவசரத்து மேற்படுவதின்றி; அல்லது அவ்வணமுண்டாகும்படி யேற்படுத்துவார். அதாவது; உண்டுபண்ணுவாரொருவருமில்லாது உலகவுற்பவமுத லிறுதிகாலத்துஞ் சருவஞானப்பிரிய சம்பன்ன சருவவல்லப, எல்லாத்தோற்றமொடுக்கமாய் யாவையுஞ் சிருஷ்டித்து அதனதன் கன்மதன்மத்தைட்போல சுகாசுகத்தையருளி வேண்டுவனவொன்றில்லாது பொன்னினொளிபோன் றிலகும் பரமேஸ்வரனாய் நிற்பானெவனோ? அவனையே; தேவர்முதலியாவரும் வருந்தி வணங்காநிற்பர். அப்பரம்பொருளே பலபல வடிவமாக (பிள்ளையைக் காக்குந் தாயைப்போல) அளவிறந்த ரூபமுடையவனாக யெழுந்தருளுவன், அதனந்தரங்கமான பரமதந்திர, பரமரகசியமானதை; ஏகாந்தமனத்தராய் கிஞ்சிற்றும் பேதமென்னும் வினைச்சுட்டிராதப் பெரியோர் அதீதபாவனையினாற்கண்டு (கரும்பில் தித்திப்பு) சொந்தமாதற்போல் அச்சிவத்தோடு கலந்து ஆனந்தித்து நித்யராகவிருப்பர். அவ்வித அரும் பெ

ருங் கருணையுடையவரும், மேகமானது யாதொருபதிலும் வேண்டாது உயிர்ப்பிழைக்க மழையைப்பொழிந்து ஆதரிப்பதற்கு நிகராக ஆன்மாக்களாகிய பசுக்களென்னுஞ் சீவர்களிடத்து யாதோருதவியும்பெறாது வரையாது கொடுக்கும் வள்ளலா யெவ்வுயிரிடத்து மெவ்விடத்து மொருபடித்தாயினிது விளங்கலால், அவரையே, சர்வமங்கள சொரூபராய் சிவம் என்னப்பட்டப் பேருடையராக புண்ணியவசத்தின்படி யாவரும் வந்தனைவழிபாடு செய்தற்குரியராவர்.

ஆதலால்; உலகினிடமாகக் கேட்கப்படுகின்ற எல்லா தெய்வநாமங்களிலுஞ் சிறந்ததாகப் பெரியோர்களால் கொள்ளப்படும்.

சிவம் என்பது அரூபமும், சிவன் என்பது ரூபமும் உடையதாதலான் இவ்விரண்டும் ஒருமுகக்கிள்வி, இவ்வொன்றையே அருட்காட்சி பொருட் காட்சியெனக் கண்டார்கள். பலகோடி நாம ரூபங்களுடன் நூறலங்கார இலக்கணமெனும் இலட்சணத்தை ஆயிரத்தெட்டு, நூற்றெட்டு, ஐம்பத்தொன்று, ஒன்பது, எட்டு, ஏழு, ஐந்து, மூன்று, இரண்டு ஒன்றாகக் கூறி, முடிவிலவை யொன்றுமின்றி சூனியமாக வெறும்வெளியாகவும் பிரஸ்தாபிப்பர். அவையாய்ந்தோர் (பேசா மௌனம் பிரம்மவித்தையே பிரமவித்தையிற் பெரியோரிருப்பர், இருப்பதைக் கண்டா லிறவாதவரே, இறவர் வடிவம் ஈசனுடையதே, ஈசனைக்கண்டா லிருவினை யொழியும், இருவினையற்ற லேமனனுகானே எமனை யுதைத்தவன் ஈசனேருவனே, என்ற (சௌமியபாடியத்திற் கடலாடைமலபரிபாகம்) என்ற ஏழாம்வல்லி ௱௭-வது ஸ்லோக வாக்கியப்படித் தெளிந்து யாதொரு பற்றுமில்லாது எல்லாஞ் சிவமயமேயென்ன சதா வழிபடுவர்.

—(§)—

சிவமான்து சரிதை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்கின்ற நான்கு படித்திறமான சாதனையிலே;

வள்ளலார் சாத்திரம். ஞானவிளக்கம் - ௱௭ - வது கவி

" சரிதையிலே யீசன் சடவடிவ மாய்நின்றான்
கிரியையிலே மந்திரத்திற் கிட்டி—யருகிருந்தா
னனமிலா யோகத்தி லுள்ளொளியா யேநின்றான்
ஞானமதி ஞானபி—ஞன் "

சிவாகமக்கச்சிமாலை. (௰ - வது கவி

" எல்லாஞ் சிவமெனு நான்மறையாகம மெக்கலையு, மெல்லாஞ் சிவமென் றெழிற்குரு வாய்வந் தெடுத்திசைத்து, மெல்லாஞ் சிவமென

லெவ்வெவர்கோட்கு மிசைந்திருந்து, மெல்லாஞ் சிவமென் றுணரகில்லேன் கச்சியேகம்பனே" எனவும், "ஆக்கையெனு மிடிகரையை மெய்யென்ற பாவிகா னத்துவித வாஞ்சைய்ரத லறிவிற் கொம்புத்தேனே மூடவனிச்சித்தபடி யாருமறி வவிழவின்பந், தாக்கும்வகை யேதுநாட் சரியை கிரியாயோக சாதனம் விடுத்ததெல்லாஞ் சன்மார்க்கமல்ல" எனத் தாயுமானுர் கருத்தைப்போன்ற உண்மைப்பொருளளவிறந்ததுண்டென கற்றவல்லுனர்முதல் குருசிஷ்ய பாரம்பரிய முடையவர்களாலும் நிச்சயிக்கப்படும். இவ்வித, நித்யானந்த கைவல்ய வைபவத்தை யடைய வேண்டியவர்கள் எவ்வித விரதானுசாரக் கொள்கையினிடமாகத்; தன்னை தத்தஞ்செய்வதாக யேற்படினும், அவைகளுக்கெல்லாந் தலைமைப்பொருளாகவிருந்துத் தன்னையாசரிக்கவேண்டியது மனதானதால்; அதனிடமாகவுண்டாகின்ற ராகத்வேஷப் பிரகாரணமாயுள்ளதை முதலாவது விசாரித்து அதன்பால் புத்தியைச் செலுத்தாது தடுத்துநிற்றலே பின்னுலடையப்போகின்ற எல்லா நன்மைகளுக்கு மாதரவாகவிருப்பதால் அவற்றைப் பிரதானமாக விசாரணைச்செய்து உள்ளதை யெடுத்தோதுதலே முக்கியார்த்தமாதலினுல் அவற்றை விளக்குவாம்.

—)*(—

பஞ்சிகரண வேதாந்த சித்தாந்தத்தில்

ராகத்வேஷப் பிரகாரணம்.

—(§)—

எந்த ராகத்வேஷங்களினுலே சகலமானபேரும், ஜனன மரண துக்கப் பரம்பரையுடையவர்களாக யிருக்கிறுர்களோ அந்த ராகத்வேஷங்களினுடைய சுவரூபங்களை விசாரிப்போமாக. அவைகள்; ராகம், த்வேஷம், காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், இராட்சியம், அசூயை, டம்பம், தர்ப்பம், ஆங்காரம் எனப் பதின்மூன்றுகும்.

இந்தப் பதின்மூன்றுக்கும் விபரம்.

—(I)—

(க) இராகமாவது:—பரஸ்திரீகமனம் பண்ண வேண்டுமென்று விகற்பித்து வருகிற சித்த விர்த்திக்கு ராகமென்று பெயர், இதற்குச் சாட்சி இராவணன்.

(உ) த்வேஷமாவது:—தனக்கு யாராகிலும் அபகாரம்பண்ணினுல் அவர்கள்மேல் விரோதத்தை யெண்ணி அதற்குப் பிரதி அபகாரம் பண்ணவேணுமென்று விகற்பித்து வருகிற சித்தவிர்த்திக்கு த்வேஷமென்று பெயர், இதற்குச் சாட்சி இரணியன்.

(௩) காமமாவது:—கிரகம், கிராமம், க்ஷேத்திரம், தனம், தானியங்களை மென்மேலும் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்று விகற்பித்து வருகிற சித்தவிர்த்திக்குக் காமமென்று பெயர், இதற்குச் சாட்சி நரகாசூரன்.

(௪) குரோதமாவது:—தன்பொருளை யாராகிலும் அழித்தால் அவர்கள்பேரில் கோபித்து விகற்பித்துவருகிற சித்தவிர்த்திக்கு குரோதமென்று பெயர்; இதற்குச் சாட்சி பகாசூரன்.

(௫) உலோபமாவது:—தன்பொருளில் யாராகிலும் ஒருகாசுகேட்டால் அரைக்காசு மில்லையென்று விகற்பித்து வருகிற சித்தவிர்த்திக்கு உலோபமென்று பெயர், இதற்குச் சாட்சி துரியோதனன்.

(௬) மோகமாவது:—தான் சம்பாதித்த பதார்த்தத்தின்மேல் பிரியமாகிய ஆசாபாசங்களைக்கொண்டு விகற்பித்துவருகிற சித்த விர்த்திக்கு மோகமென்று பெயர், இதற்குச் சாட்சி தசரதமஹாராசன்.

(௭) மதமாவது:—ஐசுவரிய கர்வத்தினாலே கிர்த்யா கிர்த்யந்தெரியாமல் யாரையும் அலட்சியமாக இகழ்வுசெய்து விகற்பித்து வருகிற சித்தவிர்த்திக்கு மதமென்று பெயர், இதற்குச் சாட்சி கார்த்தவீரியார்ச்சுனன்.

(௮) மாற்சரியமாவது:—யாராகிலும் தன்னிலும் அதிகமாக மேன்மைப் பெற்றிருந்தால் அதைப் பொறாமல் விகற்பித்துவருகிற சித்தவிர்த்திக்கு, மாற்சரியமென்றுபெயர், இதற்குச்சாட்சி சிசுபாலதந்தவக்கிரன்.

(௯) இராட்சியமாவது:—தனக்கு வந்த துக்கம் அன்னியருக்கும் வரலாகாதோவென்று விகற்பித்துவருகிற சித்த விர்த்திக்கு இரட்சியமென்று பெயர், இதற்குச் சாட்சி அருனுட்சன்.

(௰) அசூயையாவது:—தனக்குவந்த சுகம் அன்னியருக்கும் வரலாகுமோவென்று விகற்பித்து வருகிற சித்தவிர்த்திக்கு அசூயையென்று பெயர், இதற்குச்சாட்சி பவுண்டரீக வாசுதேவன்.

(௰௧) டம்பமாவது:—தான் செய்கின்ற புண்ணிய கருமங்களைப் பலரும் பார்த்துப் பளாவென்று மெச்சிக்கொள்ளவேண்டுமென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிர்த்திக்கு டம்பமென்று பெயர், இதற்குச் சாட்சி அம்பரீஷன்.

(௰௨) தர்ப்பமாவது:—தானே சுத்தவீரன் தனக்கு யாவரும் நிகரில்லையென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிர்த்திக்கு தர்ப்பமென்று பெயர், இதற்குச்சாட்சி சதகண்ட ராவணன்.

(மு-டி) ஆங்காரமாவது :—என்டா என்னை யறியாயோ? நீசனே என்னைச் சிருட்டிக்கிறவன்; நான்பிடித்தப் பிடியை விடுகிறவனே யென்று விகற்பித்திருக்கிற சித்த விர்த்திக்கு ஆங்காரமென்று பெயர், இதற்குச் சாட்சி மதுகைடவன்.

இதனால் சுகதுக்க சுவரூபமென்றறிந்து சற்சகவாசத்தினாலே, சற்குருவால் கிருபைசெய்யப்பட்ட ஞானமாகிய விவேகமென்னும் வாளினாலே; இவைகளைச் சின்னாபின்னப்படுத்தி அழித்து நிவர்த்திக்கக் கடவதாக

இச்சஞான மெப்படி வருமென்றால்; அதிக சிரத்தாபத்தியுடனே சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தியுண்டாகிச் சற்சங்க மூலமாய் சற்குருவினிடத்தில் சத்காலக்ஷேபமாய் சிரவண மனன நிதித்தியாசனத்தினாலே ஆத்மா அனாத்மா விசாரஞ்செய்தால் ஆத்மக்கியானமுண்டாகும், மற்றப்படி எதனாலும் உண்டாகமாட்டாது. மெய்ஞ்ஞான அருளாகிய அருபஞானம் உதயமானால் அஞ்ஞானம் கிலேசமுமில்லாமல்; அடியோடு முழுவதும் அழிந்துபோம்.

அஞ்ஞானம் போனால், அவிவேகம்போம், அவிவேகம்போனால் அபிமானம்போம் அதுபோனால், ராகத்துவேஷாதிகள்போம், அதுபோனால் கன்மம்போம் அதுபோனால் சன்மம்போம். அதுபோனால் துக்கம் போம், அதுபோனால் சுயம்பிரகாசமான சொரூபசாட்சாத்காரமேயாவன்.

—(§)—

வள்ளலார் சாத்திரம்.

" காணுமப் புலன்கள்போகக் கரிசறு மனம்போம் போனால், ஆணவம் போகும் போனால் அருயிர்ப் போதம்போகும், சேணுற வொளிக்குமேலாஞ் சிவப்பிரகாசந் தோன்றும், மாணனே யிதுவேமுத்தி யில்லையென மதித்திடாயே " எனவும்,

—(‡)—

உபநிடதம். (ஞானசாதனநிலை)

" பொன்போல விலங்குமனஞ் சஞ்சலத்தாற் குரங்காம் புத்திவிசாரித்தறியும் பொலிவதனா லரவாம், தன்போல விலையெனலா லகங்கார மதமாந் தலைசிகராஞ் சித்தமொரு தன்மையினாலையா, மின்மோலுஞ் சலனமனமசையாம னிறுத்தி விசாரிக்கும் புத்தியினை மெய்ப்பொருட்பால் விடுத்து, வன்போடு வருமகங்கா ரத்தினையுங் கடிந்தால் வைத்தவிடத் திருந்துசித்த மகத்துவமூர் தருமே "

—)*(—

சாதனை நான்கில் ஞானமொன்றே சிறந்ததெனல்.

—)§(—

பிரபுலிங்கலீலை.

" உரைசெயிற் பரமஞான மொன்றுமே முத்திக்கேது
சரியைநற் கிரியாயோகந் தாமொரு மூன்றுஞான
மருவுதற் கேதுவென்றே மறைபுகன் றுரைக்குமித்தக்
கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவரன்றே"

திருமந்திரம் :—ஞானத்தின் மிக்க தவநெறி காட்டில்லை, ஞானத்தின்மிக்க சமயமு நன்றன்று, ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தியாதலால் ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின் மிக்காரே" எனவும்,

தாயுமான சுவாமிகள் :—பத்திநெறி நிலைநின்று நவகண்ட பூமிப் பரப்பைவல மாகவந்தும், பரவையிடை மூழ்கியும் நதிகளிடை மூழ்கியும் பசிதாக மின்றியெழுநா, மத்தியிடை நின்றுமுதிர் சருகுபுனல் வாயுவினை வன்பசி தனக்கடைத்து, மௌனத் திருந்துமுயர் மலைநுழைவு புக்கியு மன்னுதச நாடிமுற்றுஞ், சுத்திசெய்து மூல பிராணனொ டங்கியைச் சோம வட்டத்தடைத்துஞ், சொல்லரிய வமுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்க ளோடு நிலை நிற்கவீறு, சித்திசெய் துஞ்ஞான மலதுகதி கூடுமோ சித்தாந்த முத்திமுதலே சிரகிரி விளக்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே சின்மயானந்த குருவே" என்றும் கூறியதே சான்றும்.

——•——

ஞானசாரியர் ஒருமொழியின்றி எத்தவமும் பயன்படாதெனல்.

—(*)—

நிஷ்டானுபூதி.

" சரியையின் றொழிலி னுஞ் சற்கிரி யையினும் யோகம்
புரிதரு முயற்சியானும் பொருந்தொணா தென்பர் மேலோர்
உரிய தேசிக னுரைத்த மொருமொழி யுண்மையாலே
அரியமெய்ஞ் ஞான வீடங் கடைவது திண்ணமாமே " என்றும்

" வித்தக மாகப் பலகலை பயின்று மேவுநற் பயன்களை யறிந்தும், தத்துவ முழுதுங் கசடற வுணர்ந்துந் தன்னிலையறிவதற் கரிதாம், சுத்த மெய்ஞ்ஞான தேசிகன் மகிழ்ந்து சொல்லாமற் சொல்லுமோர்மொழியாம் முத்திரைமோன நிலையினலன்றி முத்தியி னிலைகிடையாதே " எனவும்,

பட்டினத்தடிகள் :—வெட்டாத சக்கரம் பேசாத மந்திரம் வேறொருவர்க், கெட்டாத புட்ப மிறையாத தீர்த்த மினிமுடித்து, கட்டாத லிங்கங் கருதாத னெஞ்சங் கருத்தினுள்ளே, முட்டாதப் பூசையன்றோ குருநாதன் மொழிந்ததுவே" என்றும், பிறவற்றானு முணர்தல்வேண்டும்.

—(§)—

ஞானமின்றிய மற்றைய மூன்றினுக்குள்ள பிறப்பு.

—)(—

வள்ளலார் சாத்திரம். ஞானவிளக்கம்.

"உற்ற சரிதையனுக் கோராயிரம் பிறப்பு
மற்றையர்க்கு நூறுகும் வன்பிறப்பு—முற்றுநின்ற
யோகிக் கொருபிறப்பு வுண்மைச் சிவஞான
மோகிக்கு விப்பிறப்பின்—முத்தி"

சொரூபநிலை.

"காயுங் கிழங்குங் கனியருந்தி நோற்றாலு
மாயும் பிறப்பகல மாட்டேமோ—காயத்திற்
றங்குஞ் சதாசிவனைத் தானாகக் கண்டதனை
யெங்குமாய்க் கண்டா—விறும்"

"காயந் துவளாமற் கரண மசையாமல்
வாயும் பதையாமன் மாற்றியே—நேயத்
தறிவானந்தத்தி லரைக்கண நின்றாலும்
பிறவார் சிவனுணை—பின்" இதை நோக்கியே;

"கருவிகர ணங்களோய்ந்து கண்மூடி யொருகணமிருக்கவென்றாற் பாழ்த்த கன்மங்கள் போராடுதே" எனவும்,

"சிந்தையை யடக்கியே சும்மா யிருக்கின்ற திறமரிது" எனத் தாயுமான சுவாமிகள் திருவாக்கினாலுமுணர்க,

—0—

பொருளிற் பயனும், பயனுமின்மையும்.

சிவாகமக் கச்சிமாலை.

"நல்லாரைப் போன்றிட் டிருப்பினும் வஞ்சகர் நல்லரல்லர்
பொல்லாரைப் போன்றிட் டிருப்பினு நல்லவர் புண்ணியரே
புல்லாச மாய்மலர் கொண்டெறிந் தானன் றுருவழிந்தான்
கல்லா லெறிந்தவன் முத்திபெற்றான் கச்சி யேகம்பனே" என்ற

தற்கு, "கர்ப்பூரம்போலக் கடலுப்பிருந்தாலுங் கர்ப்பூரமாமோ கடலுப்பு என்பன பிறவற்றால் முடிவறிக,

—)*(—

மனவொடுக்கமில்லாது யாதும் பயன்படாது.

—(1)—

சிவஞானப்பிரகாச வெண்பா.

"பாடப் படிக்க வெழுதப் பயன்சொல்லக்
கோடாமல வந்துங் குணமில்லை—சீடாகேள்
சித்திர தீபம்போலச் சிந்தை தனைநிறுத்திச்
செத்தாரைப் போலே—திரி" எனவும்,

பட்டினத்தடிகள்.

"ஆவியொடு காய மழிந்தாலு மேதினியிற்
பாவியென்ற நாமம் படையாதே—மேவியசீர்
வித்தாரமும் டம்பமும் வேண்டா மடநெஞ்சே
செத்தாரைப் போலே—திரி" எனவும்,

"எத்தொழிலைச் செய்தாலு மேதவத்தைப் பெற்றாலு
முத்தர் மனமிருக்கு மோனத்தே" என்பதே சான்றும்.

இச்சாதனையிற் றேர்ந்தார் "பழுத்தமனத் தடியவர் போகின்றார் யான் பாவியேன்" எனுந் திருவாக்கினைப்போந்த வுதாரணங்களுக் கருகராவர். இவர்களியாதொரு வேடங்களையும் பிறவுமாய கோரணிகளையுங் காட்டார். திருநீறே திருமேனியாகக்கொண்டு சிவமாகக் காண்பர்.

பொன் குடத்திற்கு பொட்டு வேண்டுவதின்றெனக் கடந்தநெறியார் முதுமொழியின் பயனுடைத்தாய் அனுபவிகளுண்மை யுரையின்படி அத்திருநீறு பஸ்பமெனப்படும் அவையே; சனன மரண வுபாதியை நீக்கும் ஔடதமாதலால், அவற்றை வேறாகப் பிரித்து அதனவேலியாதுஞ் செய்யார். அதுவே; பூரணமதியாக நிறைந்திடுதலால் சர்வ பரத்துவ சோதி, பிறை, சமுச்சியாகிய சுடர், வரிவட்டம், அக்கினியாகிய காந்தாரம், நடுவொளி, சொரூப விளிப்பு, வச்சிரகாந்தமலைமுடி, சதாசிவவொடுக்கம் பிறவுமாக நிற்றலே சான்றும். அவைபோல்வனப் பிரிவினையைச் சிவயோகாந்தரர்கள் அகத்துட்செய்து சுபிஷ லட்சணத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தானந்தித்து, மத்தர், பேயர், பாலர், என முக்குண வயத்தராய்த் தன்னை மறந்துநிற்காது, வெளிப்படையாக அவற்றிலும், பலபலவர்ணங்களை, பேதங்களை மாத்திரைகளாகக்காட்டி மயங்கச்செய்வதும்; அம்மேறையாக அருகரல்லாதாரையுஞ் செய்விக்கச்செய்வதும் ஒருசமயமாகிய

மார்க்கத்திலேயே பலவேறுப் பிரிவினைகளை யுண்டுபண்ணி அவ்வவ்வகைகளுக்குரியவைகளையே உயர்வு, தாழ்வு, என இல்லாதவற்றை யுருவகப்படுத்தி வேண்டுவோரைக் கூடுதலும் வேண்டாரை நீக்குதலுமாம்.

கபிலர் :—" ஆண்முதிதோ பெண்முதிதோ யன்றி யலிமுதிதோ" யெனவும், " மாரிதான் சிலரை வறைந்துப் பெய்யுமோ, காற்றுசிலரை நீக்கி வீசுமோ, மானிலஞ்சுமக்க மாட்டேனென்னுமோ " எனவும்,

" சிறப்புஞ் சீலமல்லாது பிறப்பு நலந்தருமோ பேதையீரே " எனப் பறையறைந்திருப்பதைத் தெரிந்துந் தெரியார்போலறியாமைக்கு ஆட்படுதலும்,

ஞானமதியுள்ளான் :—" பெண்ணுக்கு ளாணும் பிறந்ததறியாமற் பித்தனவனொரு சித்தனென்று " எனக்கூறியதைத் தானிருக்கு நிலைமையினுற் கிஞ்சித்துங் கவனியா துலகை மயக்கலும், மண்முதலாகாயம் வரையினுமுள்ள பசுக்களாகிய ஆன்மாவையுடைய சீவர்களனைத்தும், ஒன்றையொன்று கலத்தலும், கூடுதலும், பார்த்தலும், பேசலும், சுகித்தலும், மற்றும் பலவாறான அகப்பற்று, புறப்பற்று; உயிர்சார்பு, பொருட்சார்புகளிடத்தே சங்கித்தலும். சங்கோஷித்தலும், எல்லாம் அன்னமயம் பிராணமயம், என்பது காட்சியாக அனுபவத்தழுந்திக் கிடந்தும் அன்ன விசாரம், சொன்ன விசாரம் அதாவது பொன்னாகிய விசாரம்; தோகையரை பன்னவிசாரம், பலகால் விசாரம் எனும் பட்டின்த்தடிக ளருந்திருமொழிப் பொய்யாகாது அவைக்கே யுழைத்தலும், " இட்டார் பெரியோரிடாதா ரிழிகுலத்தோரெனும் ஔவை மொழியும், " இல்லாரை யெல்லாரு மெள்ளுவர் செல்வரை யெல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பு " எனுந் திருவள்ளுவ நாயனுர் திருக்குறளும், இன்னும் படித்துங் கேட்டுந் தெரிந்துமில்லாத அநேககோடி சாத்திரங்களால் "சர்வம் சிவமயம் சர்வம்விஷ்ணுமயம், சர்வம் பிரமமயம் ஜகத் என உலகத்தோர் நற்சார்பிலுய்ய முன்னோர்களாகிய நம்பெரியோர்கள் அன்பே சிவம் என்பதை எங்கணும் வலியுறுத்தி ஸ்தாபித்திருக்க அவ்வரும்பெருஞ் செல்வமாகிய காருண்யவார்த்தையை (முழுப்பூசணியை ஒருசோற்றில் மறைத்தால்) மறைந்துபோய் விடுமென்றும், கையிற் குடைப்பிடித்தவுடனே சூரியனஸ்தமித்துவிட்டானென்றும், ஒருவேளைத் தனக்குவேண்டியபடி சாப்பிட்டால் அப்பசியொழிந்துவிட்டதென்றும், மோகமேனுங் கடல்கட்ந்து முத்தியெனுங் கறைகாண்பான் என்ற பாட்டைப் பாடியவுடனே, அவை யவனைவிட்டொழிந்துவிட்டதென்றும், அவரவர்கள் தானம், தவம், கன்மம் இவைகளுக்கீடாகவும், முன்சனனத்திலே ஆண்டவன்; அதின் முற்றுப்பெருத சுகாசுகத்தை யனுபவிக்கும்படி சிவனருளுவன் என்ற பூரண நம்பிக்கைச்

சிறிதேனுமில்லாது, (அஷ்டசித்தி, இஷ்டகாமியஞ்) செய்வதாச படாடோபங்காட்டி வுலகைமயக்கி; கடவுளின்றித் தானே ஆதியந்த மத்யம், இம்மூன்றினுக்கு முடைத்தானவனாக வெளிப்போந்தவனைப் பின்பற்றி ஈசுரபக்திக்கும் தானனுபவிப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ளுஞ் சமயாசாரம், வேதம் மற்றவைக்கும் தாழ்வையும் நிந்தையையு முண்டுபண்ணுவான் கள்ளச்சிந்தையும், கடத்தையும்போன்றும் (உண்ணல், உடுத்தல், அணிதல், சுகித்தல், படுத்தல்) அதாவது; பொசிப்பு, வஸ்திரம், ஆபரணம், போகம் இறப்பு என்ற யாவும் பிருதிவியாகிய மண்ணிடத்தே ஆரம்பமும். முடிவாகிய கடைசிகதியுமேற்படுதலானும், அவைகள் ஒருசிவரையும் விட்டுவிடாது, கடவுள் மகிமையாகச் சுட்டுப்பொருளெனப் பிடித்து பீடித்து; அதன்மயமாகவே தாய்க்கருக்குழியில் ஆரம்பமாகப் பிறந்திட்டபின் சுட்டெரித்தும், மண்ணுக்குட் புதைத்தும், அவாந்தரமாகக் கொல்லப்பட்டும் பலசீவர்களாலுண்ணப்புட்டும், இடம், பெயர், காலவரையறுக்கமுடியாது மறைந்தவையும், மறைவனவும், மறையப்போகின்றவையும் எண்ணுங்கால் தேவர்முதல் மக்கள் வரையினுமுள்ள வொருவராலும் முடியாதென்பது வெளிச்சமாகியும், அதை யிருளாக்கியும் ஏகயோனி பிரசூதத்வா ஏக சகோதரர்: என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி எல்லாரும் ஒரேவழியில் வந்தவர்களானபடியினால்; யாவரும் ஒருதாய்ப் பிள்ளைகளும் சகோதரர்களுமாவார்கள். இது எக்காலத்தும் பொய்யல்லவென்ற பொன்னான மெய்யைப் பள்ளத்தில் மறைத்தலும், இவைமுதலான பல ஆபாசங்களிற் புத்தியைச் செலுத்தலுமாகிய பாதகச் செயலானதைப் பெரியோர்களாகிய கற்றவர்களே ஒப்புவதில்லையென்றும், அவைகளாற் பழி, பாவம், சன்மமுண்டாகுமென அன்னவர்களா லெழுதியுள்ள சாத்திரங்கள் வெளிப்படுத்துவதென்றால் "ஏகமானவுரு வானநீயநனினு லநேகவுரு வாகியே" என்ற தாயுமான சுவாமிகள் சுக உதயத்தை யுண்டுசெய்த செகவிலாசத்தினும் சுகம், சீவம், பரமென்ற மூன்றாந்தாமாகி, சகலகேவலங்கடந்து, அனாதி முத்த சித்துருவாக, பலகோடி நாமரூப விலக்கணத்தையே இலட்சணமாகக்கொண்டு சர்வமாக விளங்குஞ் சிவம் என்னும் பரமானந்தக்கடவுள் சகித்து ஒப்புவரோ ஒப்புவதின்றும், அங்ஙனமுரைப்போன் ஆற்றொணக் கொடுநோயனாகப் பிறந்து தீராதத்தன்பமாகிய நரகவாதனை அதாவது; நரனாக, நாம்புடையோனாக, நரகலையுடையோனாக, அவைகளையுண்போனாக, உழன்று மரிப்பானென்பது வேதத்தின் முடிவுரை.

இதைப்போல்வன அநேகக்கோடி பாபகிருத்தியமான பொய்களை ஞானியொருவனே, களைந்துசொல்ல வல்லவனென்பதைப்பற்றி,

வள்ளலார் சாத்திரம். ஞானவிளக்கம் (எ௩) வது வெண்பாவில்

" அடிக்கரும்பு காட்டுகின்ற வாராத வின்பை
முடிக்கரும்பு காட்டுயோ மூட—யிடிக்கின்ற
மெய்ஞ்ஞானி காட்டுகின்ற மெய்ஞ்ஞானந் தன்னையொரு
பொய்ஞ்ஞானி காட்டுவித்தல் பொய்" எனச் சொல்லியதே

சருவாதிகார மெய்யுடைத்தெனப் பெறப்பட்டது.

அவையாதரித்தலும் தன்னைத் தெளிவித்தலுமாகிய மனோலயப் பட:—

" எல்லா வுயிர்கட்கு மின்பங் கொடுத்தலினால்
எல்லாஞ் சிவனையே யெண்ணலால்—எல்லாஞ்
சிவனுருவே யாமாற் றெவிட்டாத வின்பஞ்
சிவன்பா லிருக்குமெனத்—தேர்" எனவும் போதித்தது,

தசவழக்குச் சிந்தனையில்,

" மையாடு கண்ணியு மைந்தருஞ் சுற்றமும் வாழ்வுஞ் செந்தி
லையாநின் மாயை யுருவெளித் தோற்றம்போ லானதெல்லா
மெய்யா யிருந்தது நாட்செல்ல நாட்செல்ல வெற்றவெறும்
பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கனவாய்மெல்லப் போய்விட்டதே"

எனவுந் திடப்பட வெடுத்துரைக்கப்பட்டதை கவனித்தலே மக்கட் பிறவிக்கு மருந்தாயிருந்து நன்மைத் தருமென்பது முற்றுமோ.

மற்றவை அதிவிநய பயபக்தியோடு சத்தியசிந்தனை வழிபாடுடன் குருவையண்டி அவரது பூரண கடாட்சத்தி னனுக்ரஹத்தினால் உள்ள நிலையைக்கேட்டுத்தெளிந்து அவ்வுண்மைக் கைக்கூடும்வரையில் யதார்த்த ஆசாரவொழுக்கத்தைப் பின்பற்றிநின்று; தானஞ்செய்வதில் தாதா ஒருவனென்றும், சகலசாத்திரப் பண்டிதத் திறமையுடன் பாடிப் பிரசங்கிப்போன் பதினாயிரத்திலொருவனென்றும், நன்மையிற் சிறந்த காரியாதிகளிற்றலைமை யொருவன்றானுளனெனப் பெரியோரெடுத்தோதியதைப் போல; திரிவித வுலகத்தினு ஞானியொருவனே அரிதுளதாய் விளங்குவனெனச் சொல்லப்படும் இத்தகையானச் சிறந்த தேகத்தையெடுப்பது பிறவிகளிற் றலைமையுடையதெனவும், அங்ஙனமெடுத்தப்பிறவி யாதாமொரு நன்மையினுமாட்படாது,

உத்தமவாதநூல் வெண்பா.

" கண்டதே காட்சியன்றிக் கண்டவர்போற் பேசுவதென்
கொண்டதே கோலமின்றிக் கோலமில்லை—உண்டோ
பிறந்தார்கண் டிங்கே யெவர்வந்துச் சொன்னார்
பிறந்தும் பயனடையாப்—பேர்" எனும் வாக்கினுக் கிணங்க

வாளாய் சனித்து மரணக்காட்டிலே தீப்பற்றி சாம்பராய்ப் போனதின் பின் யாதுசெய்யமுடியும், தான் முற்றுநம்பியிருந்த யேனையப் பிறவிகள் தானென்ன செய்வர். "கொட்டி முழக்கியழுவர் மயானக் குறுகியப்பா லெட்டி யடிவைப்பரோ யிறைவா கச்சியேகம்பனே" எனவும் "பற்றித் தொடரு மிருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே" எனவும் பட்டினத்தடிகள் வரையறுத்துரைத்த திருமொழியை; அவசரப்படாது சற்று நிதானமாய் கவனிக்கில் சிவபக்தி, சிவாசாரம், சிவநிலை, குருபக்தி, குரு விஸ்வாசம், குருநிலை யில்லாதா ரெத்தகையோரென்கினும் நன்மையடையமாட் ரென்பது பெறப்பட்டது. இதைநோக்கியே;

பட்டினத்தடிகள்.

"தவியாதிரு நெஞ்சமே தில்லை மேவிய சங்கரனைப்
புவியார்க் கிருக்கின்ற ஞானகரனைப் புராந்தகனை
அவியா விளக்கையென் னம்பலத்தாடியை யைந்தெழுத்தாற்
செவியாம னீசெவித்தாற் பிறவாமுத்தி சித்திக்குமே" என்றும்

"ஐயுந் தொடர்ந்து விழியுஞ் செருகி யறிவழிந்து
மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்ற போதொன்று வேண்டுவெனியான்
செய்யுந் திருவொற்றி யூருடையீர் திருநீறுமிட்டுக்
கையுந் தொழப்பண்ணி யைந்தெழுத் தோதவுங் கற்பியுமே" என

வருந்தினு லஃதிறுதியி லெமனெனுங் கூற்றனுகிய மரணத்தை செயித்து சாட்சாத்காரமாக அரும்பெரும்பயனுடைத்தாகுமாதலான் பெரியோருறுதி மொழிகளை சிவபோத குருவரப்பிரசாதமாகயெண்ணி சதா அனுஷ்டித்து தம்தம் புண்ணியவசப்படி; கன்மத்தையகன்று நன்முத்தி சாதனையாகிய இரண்டற்ற சுகபோகத்திலே மூழ்கி ஆனந்த சொரூபியா யென்றும் வாழ்கக்கடவர்.

இத்தகைய பரமானந்தப் பேரறிவை விளக்கி சர்வம் சிவமயமே யென சைவாகம சுருதி ஸ்மிருதி முதலான சாத்திரவாதரவோடு நிலைப் படுத்தி நிற்றலால் சிவபராதீன நிஜதத்வ நிருபணம் எனத்தெளிந்த கருத் துரையெனப் பூரணப்படுகிறது. கோழி கல்லைநீக்கி அரிசியையும்; அம் சப்பட்சி நீரைப்பிரித்து பாலையுட்கொள்ளுவதைப்போல பெரியோர்கள் இதை அனுசரித்ததன் பயனை யனுபவிப்பர்களௌனத திருவருளைச் சிந் திக்கப்படுகிறது.

—(I)—

ஓம் நமப்பார்வதி பதயேநம: அரஹரமஹாதேவா

திருச்சிற்றம்பலம்.

—)*(—

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சென்னைத் திருமயிலை

ஸ்ரீ கபாலீஸ்வரரின்

சிவஞானசுபிஷெளமியம்

விநாயகர் வணக்கம்.

—]§[—

ஸ்லோகம்.

" சுக்கிலாம் பரதாம் விஷ்ணும்
சசி வர்னஞ் சதுர் புஜம்
பிரச்ன்ன வதனந் தியாயே
ஸர்வம் விக்கினோப சாந்தயே "

" இஷ்ட காம்யார்த்த சித்தி யர்த்தம்
ஸமஸ்த மங்களா வாப்தியர்த்தம்
ஆதவ் விநாயக பூஜாஞ் சகரிஷ்யே நம: "

" ஏகதந்தம் சதுர் அஸ்தம் பாசம் அங்குச தாரிணம்
இறுதஞ்ச வரதம் அஸ்தம் விப்பிராணம் மூஷிகத்துவஜம்
ரத்த லம்போதராஞ் சூர்ப்ப கர்ணகம் ரத்தவாசகம்
ரத்தகந் தானுவிப் தாங்கம் ரத்தபூஷமை சுபூஜிதம் "

" பக்தானுகம் பினந்தேவம், ஜெகத்காரண மச்சுதம்
ஆவிற்பூதஞ் சசிருஷ்டியாதவ், பிரகிருதே புருஷாத்பரம்
யேவந்தியா யேதுயோநித்யம், ஸ்யோகியோகிநம் வரகா" ஓம்!
மூஷிக வாஹன மோதகஹஸ்த, சாமரகர்ந விளம்பித சூத்திர
வாமணரூப மஹேஸ்வர புத்ர, விக்னவிநாயக பாதநமஸ்தே நமஸ்து

அருள்வேண்டல்

பணிசத்தப்பாமணி.

—(§)—

அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

—(*)—

அருளே பழுத்த மெய்யடியா ரகம்விட் டகலா வரும்பொன்னே
மருளே பழுத்த மனத்துடையேன் வணங்கத் திரமோ சிறிதமிலேன்
தெருளே பழுத்த மயிலை யண்ணல் ஸ்ரீகபா லீசன் றுதிப்புகலப்
பொருளே பழுத்த வரமருட்செய் புநிதநிறை விநாயக மணியே. (க)

ஐயா! அப்பா! அன்னை குரு யரசே வுயிரா யனைத்தினுரு
மெய்யா யிலகும் பரத்துவனே விண்ணோர் மண்ணோர் வேண்டிதொழுந்
தெய்வ நிலைகொள் மயிலை யண்ணல் ஸ்ரீகபாலீச்ன் றுதிப்புகலப்
பொய்மை யுடையேன் றனக்கருட்செய் புநிதநிறை விநாயகமணியே

இகத்தும் பரத்து மன்னநின்ற யிறையே! மறைநான் கவையறிந்துப்
புகலர்க்கரியோய் பூத்தொளிறும் பூவே காவே புங்கவருட்
டிகழுந் தேவே மயிலை யண்ணல் ஸ்ரீகபா லீசன் றுதிப்புகலப்
புகழே நிலவும் வரமருட்செய் புநிதநிறை விநா யக மணியே. (௩)

எங்குந் தங்கும் பரத்துவனே யிணையொன் றில்லா யெழின்முடிவே
மங்கா வொளியே மாசில்லா வள்ளலே ஞான வாழ்வளிப்போய்
திங்கட் சடையன் மயிலை யண்ணல் ஸ்ரீகபா லீசன் றுதிப்புகலப்
பொங்கு நினதுத் திருவருட்செய் புநிதநிறை விநாயக மணியே. (௪)

எண்ணு வுருவம் படைத்தோனே யெவருங் காண யேத்துகின்ற
அண்ணு ஞான வாப்தருள மகலா துநடம் புரிபவனே
திண்ணார் புயனு மயிலை யண்ணல் ஸ்ரீகபாலீசன் றுதிப்புகலப்
புண்ணியா நினது வரமருட்செய் புநிதநிறை விநாயக மணியே. (௫)

காக வடிவாய்க் கும்பமுனிக் கலங்கக் காட்சித் தந்தவனே
சோகந்தீர நந்தவனந் துவளாப்படி கார்த்தவா! சந்திர
சேகர னுந்திரு மயிலை யண்ணல் ஸ்ரீகபா லீசன் றுதிப்புகலப்
போகந் தவழும் வரமருட்செய் புநிதநிறை விநா யகமணியே. (௬)

துகளற் றவர்முன் பலவடிவாய்த் தோன்றி மறைந்தத் தம்பிமுகா!
அகத்துண் மறைந்து விளையாடு மாட்டமெவரோ வறிவார்கள்
செகமே பணிசெய் மயிலை யண்ணல் ஸ்ரீகபா லீசன் றுதிப்புகலப்
புகலே யடைந்தேன் வரமருட்செய் புநிதநிறை விநாயக மணியே. (௭)

நூல்.

கருணாகரர்மாலை.

ஒருவிகற்ப சந்திக் கலிவிருத்தம்.

மூலமும் - வியாத்தியுரையும்.

பெருமா னெனவே பேசும் பெரியோ
ரொரு வாதனையு முணரார் நிசமே
எரு தேறிவரு மிறையே * மயிலைக்
கருண கரனே ‡ கபாலீச் சுரனே.

(இதன் வியாத்தியுரை) உலகினிடமாகக் காணப்படுகின்ற எண்பத்நான்கு நூறாயிர சீவபேதங்களில் விருப்புற்று அவ்வவ் வுயிரிடத்துந் தக்கவிதமான ஆத்மசொரூபியாய்ச் சஞ்சரித்துவருகின்ற பேரன்புடையக் கடவுளாக விளங்குகின்றப் பரசிவமே! நின்னை நிகரான வஸ்துக்கள் இகத்தும், பரத்தும், தேவர்முதல் மனிதாதிவரையினுங் காணப்பெறாது சர்வாடம்பர மங்களாகார சொரூபனாக அவ்வவ்வசரத்து நிறைந்துள்ளவன் நீயே என்று ஒரு நிமைநேரமும் மறவாது சதாவழிபாடுடன் வந்தனைச் செய்து சகலத்தும் பெருந்தகையுடையவனென நின்புகழை அளவளாவிய அபிலாசையோடு சொல்லும் மூதுணர்தவர்க ளென்னும் மேதாவியர் கன்மவசத்திற்கட்டுப்பட் டதன்வழிக்கே இரவுபக லொழியாதுழைத்து நலியாநின்ற பாமரர்களனுபவிக்கின்ற தீய மாயநோயில் ஒன்றேனுந் தெரியாரென்பது உண்மையே.

சத்தியசாந்த சதோதய சர்வஞானப் பிரியருடன், யாதொருபற்று முன்மீதில்லார்களின் பிறவித் துன்பத்தை யகற்றி யநுக்ரஹஞ்செய்தாதரிக்க, திருமாலெனும் விஷ்ணுவே நந்தியாயுருகொண்டு வர்ச்சிக்க வதன்மே லாரோகணித்து காட்சிகொடுக்கவரும் பரமே! அம்மைப் பார்வதியானவள் மயிலாகயெழுந்தருளி வணங்கி பூசித்ததனால், மயிலையெனும் பெயருடைய திருப்பதியில், பிரமாவென்னும் ஆயனுடைய கபாலமாகிய தலையோட்டைக் கையிலேந்தியுள்ள யீசுரனே! நீ காருண்யமுள்ளக் கருணையை வேண்டுவோர்க்கு அளிக்குங் கையையுடையவனே! அநுக்ரஹிப்பாயாக என்பதாம்.

41
149416
2111M N24

* மயிலையுற்பவம்:—எல்லா வுயிரிடத்தும் பிரியா ஆற்றலுடையவனாகிய சிவபெருமானை நோக்கி பிறவாமுத்தியாகிய சாதனைகளைக் கொடுக்கவல்லது யாதென்பதாக அம்மையார் விசாரித்தலும், அவற்றில் பஞ்சாக்கரம், திருநீறு முதலியவைகளே சிறந்ததென்று சுவாமி உபதேசித்தலும் அத்தருணம், அழகிய கேதாரமாகிய மயிலொன்று நடித்துள்ளதை அம்மையார்க்கண்டு அதனிடமே தன்புத்தியைச் செலுத்தியுள்ளதைத் தெரிந்தப் பரமசிவம்; மயிலைப்பார்த்து சந்தோஷிப்பதனாலென்பயனுண்டாகும் நீயே அவ்வுருவத்தைப் பெற்றாலன்றோ? அதனது மகிமைகளை நீயடைந்தனுபவிக்க முடியும், வெறுமனே பார்த்தசனுலதன்மீதேற்பட்ட ஆசையொருசிறிது நீங்காதெனச் சொல்லிய வார்த்தையின்படி கைலையைவிட்டு தொண்டைநாடென்று வழங்குந் திருக்ஷேத்திரத்தில், அம்மையாராகிய கர்ப்பகாம்பாள் அம்மயில் வடிவாகி புன்னை மரத்தின்கீழ் சிவலிங்கமமைத்து பூசித்ததனாலதன்காரணமாக மயிலையென்ற பேர்பெற்றது.

‡ பிர்ம கபாலத்தையேந்திய காரணம்:— பஞ்சமூர்த்த லட்சணம்ஸ சொரூபமே கடவுட்குரியவையென்பதை பிரஸ்தாபிப்பான்வேண்டியபடி பரமசிவம் பஞ்சகிருத்திய வயத்தராயிருக்கின்றன ரென்பதையுணர்த்த ஐந்துதலை யுடையவராயிருந்தார். அம்மேறையாகவே; பிர்மாவாகிய வேதனுக்தும் ஐந்துதலையிருந்தமையினால், பரமசிவம் தனக்குமேற்பட்டவரல்லவென்றக் கருதினவனாகிய அன்னவன் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் ஒருவருமில்லையென கர்வித்து வணங்காதுநிற்றலை நோக்கிய பரமசிவம் பிர்மாவின் ஐந்துதலையிலொன்றைக்கிள்ளி அம்மண்டையோட்டைக் கையிலேந்தினபடியினால் கபாலீச்சுரனென வழங்கலாயிற்று.

மற்றிதனது அந்தரார்த்தத்தை மயிலைபுராணத்தை வாசித்துணர்க.

—(I)—

திருவா மனன்முன் செறிந்த சுக்கிரன்
பொருமலைப் போக்கிப் புகழ்கொண் டவனே
பருணிதர்ப் பணியும் பரமனே மயிலைக்
கருணா கரனே கபாலீச் சுரனே.

(இதன் வியாத்தியுரை) மாபலி சக்கரவர்த்தியென்னும் அரசனிடமாக மூன்றடிமண் தானங்கேட்கும்படியாக துணைப்பற்றி வந்தவராகிய வாமனாவதாரமான ஸ்ரீமந்நாராயணன் விருப்பத்திற்கவ்வரசனிணங்கி அத்தானத்தைக் கொடுக்கும்படி எள்ளை வாமனன் கையில்வைத்து சலம் விடும்படி கரகமாகிய செம்பை யெடுத்தவேளையில், அருகேயிருந்தவனாகிய சுக்கிரபகவான் என்னுங் குருவானவனுக்கு மனம்பொறாது அத்தானத்

தைத் தடுப்பான்வேண்டிய நோக்கத்தோடு கருவண்டாக வடிவமெடுத்து சலம்வரும் வழியை அடைத்துக்கொண்டதனாற் சலம்வராது நிற்றலின் காரணத்தைத் தெரிந்துக்கொண்டவராகிய ஸ்ரீமந் - நாராயணன் அங்குள்ளவோர் தர்ப்பையை யெடுத்து அசுரனவ்வண்டின் கண்ணைக் குத்தினதினால் கண்குருடாயின; அக்கண்ணை யடையும்படியான மார்க்கமும் சாபநிவர்த்தியுமெவ்வாறென வினவ; அதற்கு வாவனனும் கண்ணைக் குத்திய தர்ப்பையை; ஆகாயமார்க்கமாகவிட்டெறிந்து இந்த தர்ப்பை, எங்கே விழுகின்றதோ அச்சயிடத்தில் திருக்குளமெடுத்து சிவலிங்கமமைத்து, வணங்கினாலதசோஷம் நிவர்த்தியாகி கண்பார்வை யடைவாயெனத் திருவுளம்பறறியவிசமே. அத்தர்ப்பை விழுந்தயிடத்திற் றன்பேரால் திருக்குளமொன்றெடுத்து அதனருகில் சிவலிங்கமொன் றமைத்து பூசித்ததனால் அச்சாப நிவர்த்தியாகி பழையபடி சுக்கிரன் பார்வையடைந்தான்.

அதிவிஷயமாய் (மூர்த்தம், தீர்த்தம், க்ஷேத்திரம்) என்பது முப்பொருளாய், முத்தொழிலாய், முச்சகமாய், மும்மூர்த்தியாயுள்ளதென விளக்கலால்; சுக்கிரலிங்கம், சுக்கிரபுரி, சுக்கிரதீர்த்தம் எனும் பெருமை தங்கிய நாமங்கொண்டவனே! வேதாகம சாத்திரங்களைக் கற்றுத்தெளிந்து சமயதீட்சை ஆசாரியபிஷேக முதலியவைகளிற் சிறந்துவிளங்கிய பெருந்தகையாளராகிய மஹான்களால் வணங்கும்படியான பரசிவமே! திருமயிலை யென்னுந் திருப்பதியே யிடமாகவுடையவனே! பிர்மக் கபாலமாகிய மண்டையோட்டைக் கையிலேந்தியுள்ள யீச்சுரனே! நீ காருண்யமுள்ளக் கருணையை வேண்டுவார்க்குக் கொடுக்குங் கையையுடையானே அநுக்ரஹிப்பாயாக என்பதாம். (௨)

உருகு மடியா ருளம்விட் டகலாப்
பொருளாய் நிலவிப் புரமூன் றெரித்தோய்
வெருளா தருளும் விமலா மயிலைக்
கருணா கரனே கபாலீச் சுரனே.

(இதன் வியாத்தியுரை) எடுத்துள்ளப் பிறவியின் சன்மமாகிய ஆசாபாசமென்னும் பந்தத்துவ சகடைகளினாற் றுன்பமும், வாதையுஞ், சென்மமும் சமுத்திரத்திற்கு அலையொழியா திருத்தலைப்போல, வந்து வந்து அலக்கழித்துக் கொன்றுவிடுவதே அக்சன்மத்திற்குரிய வல்லமையென்பதை நன்குதெரிந்த அன்பர்கள், இச்சனனக் கடலாகிய வுததியை எந்தவகையி னிவர்த்திச் செய்யலாமெனவெண்ணி: வேதாகமங்கள் நிச்சயித்தபடி பரமசிவமாகிய தேவரீரையன்றி, அப்பிறவி சமுத்திரத்தைத் தாண்டி நன்மையடைய கிருபை பாலிப்பவர் வேறொருவருமில்லையென

குருமுகத்தாலும், சற்சனர்களின் கூட்டுறவினாலறிந்துத் தெரிந்துக் தொண்டபடி உள்ளங்கசிந்துவாடி கண்ணீருதிர்த்து நினைந்தெண்ணு மெய்யன்பர்களாயுள்ள சிவானுபூதியரின் இருதயத்திலிருந்து நீங்காதவனாகி அவ்வன்பர்களெவ்வண்ணமாய்க் கருதுகின்றார்களோ அவ்விடத்தெல்லாம் அவ்வவ்வுருவுடையக் கோலங்கொண்டு காட்சித்தந்து பிரகாசித்து, அவ்வடியார்க்கு யிடுக்கணாகவேற்பட்ட வரக்கர்கள் வசித்துள்ள § முப்புரங்களையுமழித்த சங்காரமூர்த்தியே! உலகபடாடோப வெளிடம்பமாய் மேனியைப் பலவித ஆடையாபரணங்களாலழகுப்படுத்திக் காட்டுவதினாலும், பார்வையைக் கெடுத்துத் தங்களது வழிக்கே சகாயீடுபடுத்தி நினது கிருபையை யடைவதற்கான பக்திமார்க்கத்திற் செல்லவிடாது (ஆலைவாய்க் கரும்பு, பாம்பின்வாய்த் தேரை, புலியின்வாய் மறி.) இவைப்போன்றுள்ள பல ஆன்மாக்கட்படுந் துன்பத்தைப்போன்ற மாய்கையின் வயப்பட்டு கெட்டழியாது உனதடியாருறவும், தேவரீருக்கானாது நற்குணத்தையும் பிரசாதிக்கவேண்டும். குற்றமற்றப் பரமசிவமே! திருமயிலை யென்னுந் திருப்பதியே இடமாகவுடையவனே! பிர்மக் கபாலமாகிய தலையோட்டைக் கரத்திற்கொண்ட யீச்சுரனே! நீ காருண்யமுள்ளக் கருணையை வேண்டிவார்க்கு அநுக்ரஹிக்குங் கையையுடையவனே தயைபாலிப்பாயாக என்பதாம். (௩)

§ முப்புரம் – மூவாசையென்பது சிவாகம ஞானியர் கருத்து.

ஒருபற்று மிலா ருணர்வா லறிவார்த்
துரும்பா யலையிற் றவள்வேன் கதியென்?
சருகா யினுந் தேடுவர்காண் மயிலை
கருணா கரனே கபாலீச் சுரனே.

(இதன் வியாத்தியுரை) உலகினிடமாகப் பிறந்துள்ள ஆன்மாக்களாகிய சீவர்களடைந்துள்ளதும், அடையவேண்டியதுமான, புறப்பற்று அகப்பற்றுகளெனும் பாசபந்தத்தின் காரியாதிகளாகிய விஷயங்களில் ஒருசிறிதும் விரும்பாது உடல், பொருள், ஆவி மூன்றும், மண், பெண் பொன் மூன்றும், ஆகாரம், அறிவு, இச்சை மூன்றும் நினக்கே யுரியதென வெறும் வாய்ச்சொலின்றி உண்மையாகவே தத்தஞ் செய்துள்ள பேரன்புடைய மஹாத்துமாக்கள் அவர்களது அன்பின் முதிர்ச்சியின்படி தெளியும்வண்ணம் நினது ப்ரக்ஞான சொரூபத்தை உள்ளவிதந் தெரிவார்கள். அம்மஹாத்மாக்களின் வழியிற்சேராது, மாய்கைக்கே யிரவு பகலாக வுழைத்து சமுத்திரத்திலோர் துரும்பாத்திரையானவஸ்து அலையிற்படுகின்ற கஷ்டத்தைப்போல வுதைப்படுகின்ற வுன்மத்தனாகிய அறிவிலியேன் முடிவுயாதோ? பெருந்துக்கமே, மரங்களிலிருந்துத் தரையிலுதிர்ந்

துள்ள காய்ந்த இலைகளையாவது பயனுளதென்று வேண்டித்தேடி அதை வாரிக்கொண்டுபோ யெரித்து லாபத்தையடைவர். அந்தயிலைக்குவுரிய பிரையோசனமுமில்லாது, மண்ணுக்கு மண்ணாய், புழுதிக்குப்புழுதியாய், சாம்பருக்குச்சாம்பராவதன்றி, வேறுயாதுக்காளாய் நின்றேன் அப்பனே! திருமயிலையென்னும் திருப்பதியே யிடமாகவுடையவனே! பிர்மக் கபாலத்தைக் கையிற்கொண்டவனே! அடியார்கள் வேண்டுவதை தயை பாவிக்குங்காருண்யமுடையவனே அநுக்ரஹஞ்செய்வாயாக என்பதாம். (௪)

திருநீ றுடையார் சிவமாவ ரேனைப்
பெருநூற் படித்தார்ப் பிறப்பித் தனரே
குருவா லறியேன் குணமே மயிலை
கருணா கரனே கபாலீச் சுரனே.

(இதன் வியாத்தியுரை) சாட்சாத்காரமாகிய பரமசிவமே! நினது தேகமே வெண்ணீறதலான் அதைக் காலக்கிரம ஆசாரமுறைமைப் பிரகாரம், அணிந்துள்ளவர்க ளெவர்களானாலும், அவர்கள் சிவபெருமானே யாகுவரன்றி; வேற்றுருவமாக யெண்ணப்படமாட்டார்கள். அப்படி, (மனிதரிற்பேதம் வடிவேவரீக் கண்டுளார்) என்னுங் கபிலர் திருவாக்கின்படி (பேதமற்றவருட் பெரியோன் சிவனே) என சத்தியபாஷியத்தினை வேறாக எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும், எந்நிலைமையிலேயுங் கருதாரென்று வுண்மையைப்போதிக்கும் பேரின்பசாதன பிரபல சுருதிகளைக் கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்து; கற்றகல்விக்குப் பழியையும், பாபத்தையும், அறிவின்மையையுஞ் சம்பாதித்துத் தன்னைவாளாய் கெடுமதிக்காளாகிக் கொள்ளாது, சரிதை. கிரியை, யோகம், ஞானமென்ற நான்கை யுண்டு பண்ணுங் காருண்யத்தினுவ் அங்நான்கே (மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம்) முதற்படி தாயீ - மண், இரண்டாவதுபடி தகப்பன் - உயிர்த் தாரகையூதியவன், மூன்றாவதுபடி ஆத்மா .. அனாத்மா வழிநிலைக்காட்டி திருத்தல் குருபோதனை இம்மூன்றும் பயனடைய தன்னுடன் மற்றவைகளையுங்கண்டு; நான்காவதுபடி - தெய்வத்துட் கலந்து சிவமுத்தனை யொருபடித்தா யென்றுமழியாது (சமாதி) ஆதியான மூலப்பழம் விநாயகர்பெற்ற மாங்கனி) பிராணவொடுக்கம் அசைவின்றியது (கரிசலாங்கனி) கரி - யானைமுக விநாயகன், ச - சலாதார வக்கி நிறவயவன் - ஆறுமுகன். அக் - நெருப்புடைய தீ, சூரியன், சந்திரன், அக்நி, மூன்றுங் கண்ணுயுடைய சிவபெருமான், அக செவத்துட் கலந்துள்ள சத்தியாகிய விஷ்ணு ஆக இந்நான்கும் அதனது சத்தியோடுற்பவமாகி எண்குணம், அட்டமூர்த்தி, இவைகளை ஒன்றிலொன்று சிவனுருத் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களிலடக்கிக்கொண்டு வரவர அவை ஒடுக்கமாகி (யோகம் எட்டு

வகையாக) வரையறுத்து; அப்பரங்களாகிய தெய்வங்களியாவுக்கும் (ஆதி முதல்) என நிற்றலால் அதனுடன், சமமாக ஒன்றிக்கூடி (பஞ்சபூசம் வசப்பட்டு சாட்சியாக; பஞ்ச கௌவியத்தால், கண்மலராலுட்சாணும் வரையில் புட்பங்களால் அசையாதுநிலையிடம் சொரூபவசம் அகப்படாத வரையில் திரிகரண சுத்தியாக சித்தாத்மனுக்கு பக்குவங் கைக்கூடும்படி சவுகரியம்போல், காலவரையறுத்து, அந்நேரங்கட்கு பழுதுவராதபடி தத்துவமானநாடி பூமியிற்பொருந்தி அசையாவண்ணம் ஆசனங்களில்; மான்றோல், புலித்தோல், குக்கிடம், தர்ப்பை, கம்பளம் இவைமுதலானவைகளிலேதேனுமொன்றின்மேலிருந்து நிட்டையால் அட்டயோகம், இராஜயோகம் இன்னுஞ் சிலவற்றுஞ் செய்துவருவர்.

இவை நிலைப்பட்டு வஸ்து பரிசோதன விளக்கத்தின் லட்சணும் ஸ்வருவபேதங்கெட்டு ஒருபிரிவினையும் நிட்டையிற்றோன்றாது தான் மூன்னரே (முன் சனனமென்றாலும் பொருந்தும்) செய்து, பார்த்து, கேட்டுத்தெளிந்து எந்நாள்வரும், எக்காலமோவென சமயந்தெரியாது, வதாவதொன்றையிழந்தவன் விகாரமனத்தனாய், பித்துபிடித்தவனாய் பலமாதிரியாக விருப்பதைப்போன்று, தன்னையுந் தனது யெண்ணத்தையும் அணுமாத்திரையேனும் வெளிசொல்லிக்கொள்ளாது "சுழுத்தி நிலை வெளிசொன்னாற் றோன்றுமோ வம்மானை தோன்றுப் பரவெளியுட் சுகமுதிக்குமம்மானை, சுகம்வேண்டி பள்ளியிலே தூங்கினர்காணம்மானை, தூங்கினுர் தூங்கிலரே சோதியினுலம்மானை, சோதியிலே யிருள்வருமோ தொலைந்துப்போமம்மானை, தொலைவதற்கு குருவாசீர் சொந்தங்காணம்மானை" எனுஞ் சிவப்ரகாச அம்மானையின் கருத்துரையின்படி ஞான சாகர தடாகத்திலமிழ்ந்து, என்றுமழியாத தேகாத்மசொரூப லிங்காதாரமாக யிருப்பர். அவர்கட்கு பிறப்பற்றிருப்பதே முத்தியாகும்.

இத்தகைய பெரும்பாவிய ரகசியங்களை வுபதேசித்து வழிபடுத்தும்படியான ஆசாரியுரை; உள்ளபடித்தேடி யவரை வழிபமொர்க்கத்தின் படியடைந்து யாதொன்றுந் தெரிந்துக்கொள்ளவில்லையே? முடிவாக எல்லா புத்தியுமானவனே! திருமயிலையில் விளங்கி ஆயனுடைய தலையோட்டைக் கரங்கொண்ட பரமசிவமே! எனது ஆத்ம போதத்திற் கன்னியமின்றி தயைபாலிக்குங் கிருபையாளனே அநுக்ரஹஞ் செய்வாயாக என்பதாம்.

(௫)

இந்நான்கு சாதனையும் பற்றற்று நிலையடையவே யேற்பட்டதாதலான் ("சேட்டை யொடுங்கிற் சிவந்தெரியு மம்மானை, சிவந்தெரிந்தால் வேறொன்றுஞ் சென்மிக்காதம்மானை, சென்மத்துள் சீவன்முத்தி சேர்ந்ததுகாணம்மானை, சீவன்முத்தர் நம்மைப்போல் தெரிவரோவம்மானை, தெரிவார்களானாலுந் தெரிலாராம்மானை, தெரிந்தவர்களையே தெய்வ

மென்பா ரம்மானை, தெய்வமென்று நலமடைய சேவிப்பா ரம்மானை, சேவித்தாரெல்லாஞ் சிறப்படைந்தா ரம்மானை, சிறப்பென்ப தாகமத்திற் சிவஞான மம்மானை, சிவஞானஞ் சற்றவர்க்கு சென்மமிலை யம்மானை") எனச் சிவப்ர்காச அம்மானை வெளிப்படையாக யெடுத்துப்போதியா நின்றது.

அருளே வுருகொண் டறுபான் மூவ
ரிருவ ருடன்வந் திடுங்கோல நிலைத்
தருவாய்ப் புண்ணியஞ் சரணம் மயிலை
கருணா கரனே கபாலீச் சுரனே.

(இதன் வியாத்தியுரை) சகலாத்மகோடிகளை யாதரிக்கும்படியான அன்பின் முதிர்ச்சியினால் அவைகள் கடைத்தேறும்வகை சமயநெறி யாகுமாதலினாலவைதையுண்டுபண்ணத் திருவுளங்கொண்டு, காட்சி சாட்சி என்ற யிரண்டையு மனுபவத்திலுண்டாக்கி பிரசாதிப்பானாக, நினது சகள மேனியை யுடைத்தானவர்களாகவும், புறச் சமயங்களை யழிக்குந் திறமை அற்புதங்கணிறைந்தவர்களாகவும், மானிடச் சட்டையை வெளியிற்காட்டி, அந்தர்முகத்தி லறிவானந்த சிவமாகநின்று; திருப்பணி, ஆலய வழிபாடு, பக்தியினுண்மை, பிறவுமாய சத்கரும பரிபாலிகளாக யாவராலுங்கண்டு வணங்கும்படியான வரப்பிரசாதிகளாம் அறுபத்து மூவரென்னுந் திருத்தொண்டர்கள் (உலக மக்களாலே பலவேறுப் பிரிவினையாகச் சுட்டிச்சொல்லும், வேறுஞ் சொல்லாகமுடியும். பலமரபினரும், ஒன்றுகூடி யாவரும் நாயனார் என்று பேதமில்லாது வணங்கவும், ஆதிசைவபிராமண குலதிலகராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பரமசிவமே அடியாரென்று பொருட்செய்து துதிக்காமல் ஆலயத்துட் சென்றதைத் தெரிந்த விறன்மீண்ட நாயனார் கண்டித்ததை செவிமடுத்தியவுடனே மனமுருகி (ஆரூரானாகிய நான் அடியார்க்கு மடியேன்) என்பதாகப் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையின் மகிமைப்பெற்றத் திருக்கூட்டத்தினர்கட் சூழ்ந்து வரவும், எல்லாப் பொருளிடத்துங் கலந்து விளையாடா நின்ற (தற்சொரூபம், சொச்சொரூபம்) எனுமிரண்டும் ஒன்றாகக் கலந்திருந்தும் வேறாகக் காட்சித்தருவானுன்னி, கர்ப்பகாம்பிகை, கபாலீச்சுரன் எனும் பேருருவலங்கார லட்சணம்ச சொரூபமாக என்னைத் தவிர வேறொருண்மைக்கடவு ளில்லையென சதாஸ்தாபிப்பனவாய் முற்காலத்தில் தேவர்கட் கும்பிட்டு நன்மையடைந்ததைப்போல, இக்காலத்தும் மெய்யன்பர்களுடைய இருதயகமலத்தைவிட்டு நீங்கிலேனெனச் சாட்சியமாக திருக்கோலங்கொண்ட பரமசிவமே! உடல், பொருள், ஆவி, இம்மூன்றையுமுனக்கே தத்தஞ்செய்து மகிமைப்பெற்றுள்ள அடியார்களுடைய திருவருளினிலையானதை சதாகம்பும் அன்பர்களுக்கு தயைசெய்து

வுண்பேனென்றுவையானால் பெருந்தருமமாகும் ஆண்டவனே! இந்த விண்ணப்பத்தினைக்கேட்டு, அருட்செய்யவேண்டுஞ் சுவாமி! நினது திருவடிக்கு அனந்தகோடி நமஸ்காரம், திருமயிலையிலினிது கோயிற்கொண்டு விளங்கும் தயாபரமூர்த்தியாகி பிர்மாவின் றலையோட்டைக் கரத்தேந்துஞ் சிவபெருமானே! காருண்யனே! என்பதாம் (௯)

பஞ்சலோகம், மஞ்சள், சாணம், மண், திருநீறு, இவைகளில் வித்தியாசங்காணாது உருசெய்து பூசித்தலும் கோமியம் முதலான பஞ்சகௌவியம் பழவர்க்கம் பிறவுமானவைகளில் பேதங்காணாது அபிஷேகஞ் செய்வித்தலும், பலதழைகளும், புட்பங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து பூமாலையென சாத்துசெய்தலும், பொன், வெள்ளி, இரத்தினங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து நகையென்பதாகவும், பலநிறமுள்ளதாகிய பஞ்சு, பட்டு, பீதாம்பர முதலாகியவை ஆடைகளாக அணிவித்தலும், பலவித மிருகாதியுருக்களாலமைக்கப்பட்ட ரதம், வாஹன முதலியவைகளிலெழுந்தருள மஹோத்ஸவங்கண்டு ஆனந்தித்து முத்திவீடடைவதற்கான வழிபாடென் கோஷித்தலும், ஆண்டவன்முன்னே நடனஞ்செய்வாரியாவரென்றறிந்தும் அறியாதார்போல உலகை மயக்கில்விட்டுத் தலையசைத்துத் தாளம்போடுதலும், இன்னுமனேக விஷயாகாரங்கள் மலிந்து ஒன்றுகூட பரமேசுவரன் சம்மதமுற்றவனாக சர்வசமயகோலாகலனாகயினிது வரந்தந்து யாவரையுங் காக்கின்ற அன்பே சிவமாதற்போல, பலமரபினரும் ஒரே மார்க்கத்தினர்களாய் ஒரே சின்னமாகிய அடையாள முடையவர்களாய் ஈசுரபக்தியிற் கலந்து பலதேசம், பலபெயர், பலவிதமாக ஆண்டவன் திருப்பணியாகிய ஆழியம் நடத்தினர்களென்கினும்; சூரியனுக்குமுன்பட்ட யெப்பொருளும் உலர்ந்துப்போவது சத்தியமாக விருப்பதைப்போல, கடவுட்சிந்தை நிறையப்பட்டவர்கள் யாவரென்கினும் பாபமற்று புண்ணியதேகத்தினராவார்கள். அதனது வுண்மையும் பெருமையுந் தெரிந்துய்வான்வேண்டி பரமசிவமே "உலகெலாமுணர்ந் தோதற்கரியவனை" எடுத்துக் கொடுக்கப்பெற்ற பெரியபுராண மென்னுந் திருத்தொண்டர்ப் புராணத்தைப் பாடிய ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகளை,

நேரிசை - வெண்பா.

"பெந்தமெல்லாம் போக்கும் பெரிய புராணத்தை
எந்தைபிரான் சேக்கிழார் ரீந்திலரேல்—சுந்தரஞ்சேர்
நாயன்மார் கீர்த்தியெங்கே நல்லதமிழ் வேதமெங்கே
தூயசிவ பக்தியெங்கே—சொல்" என்பதாக, அநபாயச்

சோழ மஹாராசன் பாடி வணங்கித் துதித்து ஆனந்தங்கொண்டாடினரென்றால், அவைக்கு மேற்பட்டதொன்றிலையென வேதாகமத்துணிபு,

—0—

துணைவேண்டு மஷ்டகம்.

— ❋ —

பண் – இந்தளம்.

பரமானந்தச் சுடரே தேவர்ப் பணிகொள் நிராமயனே
வரமேயருட் புரிவாய்த்தகி மறையோதிடும் பொருளே
சரணாரவிந்தமே நம்பிடுந் தமியர்த் தனைக்கண் பாராய்
சுரர் போற்றிடு மயிலை கபாலீச் சுரனே துணைவந்தருளே (க)
விதியேதரு பயனின் சிர மின்னுங் கரமதிலே
மதியோடன லாதித்தனை வளர்மூ விழியதுவாய்ச்
சதிரோடணி சிவமேசிவ சங்கரா சச்சிதானந்தா
துதிதங்கிடு மயிலை கபாலீச் சுரனே துணைவந்தருளே. (உ)
அகமே மெலிந் திடச்செய்திடு மலகையெனு மூவாதை
மிகவே யதன் வழியேசென்று மெலிந்தேனென் மதிகுலைந்தேன்
புகலர்க்கொரு மிடிதீர்த்திடிற் புண்ணியமதுவே றுளதோ
தகணீக்கிடு மயிலை கபாலீச் சுரனே துணைவந்தருளே. (ந)
அன்பர்களி னுள்சேர்ந்தனை யகலாத தற்பரனே
சன்மமதாற் சென்மமெனுங் கடலிற் றுரும்பா யலைந்தேன்
பன்னுஞ்சிவா னந்தசுகம் வருமோ யின்பசிர்த் தருமோ?
துன்பந்தவிர் மயிலை கபாலீச் சுரனே துணைவந்தருளே. (ச)
காற்றிற்படு மிலவமெனக் கடுமாயையாற் கலங்கி
சீற்றமுற நின்பூங்கழற் சிந்தைசெயா திருந்தேன்
கூற்றன்வரு மந்நாளெவர் கொடியேனை யாதரிப்பார்
தோற்றமுறு மயிலை கபாலீச் சுரனே துணைவந் தருளே. (ரு)
எந்தாபெண வந்தாதரித் திடுஞ்சந்திர சேகரனே !
நொந்தே னுண்மைத் தெரிவா யடியர் நுவலும் பெருமானே
சொந்தமெனும் பந்தமெல்லாஞ் சொல்லாசோர்வொழியுஞ்
சுந்தரமே மயிலை கபாலீச் சுரனே துணைவந் தருளே. (சு)
அங்கமதி லிங்கமென வமர்ந்தா யெனவே தெரிந்தார்
மங்காதமெய் வாழ்வுற்றதில் மகிழ்ந்தார் சதாப்புகழ்ந்தார்
இங்காகினு மென்போல்பதி யிழந்தா ரொருவரிலைகாண்
துங்கமெனு மயிலை கபாலீச் சுரனே துணைவந் தருளே. (எ)
அயலானென வுலகோரவ ரகல்வதது பொய்மொழியோ ?
நயவஞ்சக னெனவே யெனை நாடாதிருந் திடினே
துயர் நீங்குமோ ? நலமோங்குமோ ? சோதிப்பது மழகோ ?
சுயம்பேதிரு மயிலை கபாலீச் சுரனே துணைவந் தருளே. (அ)

பிறந்தபப்பயனைப் பேசுதல்.

——)(——

எண்சீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

—(I)—

அருவான குளமகலா வமல நாதா
  வைம்மூர்த்தி யாகியைத் தொழி னடாத்தும்
பெருமானே அளவுபடா ஞான தேகமே
  பேரின்ப நிலையதிந்து வாழ்கக் களபார்
எருதென்னு நந்திமிசை சாரி வந்து
  எல்லவர்க்குக் காட்சிதரு மயிலையீசா!
பிருதிவெனும் மண்பொம்மை யாகி மாயும்
  பேயனேன் பிறந்தென்பயன் பேச மாறே. (க)

கன்னலெனுங் கனியெனவே கற்ரூருண்கே
  களிக்கின்றக் கிலமணியே கண்ணே! விண்ணே
சொன்னயமே யல்லாதன் சொநபர் தன்னைத்
  தொய்தபதர் தனித்கண்டு கருச்சி யாட்சி
மன்னவதன் காட்சியினல் மகிழ்ற்றி றில்லேன்
  மரணமெனுங் கூற்றனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டேன்
பின்னுமுன்னு மறியாது மண்ணுள் மாயும்
  பேயனேன் பிறந்தென்பயன் பேச மாறே. (உ)

வேதமதைப் புனத்கனலில் விடவும் வேந்தன்
  வெப்புநோய்க் களைந்து வெண்ணீ றருளிச்செய்து
போதனைகொள் சிவநேசச் செட்டி செல்வி
  பூம்பாவை யாகவுமோர் முதலை யுண்ட
காதன்மிகு சேயனுயிர்ப் பிழைக்க வுண்மைக்
  காட்சிபெற்ற சமயநிலைச் சிறிது முன்னைப்
பேதபுத்தி படைத்த பொம்மையாகி யாயும்
  பேயனேன் பிறந்தென்பயன் பேச மாறே. (ஙு)

தன்மையிலாச் சமணமதைச் சார்ந்து ஆலைத்
  தனையடைந்து முன்பணியுற் றருளைப் பெற்று
பன்னகம்வாய்ப் பட்டிறந்த சேயை மீந்துப்
  பாராண்டோன் மகளுமை வாய்த் திறந்து
மன்னன்முன்னே பொய்ச்சமயப் பதட ராகி
  வாதுக்கு வந்தபுத்தர் வழக்கைத் தீர்த்து

பின்னமிலா நலந்தெரியாப் படியே மாயும்
　பேயனேன் பிறந்தென்பயன் பேசு மாறே. (௪)
சீராள னெனுமகவாய் செனிக்க லாகுஞ்
　செழுவலியைச் சிறுத்தொண்ட னிக்ர ஹித்து
தீராத சென்மகடல் தனைக் கடந்தான்
　திருக்குறிப்புத் தொண்டன்கல்லால் விதியு டைத்தான்
பூராய மாகத்திண்ண னுங்கண் ணப்பன்
　பொய்க்கண்ணை மறைத்தழுதட் கண்ணைப் பெற்றான்
பேராசை யுள்ளாழ் மண்ணாகி மாயும்
　பேயனேன் பிறந்தென்பயன் பேசு மாறே. (௫)
அரிவாட்டன் வினைக்கழுத்தை யரிந்தப் போழ்து
　அற்புதமாய்க் கைப்பிடித்துத் தடுத்து வாண்டாய்
தெரியாதுக் கலயன்மனைத் தாலிக் கொண்டுத்
　திரும்பவளித் தாட்கொண்டதுத் தெளிவு தானே
கரிசனையாய்த் திருநீல கண்டத் தாலே
　காதலுற்ற தூர்த்தொழிந்துக் காட்சி யுற்றார்
பிரிந்திடுநோன் மண்பொம்மை யாகி மாயும்
　பேயனேன் பிறந்தென்பயன் பேசு மாறே. (௬)
பரிவுடனே சடைமுடியும் வெண்ணீ றக்கம்
　பார்விளங்க மூவுலகந் தன்னை யாண்டார்
பிரியாதத் திருநாளைப் போவார் தேகம்
　பிசகாது கனிபோலுண்டப் பெருமை யார்க்குண்
டரிதரிது தேவர்களு மறிய மாட்டா
　ரலகையுரு பெற்றுவம்மை யடிக்கா ளானார்
பெரிதுணரா மண்பொம்மை யாகி மாயும்
　பேயனேன் பிறந்தென்பயன் பேசு மாறே. (௭)
காச்சினப்பால் சுவைதருகுங் களித்து வுண்பார்
　கனதனமும் படைத்தவருங் கருத லஃதே
பாச்சியதோர் சலத்திற்பயிர்ப் பிழைத்தார் போலப்
　பகரரியத் திருத்தொண்டர்ப் பக்தி சான்றாம்
மூச்சதுவு முடலைவிட்டுப் பிரிந்துப் போமே
　மூடனேன் கதியென்ன மொழிவ ரியாரே ?
பேச்சற்ற மண்பொம்மை யாகி மாயும்
　பேயனேன் பிறந்தென்பயன் பேசு மாறே. (அ)

—(‡)—

உபதேசமாலை.

—0—

நெஞ்சொடு கிளத்தல்.

—)*(—

ஒலியோசை வண்ணச்சந்தம்.

அருமறைப் பொருளீச னடியைமறவா திரு நெஞ்சே மூடநெஞ்சே
அவனன்றி யோரணுவு மசையாது நம்பியிரு நெஞ்சே மூடநெஞ்சே. (1)
திருவருட்செயலன்றித் தீண்டாதொன் றுந்தனை நெஞ்சே பாவநெஞ்சே
கருணைப்பெற் றினிதோங்கக் கங்கையனைத் துதிப்பாய் நெஞ்சே பாவ
சைவாகம நெறியைச் சார்ந்து நிலைக்கொண்டிரு நெஞ்சே பாவநெஞ்சே
மெய்யருறவைக் கொண்டுப் பொய்யருறவைநீக்கு நெஞ்சே பாவநெஞ்சே
கோல வெண்ணீறணிந்து குருவருட்காட்படுவாய்நெஞ்சேமடநெஞ்சே
மூலப் பொருளுணர்ந்து முத்தி வழித்தேடுவாய் நெஞ்சே மடநெஞ்சே
ஐம்புல வேடரா லடங்காப் பாவமுண்டாகும் நெஞ்சே மூட நெஞ்சே
வம்பு செறிந்துடம்ப வாதுசெய்வோரைநீங்கு நெஞ்சே மூட நெஞ்சே (5)
தெய்வ பயமிருந்தாற் நீயக்குணமுண்டாமோ நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
வையகத்தில் மண்ணாக மறையுமொ ருடேகிநெஞ்சே பாவநெஞ்சே (6)
நல்லவர்க் கிடர்செய்தால் நாதன்பொறுப்பனோசொல்நெஞ்சே மடநெஞ்சே
பல்லறஞ்செய்திட்டாலும் பழிகளொழிவதில்லை நெஞ்சே மடநெஞ்சே (7)
முன்னிருந்த நிலையும் பின்வருங் கதியோரா நெஞ்சே மூட நெஞ்சே
என்னென்னவோயெண்ணி யிழிவைத் தலையேற்றினாய் நெஞ்சே மூட
உன்னைநீ யறிந்திலை யுண்மையுங் கண்டிலை நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
சின்னபுத்திபடைத்து சிவனடி மறக்கின்றாய் நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே (9)
கோடி கலைகற்றாலுங் குணமடங்காப் படிப்பே னெஞ்சே மட நெஞ்சே
வேடிக்கையுஞ் சேட்டையால் வீணே காலங்கழித்தாய் நெஞ்சே மட
நாய்க்கடிப்பதுண்டுபின் நாயைக்கடிப்பாருண்டோ நெஞ்சே மூடநெஞ்சே
பேய்க்கு மந்திரமுண்டுப்பிடிவாதனைக்கென்னுண்டு நெஞ்சேமூடநெஞ்சே
மாய வவித்தையாலே மடிந்தாற் பயனுள்ளதோ நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
தூய சிவனைச்சார் துதித்திரு வினைகட்போம் நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
ஆங்காரப் பேயர்களை யகன்றாற் சுகப்படுவாய் நெஞ்சே மட நெஞ்சே
நீங்காம னீங்கியுனுட் டேங்காமற் றூங்கியிரு நெஞ்சே மடநெஞ்சே (13)
செஞ்சிலம்பணி யீசன் றிருவடிப் போற்றுவாய் நெஞ்சே மூடநெஞ்சே
பஞ்சுபோற் பறந்தோடும் பற்றும்வினைகளெலாம் நெஞ்சேமூடநெஞ்சே

மெய்யையறியாதார்க்குப் பொய்யேபூரணச்சந்திரன்நெஞ்சேபாவநெஞ்சே
ஐயோ வுன்னையறிந்து யடங்கிவொடுங்கியிரு நெஞ்சே பாவநெஞ்சே 15

பத்தர் முத்தர் நல்லோர்க்குப் பழியாகச் செய்தபாபம் நெஞ்சே மட
எத்தனை தானந்தவஞ் செய்தால்விட்டுனைப்போகும்நெஞ்சேமடநெஞ்சே

இடும்புக் குணம்படைத்து யெமனைப்போற் கொலைசெய்யு நெஞ்சே மூட
கொடுமைத் தனையுணர்ந்தாற் கூசித்தலைகுனிவாய்நெஞ்சே மூடநெஞ்சே

மோன மதுவேசிவ ஞானத்திற்கு வரம்பு நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
வானவர்ப் பதியினில் வாழ்வா யிந்நிலையோர்ந்தாநெஞ்சேபாவநெஞ்சே

கடலுட் கலந்தசலங் காணுமோ வேற்றுருவாய் நெஞ்சே மூடநெஞ்சே
உடலுட்புகுந்தசிவ னென்றோ வேறோ? கண்டுசொல்நெஞ்சேமூடநெஞ்சே

அரனிறந்தாலல்லவோ அடியாரிறந்துப்போவார்நெஞ்சேமடநெஞ்சே
வரம்போற் சீவன்சிவத்துள் மறையுமண் மண்ணதாகும் நெஞ்சே மட

கோடானு கோடிசிவன் கும்பிடுந் தேவரானுரே நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
தேடாது கைவிட்டபின் பாடாய்முடிந்திடுமே நெஞ்சேபாவநெஞ்சே(21)

பேர்பெற்ற பலசென்மம் பிணமாகப் போகக்கண்ட நெஞ்சே மூட
ஆர்பெற்றார்த் திருத்தொண்டரற்புதமுங் கீர்த்தியுநெஞ்சேமூடநெஞ்சே

பேதமற்றவரல்லோ பிறவா முத்தியடைந்தார் நெஞ்சே மட நெஞ்சே
ஆதரவற்றுவுயி ரலையும்போ தெவர்த்துணை நெஞ்சே மட நெஞ்சே (23)

உப்புங்கர்ப்பூரம்போல வுடல்களொன்றாகக்காணுநெஞ்சேமூடநெஞ்சே
முப்பழமுண்டசிவ முத்தரோ கோடியிலொன்று நெஞ்சே மூட நெஞ்சே

உன்னைத் திறந்தேனென்று யுன்னைற் றுறந்தனையோ நெஞ்சேபாவநெஞ்
தன்னை யறிந்தாலங்குத் தலைவனைக்காண்பரென்றார் நெஞ்சேபாவநெஞ்சே

தேக வாலயம்போனாற் செய்தவாலயமெங்கே நெஞ்சே மட நெஞ்சே
மோக போக யோகமு மோட்சந் தனைத்தருமோ நெஞ்சே மட நெஞ்சே

திருப்பணி யறியாதுத் தெருப்பணிச்செய்தனையே நெஞ்சே மூடநெஞ்சே
விருப்பும் வெறுப்புமிலா விமலர்க் கென்னவேண்டு நெஞ்சேமூடநெஞ்சே

எல்லா மீசன்பணியென் றெண்ணும் புத்தியிலையே நெஞ்சே பாவநெஞ்
வல்லக்கூற்றுவன்வந்தால் வாய்ப்பேச்சின்றியொழிவாய் நெஞ்சே பாவ

ஆராரை மோசஞ்செய்ய ஆண்டி வேடமெடுத்தாய் நெஞ்சே மட நெஞ்சே
பேராசைப்பிரபல்யம் பெருமைவிட்டொழிந்தாயோ நெஞ்சேமடநெஞ்சே

தாய்த்தந்தை குருதெய்வந் தன்னைப் பூசித்தனையோ நெஞ்சே மூட
பேய்போற் றலைவிரித்துபேசினையே வீய்ஞானம்நெஞ்சேமூடநெஞ்சே

இனியேனுங் கடைத்தேறவெதிருக்தமற்றிரு நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
மனமே நீ யென்வசமானல் சிவந்துலங்கும் நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
மண்ணுடைந்தால் மண்ணாகும் * வள்ளுவர்போற் பொன்னுமோ நெஞ்சே
கண்ணுட் கலந்திருக்குங் கருத்தே சிவமாய்க்காணு நெஞ்சே மட நெஞ்சே

தெய்வப்புலமை. ஸ்ரீமத் - திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருக்குறள்.

—(I)—

* "அகரமுத லவ்வெழுத்தெல்லா மாதி பகவன்முதற்றே யுலகு" ஆதிக்கும் பகவனுக்கும், பிறந்த எழுவரில், கடைசியாக திருமயிலை இலுப்பைத் தோப்பிலே பிறந்து அப்பூவின தேனையுண்டு அவ்வூரிலே வேளாளனொருவரால் வளர்க்கப்பட்டு, காவேரிப்பாக்கம் மார்க்கசகாய முதலியென்னும் வேளாளனுடையகுமாரத்தி வாசுகியம்மாள் அடி நாயனாராலே கொடுக்கப்பட்ட மணலைச் சாதமாகச் சமைத்து வட்டித்ததனால், சொல்லிய வார்த்தையைத் தவாது கலியாணஞ் செய்துக்கொண்டு தேவர்களியாவர்களாலுங் கொண்டாடி வணங்கும்படியாக இல்லறம்வகித்து செய்தற்றொழிலுஞற்றி, வாசுகியம்மாள், அவரது ஆசிர்பெற்று சமாதியானதின்பின் தெய்வப்புலமை. ஸ்ரீமத் - திருவள்ளுவ நாயனாரவர்கள் சமாதியான் வேளை அவரது சிஷ்யன் ஏலேல சிங்கனுக்குக் கட்டளையிட்டவண்ணஞ் செய்யாது தந் விசுவாசப் பிரமாணத்தினுல் பெட்டியிலடக்கஞ் செய்துக்கொண்டுப் போக நடுவழியில் பெட்டிக்குள் ளிருந்து வெளிப்பட்ட சப்தத்தைக்கேட்டவுடன் பயந்து முன் கட்டளையின்படி வெளியெடுத்து வைக்கோற் பிரியினுற்சுற்றி யிழுத்துச்செல்ல, அவரது தேகம் கல், முள், முதலானவைகளிற் சிதறுண்டதால், அம்மாமிசத்தைப் பொசித்தப் பறவைகளியாவுந் தங்களது சொந்தநிறமாறி பொன்னுடலாய் விளங்கினதென்பதாம். மற்றவை, அவரது புராணத்தினுற் படித்துக் கேட்டுத்தெளிதல்வேண்டும். இவர், மதுரைச்சங்கத்தையழித்தவர் இவராற்றிருவாய்மலர்ந்தருளிய திருக்குறள் சர்வசமயத்தினரும பொன்னினுமேற்பட்டதாக அனுசரித்தும் அனுபவித்தும்வருகிறது, இந்நூல் "கடுகைத் துளைத்துக் கடலேழ்ப் புகட்டிக் குறுகத்தரித்தக் குறள்" என்றும் இன்னுமளவளாவிய சிறப்புவாய்ந்துள்ளது.

செய்தவ மழிந்திடிற் கைதவம் பாழென்றுரே நெஞ்சே யீன நெஞ்சே
தெய்வமது சிறிது ஓய்ந்ததெல்லாம் வீணாகு நெஞ்சே யீன நெஞ்சே. 33
சாக்காடேப்போகும்வரைசனனக்கூற்று விடுமோநெஞ்சேபொல்லாநெஞ்சே
பீக்காடடைந்திலையே பேச்சினுலென்ன பயனெஞ்சே பொல்லாநெஞ்சே

நாராயணன் சத்தியாய் நம்பனே டிருக்கின்றாராம் நெஞ்சே பாவநெஞ்
பேராயிரபேதத்தாற் பிசகுண்டேன் சொல்கிற்குமோ நெஞ்சே பாவநெஞ்

ஒருநா ளுணவில்லையே லோய்ந்துக்குந்தி யழுவாய் நெஞ்சே மடநெஞ்சே
திருநாளைக்கண்டதல்லாற் றினைநேரஞ் சிந்தித்திலை நெஞ்சேமடநெஞ்சே

தொட்டயீசன்பணிக்கைவிட்டாற் கெட்டுபோவாயேநெஞ்சேமூடநெஞ்
சட்டுமுட்டு நாடக நமனைத் தடுத்திடுமோ நெஞ்சே மூடநெஞ்சே (37)

நகையாடையுன்னைவந்தலம்பொலந்தெரிந்தாயோநெஞ்சேஅரட்டைநெ
புகைப்போ லுயிர்ப்போமுன்னம் புண்ணியஞ் செய்தால்வந்துறம்நெஞ்சே

கட்டுவன் போனப்பின்பு நாடகமெங்ஙனமுண்டு நெஞ்சே கலகநெஞ்சே
சொட்டுபுத்தியதனுற்றன்பங் கொண்டழுங்கின்றாய்நெஞ்சேகலகநெஞ்

நாளெல்லாமுழைத்தாலு நல்லப்பேருனக்குண்டோ நெஞ்சேமாயநெஞ்சே
ஆளாய்ச்சிவனடிக்கு வகன்றத்தனி கிட்டைச்செய் நெஞ்சே மாயநெஞ்சே

நாதனுக்காட்படாதநரர்களுக் காட்பட்டாயேநெஞ்சேவன்மநெஞ்சே
பாதகந் தன்னைத்தீர்த்துப் பரகதித் தருவாரோ நெஞ்சேவன்மநெஞ்சே

சேத்துமன்வருமுன்னஞ்சிக்கிரஞ் சிவன்றாட்சேவி நெஞ்சேகன்மநெஞ்சே
ஆத்துமம்போனபின்னிங்கியாருனைக்கண்டுப்பிடிப்பார்நெஞ்சேகன்மநெஞ்

ஈசன் பணிக்குதவ மெத்தனைவித மெண்ணுவாய் நெஞ்சே கெட்டநெ
மோசவழிக் கழித்து முன்னும்பின் கெட்டலைவாய் நெஞ்சே கெட்டநெ

பட்டதெல்லாம் பாழாகிப் பரதேசியாய் நின்றாயே நெஞ்சே வைராக்ய நெ
நட்டதெல்லாஞ்சாவியோ நம்பனைநம்பிக்கெட்டாரியார்நெஞ்சே வைராக்ய

கொழுக்கக்கொடுத்துண்பிப்பார் கொஞ்சொல்லாலீடழிப்பார்நெஞ்சே
அழுத்திமண்ணிற்புதைப்பாரப்பாலொப்பாரிச்சொல்வார்நெஞ்சேமுரட்

பாட்டுங் கூத்தையுங்கண்டுப் பல்லிளித்து மகிழ்ந்தாயேநெஞ்சே ஆபாசநெ
காட்டுமோகபிலாயங் கடக்குமோமரணத்தை நெஞ்சேஆபாசநெஞ்சே.(46)

சாகாத கல்விகற்றோர் சாட்சாத் சிவமானாரே நெஞ்சே அற்பநெஞ்சே
வேகாதுத்தியதிலே மேவாது மட்குழிக்கு ணெஞ்சே அற்பநெஞ்சே

தன்மஞ் சாத்திர மண்டம் பல் சாகைமுப்பத் திரண்டுநெஞ்சேதீயநெஞ்சே
அன்பே சிவமானப்பி னனைத்து மொன்றிலொடுங்கு நெஞ்சேதீயநெஞ்சே

எல்லாநன்மையுஞ்செய்வரையெடுத்தெரிந்துக்கவிழ்ப்பாய் நெஞ்சேமடமை
வல்லார்களைநீகண்டால் வாய்மதங் கொண்டழிவாய் நெஞ்சேமடமைநெ

என்னப் பாடுப்பட்டாலு மிதக்கமென்பதில்லாத நெஞ்சே அஞ்ஞானநெஞ்
விண்ணப்படுஞ் சொற்சொல்லி வேதையை விளைவிக்கின்றனை நெஞ்சே அ

உடலைவிட்டுயிர்போச்சுவுயிர்ப்போமிடங்கண்ட றறியார்நெஞ்சே அறிவிலா
திடமாய்மண்ணைக் கொளுத்தித் தீட்டென பால்தர்ப்பணஞ் செய்நெஞ்
மேலுக்கு விசுவாசம் வீணுக்கு வுபதேசம் நெஞ்சே மாறுனநெஞ்சே
சாலுங்கரகம்போல சாப்பாடொழிந்ததில்லைநெஞ்சே மாறுனநெஞ்சே.(52)

உண்ணலுடுத்தலிலே லூர்க்குமுன் பங்கெடுப்பாய் நெஞ்சேவீறுப்புநெ
பண்ணுந்தியானம்புண்ணியத்திற் பள்ளந்தேடிப்படுப்பாய்நெஞ்சேவீறு

பூசைமேலாசையில்லைப் போசனத்தின் மீதுண்டாசை நெஞ்சேசங்கடநெ
ஆசைநரைக்கயில்லைமீசைநரைத் தென்பயன்நெஞ்சே சங்கடநெஞ்சே(54)

காட்டுமிராண்டிப்போலக் கற்றோர் முனடக்கின்றாய் நெஞ்சே மூடநெ
பாட்டுப்பாடினை யர்த்தம் பவிசுநடக்கைக்கல்லா நெஞ்சேமூடநெஞ்சே

பொசிப்புவேண்டியுழைத்துப் பொல்லானெனும் பேர்க்கொண்டாய் நெஞ்
நசிப்பிருந்தாலும்விட்டு நாய்ப்போலெச்சிலுண்ணல்நலம் நெஞ்சேமாயநெஞ்

மனைமக்கட்சுற்றமியாவும் வணக்கம் பணத்தினாலே நெஞ்சேபொல்லாத
தினையளவு குறைந்தாற் சிரித்திடுக் தெருவெல்லாம் நெஞ்சே பொல்லா

சஞ்சலத்தின் சோறுண்டு சாவதாலென்னலாபம் நெஞ்சே வீறுனநெஞ்சே
வெஞ்சமர் முன்னில்லாதே வெளியேறியே மௌனங்கொ ணெஞ்சேவீறு

பாசம் போகாதவரை பத்திநிலைப்ப தில்லை நெஞ்சே கபட்டுநெஞ்சே
நேசங்க ளுசமானு ளிட்டையிற் சிவந்தோன்று நெஞ்சே கபட்டுநெஞ்

பொல்லா விசாரத்தாலே புத்திக்கெட் டலைகின்றாய் நெஞ்சே மாறுனநெ
நல்லான் நமசிவாய னுதனைக்கெஞ்சித் துதிசெய்நெஞ்சேமாறுன நெஞ்சே

ஆருனக்கா யழுவா ரரைக்காசு மில்லையானு னெஞ்சே மாய நெஞ்சே
சீருஞ்சிறப்புக்கனஞ் செல்வத்தின்மீதல்லவோ நெஞ்சே மாயநெஞ்சே

ஏழையிடத்தில்வந்த ஈசனுமேழைதானே நெஞ்சே வல்லாள நெஞ்சே
மாழையாம்பொன்னுண்டானால் மகிமைவணக்கமுண்டு நெஞ்சே வல்லாள

அண்டையிலாலயமுண்டு வாயிரங் காதம்போவதே னெஞ்சே வன்மநெ
கண்ணெருங் கண்ணில்லா காபோதிக் கியார்போதிப்பார்நெஞ்சேவன்ம

பணப்பேய்ப்பிடித்தவரைப் பாறைக்கல்லதிற்றேய்க்கு நெஞ்சே ஆங்கார
மணப்பூப்போற் குணம்பூத்தால் வாழ்வாய்சிவன் கழலி னெஞ்சே ஆங்கார

கடவுட்கே கொடுக்காதார்க் கனமில்லார்க்கு யீவாரோ நெஞ்சே மாசுற்ற
சடலைப்போவது சத்தியந் தொல்லையை விட்டுநீங்கு நெஞ்சே மாசுற்ற

மனங்கெட்டு வாழ்வதினு மரணநல்லதென்றாரே நெஞ்சே யீனநெஞ்சே
னமுங்கனமிருந்தாற் சருவமுமவர்க்குண்டு நெஞ்சே யீனநெஞ்சே.(66)

அனுபவித்த தல்லாது அனுபவிப்ப தொன்றில்லை நெஞ்சே பொல்லா நெ
மனுச்செய்துக் கொண்டேனென்னை வாதிக்காமல் விட்டுவிடு நெஞ்சே
பாடனைத்தும் பொய்யாச்சே பாமரனுகினையே நெஞ்சேசங்கடநெஞ்சே
காடனைத்தும் பகையாச்சே நடுநிற்கா தொழிந்துப்போ நெஞ்சே சங்கட

எத்தனைக்கால மானாலு மிறந்துப் போவதூதிய நெஞ்சே மூட நெஞ்சே
சத்துவொடுங்கு முன்னே சங்கரனை தியானஞ்செய் நெஞ்சே மூடநெஞ்சே
உன்னுடலைப் பிரிக்கா யுலகுடலைப் பிரித்தாய் நெஞ்சே அசட்டு நெஞ்
மன்னு மூண்மையறியா மதிகெட்டு மண்ணாய்போகு நெஞ்சே அசட்டு

கூட்டுறவான தெல்லாங் குணமாறிற் சிதைந்துப்போம் நெஞ்சே அற்ப
சேட்டையுள்ள விடத்திற் செபதபங் கைக்கூடாது நெஞ்சேஅற்பநெஞ்சே
கல்லடிக்காரன் கனிந்து காட்சிதந்தார் சாக்கியர்க்கு நெஞ்சே கலகநெஞ்
சொல்லடிக்குப் பொறுக்காமற் றாக்கினார் சமணர்களை நெஞ்சே கலக

* வெளியாலயத்திற் கீசன் விருப்பமற்று நின்றாரே நெஞ்சே கபட நெஞ்
ஒளியா யிருதயத்தை யுகந்துக் கோயிற்கொண்டாரே நெஞ்சே கபடநெஞ்
ஊட்டிவளர்த்த மாதாவை யொழிந்தாய் தவித்தனையே நெஞ்சே வன்ம
காட்டிலன்னைப்போ லெவர் நலம்பொலம் பணத்தாலே நெஞ்சே வன்ம

நெருப்பினாற் சுட்டவடு நீடிக்காது வாறிப்போகும் நெஞ்சேகசடு நெஞ்சே
திரும்புறவே சொன்னச்சொல் தொலையாதுயிரை வாட்டு நெஞ்சே கசடு
பிள்ளைச்சொல் தாய்க்குயர்வு பேரின்பம் ஞானிக்குயர்வு நெஞ்சே மாய
வள்ள லடியார்க்குயர்வு வாழ்வு மடையர்க்குயர்வு நெஞ்சே மாயநெஞ்சே

தள்ளாப் பருவம்வந்துத் தடியூன்றி வருந்தாதே நெஞ்சே வன்ம நெஞ்சே
வெள்ளம் வருமுன் கார்க்க விமலனை வேண்டித்துதி நெஞ்சே வன்ம நெ
பலசன்மம் படும்பாடைப் பார்த்தின்னு மேன்கேடுற்றாய் நெஞ்சே பாவ
புலனற் றிடிபடுநாட் போடுவோர் மொத்தை யுனக்கார் நெஞ்சே கெட்ட

கண்ணுங் கருத்துமுள்ளக் காலத்திற்கு டேடிக்கொ ணெஞ்சே மூர்க்க
விண்மண்ணொன் றாகும்போது மேற்பூச்சு வெளியிற்றோன்று நெஞ்சே
பட்டுழைத் திளைத்தாயே பரிதாபம் பட்டவரியார்நெஞ்சே கல்லாத நெ
கெட்டுக் கெட்டுக் குடியாய்க் கீழ்ப்போமுன் சேரடைவாய் நெஞ்சே கல்

பறவைப் பெரிதானப்பின் பறந்துபோகக்கண்டாயே நெஞ்சே சங்கட நெ
இறகொடிந்துக் குந்தினா லெவரா தரிக்கப்போறார் நெஞ்சே சங்கட நெஞ்
ஓட முடைந்துப்போனா லுடைப்பா ரொதிக்கிடுவோர் நெஞ்சே வெங்கலி
ஆடலும் பாடலுநாளை வையையோ வழிந்துப்போகு நெஞ்சே வெங்கலி

---

* வெளி யாலயங் கட்டினவர் காஞ்சிபுரம் காடவராஜன்
மனதிலே கோயிற் கட்டினவர் திருநின்றையூர் பூசலார் நாயனார்

உன்னு லல்லவோ சதா வுறவும் பகையுமுண்டு நெஞ்சே வஞ்ச நெஞ்சே
என்னு லவைகண்விட்டு யீசன்ரூ டஞ்சங்கொ ணெஞ்சே வஞ்ச நெஞ்
பிள்ளையா ரென்றுச் சொல்வார்ப் பேசாக்கருங்கல்லாச்சே நெஞ்சேமாறு
உள்ளதறிந்து மௌன மூற்றால் சிவமுட்பேசு நெஞ்சே மாறு நெஞ்சே

சொன்னவார்த்தையை மீறித் தொல்லைக்கு ளுழையாதே நெஞ்சே மட
பின்னுக்குக் கேடுண்டாகும் பிசகாதிரு சாக்கிரதை நெஞ்சே மட நெஞ்
அருமைத் தெரிந்தாரன்றி யாரோ வுனைத்தெரிந்தார் நெஞ்சே மன்ம நெஞ்
பெருமைப் பீற்றலம் பேய்ச்சுரைக் கறியாமோ நெஞ்சே மன்ம நெஞ்சே

இரவும்பகல் வேலைச்செய் தேச்சல்லா லென்கொண்டாய் நெஞ்சே பாவ
வரவுண்டேச் செலவுண்டு மகிழ்ச்சி புகழ்ச்சியில்லை நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
ஒருவர்க்குத் துன்பந்தந்து னுடலைக் காப்பதிலென்ன நெஞ்சே மாய நெ
தருவா ரிடங்கை யேந்தித் தானுண்டு தவஞ்செய்வாய் நெஞ்சே மாயநெஞ்

கோடி யுழைத்தாலென்னக் குந்தி யழுதாலென்னே நெஞ்சே மடநெஞ்
ஆடிக் கயிறறுந்தா லதன்கதி யுனக்குண்டு நெஞ்சே மட நெஞ்சே (89)
வெளிவேடந் தனைப்பூண்டு வேதாந்தம்பேசுகின்ற நெஞ்சே இடுக்கணெஞ்
ஒளிக்கொண்டு கிணற்றிலே விழுஞ்சேட்டையொடுங்கில்லை நெஞ்சே இடுக்

வேதந் தனக்கந்தம் விமலன் சொன்ன சித்தாந்தம் நெஞ்சே மூட நெஞ்
சாதம்பால் பழச்சுவைத் தனிலொன்றும் விட்டதில்லை நெஞ்சே மூடநெ
எதனைப் பொசித்தாலென்ன யேகாந்தி யாகிலென்ன நேஞ்சே கள்ள நெ
சதகால மிருந்தாலுஞ் சண்டனை வென்றவரியார் நெஞ்சே கள்ள நெஞ்சே

பசிருசி சுகந்துக்கம் பற்றிலார்ப்பரமனென்றூர் நெஞ்சே பாவநெஞ்சே
வசிநசி மசியென்றால் மனம்போல மங்கிலியம் நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
எவ்வளவுத் தாழ்ந்தாலு மேறுவ ருலகோருண்மே னெஞ்சே கபடநெஞ்சே
அவ்வளவுத் தாழ்மையா யாண்டவனைத் தோத்திரஞ்செய் நெஞ்சே கபட

நன்மை யொன்று வங்கியர் நடத்தி லெந்நாளுஞ் சீர்த்தி நெஞ்செ பாவ
சொர்ணத்தை வாரித்தந்தாலுஞ் சொந்தத்தி லிகழ்ச்சிப்போகா நெஞ்சே
மக்கட் சுற்றமித்திரர் வருவார் மயானமட்டு நெஞ்சேயீன நெஞ்சே
திக்கெல்லாம் புகழ்பெற்றுஞ் சேர்ந்திடும் வினையிலொன்று நெஞ்சே பாவ

இல்லறத் தினிற்கேற்ப விருந்தாற் றங்கியிருநீ னெஞ்சே கலகநெஞ்சே
சொல்லாப்படி நீங்கிப்போ தொல்லை சகிக்காப்போனு னெஞ்சே கலக
அவரவர் சுகதுக்க மவரவர்க்கேயாகும் பார் நெஞ்சே வஞ்ச நெஞ்சே
சிவம்போக சவமாகுஞ் சேதிக்கண் காட்சியன்றோ நெஞ்சே வஞ்ச நெஞ்

வேளைக்கு வேளைமாறி வினைப்பூச்சி யாகிநிற்கு நெஞ்சே மாய நெஞ்சே
நாளைக்கோ யின்றைக்கோ நமன்வருவானென் செய்வாய் நெஞ்சே மாய

கற்றவரே கற்றார்க்குக் கவலை யுண்டுசெய்தாரே னெஞ்சே தீய நெஞ்சே
மற்றவ ருண்பெண்ண வரங்கேட்க வேண்டியதோ நெஞ்சே தீய நெஞ்சே
இறுமாப் பனைத்துகளை யிகழ்ந்துமண் ணுக்குட் போகும் நெஞ்சேபாவ
பொறுமைக் கடலதினும் புகழ்பெற்றதைக் கண்டிரு நெஞ்சேபாவ(101
நாய்க்குள்ள விசுவாசம் நார்க்கில்லையென்றேன் சொன்னார் நெஞ்சே அற்ப
தாய்க்குப் பட்டினத்தார்ப்போல் தவம்விட்டு கார்த்தவரியார் நெஞ்சே அற்
பழிபாவ ங்குண்டாகின் பணமெனி னவைநீங்கு நெஞ்சே அறியா
வழிதெரிந்து வாசார வல்லோர்பா விறந்துண் சுகம் நெஞ்சே அறியா
இனிக்கண் டறிந்துநின்றார் லெல்லா முனக்கொடுக்கம் நெஞ்சே கள்ளநெ
பனியாதித்தன் முன்போகும் பாவமெல்லாம் பறக்கும் நெஞ்சே கள்ளநெ
எந்தத் தொழிற்செய்தாலு மீசனை யுளத்தில் வைப்பாய் நெஞ்சே கலக
அந்தமாதி மத்யத்திற் கவன்றான் சூர்ய சந்திர னெஞ்சே கலக நெஞ்சே
சிந்தித்தவர்களுக்கே செயமென்று ஔவைசொன்னார் நெஞ்சே பொல்லா
நிந்தைப் பொல்லாங்கிடுக்க ணில்லாதோடு முக்காதம் நெஞ்சே பொல்லா
ஈசனுரு வெல்லாரு மெதனால் வேற்றுமைச் சொல்வாய் நெஞ்சே மூட
வாசா கயிங்கிரிய மாகமுடியு மெல்லாம் நெஞ்சே மூட நெஞ்சே (107)
வெண்ணீறே திருமேனி விண்ணப்பமே பூமாலை நெஞ்சே கபட நெஞ்சே
கண்மணியே ருத்ராக்கங் கண்ணீரேகாசிதீர்த்தம் நெஞ்சே கபட நெஞ்சே
பஞ்சபூதம் படையல் பலகாரந் தத்துவங்க ணெஞ்சே மாய நெஞ்சே
வஞ்சை யறிவே தூபம் விளக்கே சத்தியகாந்தம் நெஞ்சே மாய நெஞ்
உன்னை பலித்தாராது வுயிர்ப்பலி யேற்பதில்லை நெஞ்சே கன்ம நெஞ்சே
தன்னை யொடுக்கிலாதுத் தலைவ னெங்ஙனங் காண்பாய் நெஞ்சே கன்ம
வாய்ப்பத ரிடத்திற்கை வாங்கித்தின்று சாவதினு நெஞ்சே மடநெஞ்சே
பேய்க்காட்டி லகப்பட்டுப் பிராணனை யிழத்தனலம் நெஞ்சே மடநெஞ்
பஞ்சக் கிளிகட் பாடப் பரமனடனஞ் செய்வா னெஞ்சே அஞ்ஞான நெ
துஞ்சுங் துஞ்சாதப்போதுந் துணை பஞ்சாட்சர நாதநெஞ்சே அஞ்ஞான
உலகமோக்காளமென வொழிந்தோர்முத்தரானாரே நெஞ்சே வீணெஞ்
உலக கீர்த்தியிற் றானே வுன்னுயிர்க் கிடக்குது நெஞ்சே வீணெஞ்சே
நம்பியார் நம்பிமுன்பழ நாதனுண்டா ரிங்ஙானுண்டோ நெஞ்சே அற்ப
நம்பிக்கை யிருந்தாலல்லோ தும்பிக்கை தூக்கிக்கொண்டோடு நெஞ்சே
அற்புதமோ கணக்கில்லை யாண்டவர்க்கோ முடிவில்லை நெஞ்சே மாய
சொற்பதத்தா னற்பதத்தார் சேர்வதில்லை சாந்திக்கொள்வாய்நெஞ்சே
சேரமான்பெருமான் முனஞ் சேர்ந்தார் ஔவை முத்தியென்றார்நெஞ்சே
காரணம்பொன் கார்யம்நகை கண்டவர்விண் டிங்கென் சொன்னார் நெஞ்

என்னுலு முன்னுலு மிருப்பது நன்மைத்திமை நெஞ்சே நன்மநெஞ்சே
சொன்னால் வந்திடும் கோபந் துதித்திரு சிவன் பார்ப்பான் நெஞ்சே
காலமெல்லாஞ் சொல்லியுங் கதைபோலெண்ணிக் கைவிட்டாய் நெஞ்சே
மூலப்பழ முண்டார்க்கே முத்திக் கைவசமாகு நெஞ்சே மாய நெஞ்சே
கிள்ளையேனு மோர்ச்சொல்லைக் கேட்டப்படிப் பின்சொல்லும் நெஞ்சே
வள்ளலை வணங்கென்று வாய்ப்பறை யடித்துங் கேளா நெஞ்சே மூட
மானபிமான மென்று வஞ்சகக்கதை பேசு நெஞ்சே பொல்லாத நெஞ்சே
நானரோ நீயாரோ நடுவோலைக் கிழிந்திட்டா னெஞ்சே பொல்லாத நெஞ்
உண்டுண் டிறங்கிஞான மூரூராய்ப் பேசுகின்ற நெஞ்சே அற்பநெஞ்சே
கண்டதென்ன விண்டதென்ன காதறுந்த மூளிதானே நெஞ்சே அத்
புலவடிவாக யீசன் பார்மீது வந்துசொன்னார் நெஞ்சே பொல்லா நெஞ்சே
நலம்பொல மறியாது நானே பெரியோனென்றாய் நெஞ்சே பொல்லா நெ
பிடிவாத வைராக்யம் பிர்மத்தைக் காட்டிடுமோ நெஞ்சே மட நெஞ்சே
தடிக்காரன் வேலைமுன்னங் குயவன் வேலை சாட்சிப்பார் நெஞ்சே மட
சோற்று மூட்டை யல்லாது வேற்று மூட்டையென் கண்டாய் நெஞ்சே
காற்றுப்போய் விட்டதானல் வேற்றுமையெல்லாம் போய்விடும் நெஞ்சே
அறுதலை முண்டம்போல அகங்கரித் திழிவுகொ ணெஞ்சே யீனநெஞ்
பொறுமை சத்ய மெய்ஞ்ஞானம் பொருந்தினோர்க் கடவுளானார் நெஞ்
பணம்படைத்தார் புண்யத்தைப் படைக்காமற் பாழாய்ப்போனார் நெஞ்சே
குணம்படைத்தா ரன்பர்பாற் கூடிமுத்தியடைந்தார் நெஞ்சே வீணெஞ்சே
காயம்பொய் யெனச்சொல்லி கதைப்படித் திளித்திடு நெஞ்சே அற்ப
மாயக்கண்ணை யடைத்து மௌன நிலைப்பெற்றாயோ நெஞ்சே அற்ப
உன்சொந்த வேலையென்று லுடற்குன்றவே யுழைப்பாய் நெஞ்சே மூட
அன்யருடையதென்று லையையோ வாயுந்திறக்காய் நெஞ்சே பொல்லாத
நாற்றவுடற் சோற்றுமூட்டை நாணமின்றி யீனப்பேசு நெஞ்சே மாய
பீற்றைக் கந்தையால் மறைத்து பெரியோனாய் வெளிவரு நெஞ்சே மா
அன்பிலா ருறவினு மரும்பகை நல்லதென்றார் நெஞ்சே ஈன நெஞ்சே
இன்ப துன்பமிரண்டு மியாவர்க்குஞ் சொந்தமன்றோ நெஞ்சே ஈன (130)
கோடி தானதவத்தைக் குறையொன்றக் கொன்றுவிடு நெஞ்சே மூட
ஆடிப்பாடி யலைந்து வையையோ வோர் நான்மறைவாய் நெஞ்சே மூட
வித்தாரமும் டம்பமும் வேண்டாமென்று சொன்னாரே நெஞ்சே சங்கட
செத்தாரைப் போற்றிரிந்தாற் செகமாயை யண்டிடாது நெஞ்சே சங்கட
பிணக்கு நிறைவாழ்வினும் பிக்ஷையெடுத்துண்ணனலம் நெஞ்சேபாவ
முணக்குமோ சிவஞானம் வருமோ கைலாயவீடு நெஞ்சே பாவநெஞ்சே

கோடி கொடுத்தென்னநாக் கோடாமை சிறந்ததென்றார் நெஞ்சே கெட்ட
ஆடிப்பாடி யுண்டதெல்லா மம்பலத்தி னாற்றந்தானே நெஞ்சே கெட்ட
தாய்க்குப்பின் றாரமென்றார் சத்துரு மித்திரு வுண்டதி னெஞ்சே ஈன
வாய்க்குப் பிள்ளையென்பார்கள் வயிற்றுக்கு மாற்றான்றானே நெஞ்சே
* புத்தனைப்பெற் றேழுநாளிற் போனாளே வுயிர்த்துறந்து நெஞ்சே பாவ
எத்தனை ஞானம்பேசியெ னிருப்பது தாய்க் கொலைதானே நெஞ்சே பாவ
‡ தாய்ப்பற் றெனப்பசுவின் சாம்பலைப் பூசினார் புத்தர்கணெஞ்சே மட
நாய்ப்பற்றுக்குங் கேடாக நாதன்விசு வாசமற்ற நெஞ்சே மட நெஞ்சே
மண்ணுந்தீ யுண்ணுமுன்னே மௌன சாதனங்கொள்வாய் நெஞ்சே மூட
எண்ணுவ தனைத்தும்பொய் யிறப்ப தொருநாள் மெய்யே நெஞ்சே மூட
தந்தையின் பணிமுடித்துத் தான்மகிழ்வோன் சற்புத்திர னெஞ்சேகர்வ
நிந்தையும் பழியணுக நின்றுளோன் சத்துருவாவா னெஞ்சே கர்வ நெ
ஆதிகாலம் யாகத்திலனைத்துஞ் சுட்டுத்தின்றாராம் நெஞ்சே மாயநெஞ்சே
சோதித்தறியாப்படி சோம்பேறி ஞானஞ்சொல்கின்ற நெஞ்சே மாயநெஞ்
உண்டதெல்லாம் மலந்தானே வொன்றுநல்ல தாகவில்லையே நெஞ்சே
பிண்டமெலாம் பிணந்தானே பேய்ச்சுவை நல்லசுவையோ நெஞ்சேபாவ
ஆவுரித்து தின்றிட்டாலு மன்பர்தெய்வ மென்றார் அப்பர் நெஞ்சே மூட
மாவுரித்த சிவன்மலருண் மணக்குதென்றார்த் தாயுமானார் நெஞ்சே மூட
வினைவிதைத்சால் வினைதான் தினைவிதைத்தால் தினைதான் நெஞ்சே
உனைநீ மறந்துநின்றா லுத்தமனை யுன்னுட்காண்பாய் நெஞ்சே ஆபாச
அன்பர்பணி யொன்றிருந்தா லண்ணலுங்கை வசமென்றார் நெஞ்சே மாய
இன்ப துன்பங்களிலே யேகாந்த நிலையிஃதாகு நெஞ்சே மாய நெஞ்சே
உள்ளதை யறிந்துசொன்னா ருத்தமசித்தர் முத்தர்கணெஞ்சே கபட
வள்ளலா யனைத்தும் போற்றும் மங்காதவர்கட் கீர்த்தி நெஞ்சே கபட
கடந்துப்போ தொல்லைவிட்டுக் கையேந்தித்தின் றுசாகு நெஞ்சே கபோதி
இடர்ப்பட்டு வருந்தாதே யெங்கும்மரணமுண்டு நெஞ்சே கபோதிநெஞ்சே

---

* புத்தரின் தாயாகிய மாயாதேவி புத்தரைப்பெற்ற ஏழாவதுநாள் உயிர்த்துறந்தாள் அதனால், புத்தராகிய குழந்தைக்குப் பால்கொடுக்க வோர்ப்பசு வளர்க்கப்பட்டு வந்தது, சிலநாட்பின் அப்பசுவு மிறந்தது.

‡ பசு தாயாகப் பால்கொடுத்துக் காப்பாற்றியதனால், தாய்ப்பற்றுடையவர்களாய்க் காண்பிப்பான்வேண்டி அப்பசுவைத் தகனஞ்செய்து அதன் சாம்பலைப் புத்தரெல்லாம் பூசிவந்தார்களென அன்னவர் வெளியிட்டுள்ள நூல்கள் போதிக்கின்றது.

கன்மங் கண்ணை மறைத்தாற் கடவுளை நிந்திப்பதே னெஞ்சே ஈன நெ
தன்மராஜன் துரியனை நீத்துவத்திற்பார் தெரியு நெஞ்சே ஈனநெஞ்சே
பூரண நிலையறியாப் போக்கிரிச் செயல்படைத்த நெஞ்சே அஞ்சாத நெஞ்
காரணங் காரியமொன்றுணூற் கட்டுரைக ளென்னைச்செய்யு நெஞ்சே அஞ்
ஏண்டா கருடனென்று லிருக்குஞ் சுகமீதென்ற நெஞ்சே மடநெஞ்சே
வேண்டா விபரீதத்தால் வீணாரவாரஞ்செய்யு நெஞ்சே மட நெஞ்சே
பேதமென்ப தனைத்தும் பேய்க்குண மென்றார் முன்னோர் நெஞ்சே பாவ
சூதான வார்த்தையல்லாற் சுயமபரின வார்த்தையல்ல நெஞ்சே பாவ நெ
கொண்டுவந்த பணத்தை கூடகொண்டு போகாதென்னே நெஞ்சே
அண்டின நல்லோர்கீயர் து'அலகையாய்க் கார்த்திசாகு நெஞ்சேகள்ள
அருட்செல்வ முடையார்மு னகங்கார மென்னச்செய்யு நெஞ்சே கபட
பொருட்செல்வம் பூரியார்க்கண் ணுமுளென வள்ளுவர் சொன்னார் நெ
அன்புசெய்த நண்பரெல்லா மைமையோ விட்டுப்பானரே நெஞ்சே
துன்பஞ் செய்வோர்க்குழைத்து தொலையா விசாரங்கொண்டாய் நெஞ்
ஏழைகள் வயிறடித்தா லிந்திரன் சர்ளனாகலாம் நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
கோழை மனத்துடையார் கும்பிக்கே யிட்டுமகிழ்ந்தார் நெஞ்சே பாவ நெ
கல்லெல்லா மாணிக்கமோ? கற்றோரெல்லாங் கற்றவரோ நெஞ்சேகலக
சொல்லெல்லாஞ் சுவையுண்டோ ? சோதித்தாற் றெரிந்திடாதோ நெ
கள்ள விசுவாசமோ கழுத்தெல்லாஞ் செபமாலை நெஞ்சே முரட்டுநெஞ்சே
உள்ளதைச் சொன்னனுள்ளோக் கண்ணிற்கு நோயபபாமென்றார் நெஞ்
பள்ள மிரைத்தவர்கருப் பங்கில்லை யென்பாருண்டோ நெஞ்சே அற்ப
வள்ளலுக் கடிமைச்செய் வலியத்தருவான்காட்சி நெஞ்சே அற்ப நெஞ்
செத்துப் பிறந்துசாகுஞ் சீவர்கள்தேவராவாரோ நெஞ்சே மன்ம நெஞ்சே
கர்த்தன் கணனுங் கருத்துட் கலந்து நடஞ்செய்கின்றார் நெஞ்சே மன்ம
கோடி ஞானம் பேசினுங் குணமடங்காதென்பய னெஞ்சே மாயநெஞ்
கூடினகூட் றெவெல்லாங் கூடவருமோ முடிவி னெஞ்சே மாய நெஞ்
வஞ்சமற்ற மனத்துள்ளே வாழ்வான் சிவபெருமான் நெஞ்சே பொல்லா
அஞ்சலென் றடையாம லாடிப்போற் பறக்கின்றாய் நெஞ்சே பொல்லா
வாய்ப்பந்த ரிட்டதினுல் வந்ததென் னனைத்தும் பொய்பொய்நெஞ்சே
நாய்ப்போற் குரைத்திட்டாலு ஞானியர்க்கென் குறையுண்டு நெஞ்சே
அடியார் பக்திசெய்யாது வாண்டவன் பக்திவருமோ நெஞ்சே கள்ள நெ
மடியா திருப்பதற்கு மருந்துண்டு வுண்டனையோ நெஞ்சே கள்ளநெஞ்சே
ஆ! ஆ!! வுந்தனைப்போல வாசாரக் கள்ளருண்டோ நெஞ்சே ஆபாச
ஊ! ஊ!! யென் றாளையிட வொழிவாய்ச் சுடலைக்கோர்நா னெஞ்சே

* புத்தர் துறவடையப் பொருந்திய நிலையுணர்வாய் நெஞ்சே வஞ்ச
சித்தந் தெளிவிலார்க்கு செப்பிற் பிழைவந்திடு நெஞ்சேவஞ்ச நெஞ்சே

* புத்தருக்கு ஞானம்வந்தவழி யுணர்த்துகின்றது.

1. ஓர் தள்ளாதக்கிழவன் தடியூன்றி நடந்துவருவதைப்பார்த்து அக்கிழவனால் உலக அழகும், யௌவனமும், இளமையும் தன்னிடன் சன்னுவாற சொல்லத் தெரிந்தது.

2. பாடையின்மேல் கொண்டுவந்த பிரேதத்தைக்கண்டு உயிர்களின் கதியை நீடனூலுணர்ந்து; அதனால் தானுந் தன் மனைவி யசோதரையும் தன் தங்கை கங்காவும், இக்கதிதானு முடிவிலடைய வேண்டுமென்றும், உலகத்திற் பிறந்துவளர்ந்து செய்துவந்த காரியங்களுக்கெல்லாம் கடைசிகூலி யிதுதானுவென்று கலங்கினுரென்பதே, ஆனல் தன்மகன் இராகுலனென்பவனைப்பற்றி யாதுமெழுதப்படவில்லை.

3. இளமையில் மூன்று வருடம் யுத்தஞ்செய்தார் அந்த யுத்தத்தில் அநேக ஆயிரம் போர் வீரர்கள் மடிந்தார்கள், அதனால் மனம் வருந்தி யுத்தஞ்செய்யாதுவிட்டனர். ஆனல், மகததேசத்து மன்னனாகிய பிந்துசாரர் செய்த யாகத்திற்குக் கொண்டுபோகப்பட்ட நூறு ஆடுகளையும், நூறு ஆட்டுக்குட்டிகளையும் பார்த்து மனந்தாளாது ஜீவகாருண்யத்தைப் பற்றிப்பேசி கொலைசெய்யாதுத் தடுத்தனராம். இதனால் அநேக ஆயிரம் மனிதர்க் கொலையிலும், நூறு ஆடுகள் பிழைத்தது எவ்வளவு சிறந்தப் புண்ணியமெனத்தெளித லவ்வளவு கடினமாயிராதென்பதே.

4. மனைவியை விட்டுப்பிரிய மனந்தாளாது அதிகந் துக்கித்தது

5. தனக்கு முன்னமே ஐந்து தபசிகள் செய்யும் உக்கிரதபத்தைக் கண்டு வியந்து தானுமவர்களுடன்கலந்து தவஞ்செய்து. உபத்திரவாதையை தேகந் தாங்காது மூர்ச்சையாய் விழுந்தது, அவ்வேளை நந்தனெனும் இடையனுடைய மனைவியால் பால்கஞ்சிகொடுக்க சாப்பிட்டு இளைப்புத்தீர்ந்து பசியுண்டென்றும், ஆகாரம் வேண்டுமென்றுந் தெரிந்தது.

சாக்கியபுத்தர் இறந்தபின் அவரதுதேகம் கொளுத்தப்பட்டு அச்சாம்பலையுங் குருவிசுவாசப்படி பூசிவந்ததினால், குருவைச்சுட்டு கோபாலப்பெட்டியில் வைக்கிறதென்ற பழமொழியுஞ் சாட்சியமானதே, அவரது பல்ஒன்று, பாதம் ஒன்று வேகாததினால் அதைப்பூசித்தும், அவைக்கு விசேட ஆடம்பர திருவிழா நடத்திக்கொண்டாடி வருகிறதாக அன்னவர்களைப்பற்றிய சரித்திர நூல்கள் தெளிவாகப் போதிக்கிறது. இஃதன்றி விபூதி, ருத்திராட்சம், சந்தனப் பொட்டுடனே பூசிக்கிறவிதமான பல மாறுதலுள சிலதிருவுருவங்களுந் தூரதேசத்திற் காட்சியுளதாம்.

வல்லாண்மை யானதெல்லாம் மரணத்தை வென்றிடுமோ நெஞ்சே மாய
நல்லார் பொல்லாரென்பது நாடெலா நிலைத்திடுமே நெஞ்சே மாய நெஞ்
உன்காலை நீகும்பிட்டா லூராரென்ன சொல்லுவார் நெஞ்சே கர்வ
§ மன்னு ஞானமில்லாது வாராது மௌனநிலை நெஞ்சே கர்வ நெஞ்சே
பசுவுண்ட நீரெல்லாம்பால் பாம்புண்ட வமுதம் நஞ்சே நெஞ்சே கடின
விசுவாசமு மதுபோல் விளங்கும் ஞானியிடத்தில் நெஞ்சே கடின நெஞ்சே
உடலை வெளிக்கண்டாப்போ லுயிரைக் கண்டனையோசொ னெஞ்சே
இடம்பொருளேவல்மூன்று மிருந்தாற்காணலாமென்றார் நெஞ்சே ஈன
ஆனையின்வேகந் தோட்டியா லடங்குமிஃ தனுபவ நெஞ்சே அற்பநெஞ்சே
ஈனமழிந்தா லன்றி யிடுக்க ணொழியாதென்றார் நெஞ்சே அற்ப நெஞ்சே
நீயடங்கினால் ஞான நிலைக்கும் பிழைத்திடுவே னெஞ்சே பொல்லா நெ
வாயடங்காதபடி வருமோ சுகவானந்தம் நெஞ்சே பொல்லா நெஞ். (170)
கற்புள்ள மனைவிவேறோர்க் கணவனைப் பாராளென்றார் நெஞ்சே வல்லாள
தற்பர சொரூபங் கண்டோர் தன்னிலை யவ்வணமாகு நெஞ்சே வல்லாள
சூரியனைக் கண்டபனி சொல்லுமொழிவதைப்போ னெஞ்சே பாவ
ஆரியகுருவைக் கண்டா லனைத்துந்தீ முன்பஞ்சாகு நெஞ்சே பாவ நெ
பிணக்கிலாப் பெருந்துறைப் பெருமான்வாழ் மனக்கோயி னெஞ்சேமோச
கணக்கிலா வுருவத்திற் கலக்கா வுருவமெது நெஞ்சே மோச நெஞ்சே (173)
மாலே நந்தியாம் மூலர் மந்திரம் மூவாயிரமாம் நெஞ்சே கடின நெஞ்சே
நாலே வேதமென்றானு னூலாயிர மானதென்ன நெஞ்சே கடின நெஞ்சே
லிங்கமாயிரத்தெட்டு லீலை கோடாக் கோடிகோடி நெஞ்சே அறியா நெ
அங்கமு மவ்வண மானு லியார்பேதஞ் சொல்லவல்லார் நெஞ்சே அறியாநெ

§ வீட்டில் ஏற்றிவைத்த விளக்கானது வீட்டிலுள்ள வஸ்துக்களையெல்லாம் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, தன்னையறிய வேறொரு தீபத்தை வேண்டாமல் விளக்கிக்கொண்டிருப்பதுபோல, சரீரத்துக்குள்ளே இருதயாகாயத்தில் தானே வைக்கப்பட்டு அந்தக்கரணாதிகளைப் பிரகாசிப்பிக்கிற ஆத்மாவும், சடங்களான சகலேந்திரிய விஷயங்களையும், தானே பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, தன்னையறிய வேறொரு அந்தக்கரண ஞானாபேட்சையின்றி சுவப்பிரகாசராக விளங்கிக் கொண்டிருப்பதால், தபோயோக மந்திர முதலான மற்றைய சாதனங்களெல்லாம் பரம்பரையில் ஞானத்தையுண்டாக்கி மோட்சத்தைகொடுக்கும். ஞானமோவென்றால் தானுண்டானவுடனே அஞ்ஞானத்தைப்போக்கி மோட்சத்தைக்கொடுக்கும் ஆதலால்; இந்த ஞானசாதனமாவது மற்றைய சாதனங்களைக்காட்டிலும் முக்கியமானதென றுணரவேண்டும். இவை அப்பியாசிகளுக்குணர்த்தியது.

திண்டாதெப் பொருளுண்டு சீ! சீ!! உன்புத்தியென்னே நெஞ்சே மாய
ஆண்டனு பவித்ததையோ வபத்தமேன் பேசுராய் நெஞ்சே மாய நெஞ்சே
கண்கண்டுஞ் செவிகேட்டும் கலந்துவாய் பதிற்பேசுதே நெஞ்சே மூட
உண்மைசொ லுணர்ச்சியாலே யொன்றையொன்ற கலந்திலையோ நெ
மலத்தைக் குழியுமுதிர மூளைக்குச் சொந்தமல்லவோ நெஞ்சே மூட நெஞ்
சாத்திரக் குப்பையைத்தள்ளி சூத்திரத்தைக் கண்டொடுங்குநெஞ்சே மூட
உன்னைப்போ லெல்லாரையும்பா ருண்மைப்பேசு தெய்வமொன்றே நெ
கன்னலங்கனிருசிபோற கலந்தள சிவமெங்கனு நெஞ்சே கர்வ நெஞ்சே
என்ன புண்ணியஞ்செய்கா லெடுக்கலா மிந்தசன்மம் நெஞ்சே பாவ நெஞ்
அன்னை தந்தை குருதெய்வ மனைத்துமீசனுருகா ணெஞ்சேபாவ நெஞ்சே
ஆயிரங் காக்கைக்கொருக லதுபோ துமவையேயடு நெஞ்சே அற்பநெஞ்
தாயினு மேலாஞ் சற்குரு தன்மொழி யொன்றூற் கன்மமபோம் நெஞ்
புத்திதெரிந்த நாள்வரை போதித்தேன் சைவமகிமை நெஞ்சே கபட நெஞ்
சித்திரம்போ லசையாது தியானஞ்செய் முத்தியணுகு நெஞ்சே கபட நெ
கெட்டது கல்லது மூன்றாற் கெட்டுமெனக் கேட்டுவிட்டே னெஞ்சே
விட்டது கொட்டதுயென்ன விதியைமதியாளிக்கு நெஞ்சே மூட நெ
குருவருள் திருவருள் கூடினுமெலன்னவேண்டு நெஞ்சே சங்கட நெஞ்சே
அருளும் பொருளும்போலவானந்தமானந்தசானே நெஞ்சே சங்கட நெ
எத்தனைச் சொன்னாலுமென்ன யெல்லாஞ் சிவமயமே நெஞ்சே கன்ம
பத்தருஞ் சித்தர் முத்தரும் பார்விண் வணங்கநின்றூர் நெஞ்சே கன்ம
வெள்ளம்வந்த கொல்லுமுன் விஞ்சையார் தத்வமசிபார் நெஞ்சே அற்ப
வள்ளலாஞ் சிவங்கலந்து வாழ்ந்திரு சதாகாலமும நெஞ்சே அற்ப நெஞ்சே
அனைவர்க்குமே லாதரிக்கு மப்பன்சிவ னுண்டுகண்டாய் நெஞ்சே தீய
என்னத்திற்கு மயங்கிநீ யிடிபட்டுச் சாகின்றனை நெஞ்சே தீய நெஞ்சே
சிவமென் றுணர்தற்கின்றி சிவன்சிவ னென்றுகெட்ட நெஞ்சே மடநெஞ்
தலைத்தள வாகவல்லோ தான்காண பத்திவரு நெஞ்சே மடநெஞ்சே 189
தத்துவ முணர்ந்தாயானூற் சைவம் பலவாய்த்தோன்றுது நெஞ்சே பாவ
சத்துசித்தா னந்தமூன்றஞ் சகச நிட்டையிலொன்றும் நெஞ்சே பாவ
நாதனை சதாவணங்கு நாள்திதி நட்சத்திரமே நெஞ்சே கலக நெஞ்சே
சோதிடம் வகுத்தார்சுபா சுபங்க டெரிந்துக்கொள்ள நெஞ்சே கலக நெஞ்
அண்டபிண்ட யாவுமுனு ளடங்குந் திறங்கற்றூயோ நெஞ்சே சங்கட
தெண்டனிட்டு வணங்கினேர் சிவேஸ்வரானுரே நெஞ்சே சங்கடநெஞ்
மங்கா வொளிவிளக்காய் மன்னுமெய்ச்சிவஞானம் நெஞ்சே கசடுநெஞ்சே
தங்கும் வழியறிய சார்ந்து நிட்டை செய்திரு நெஞ்சே கசடு நெஞ்சே

காதற்ற போசெங்கே கடுக்கன் தோடுபோடுவாய் நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
வாதற்ற பேசமாற மௌனியர்க் கெதுவேண்டு நெஞ்சே பாவ நெஞ்சே
சொல்லிறந்த விடத்தைச் சொல்லுஞ் சற்குருவைத்தேடு நெஞ்சே மூட
அல்லும் பகலிலாத வானந்த சுழுச்சிப்பாரு நெஞ்சே மூட நெஞ்சே
எல்லா விளையாடலு மீசன்பா லுணைதிலை நெஞ்சே வெங்கலி நெஞ்சே
பொல்லாப் புழுக்குரம்பை போபொழி முன் கண்டுணர்வாய் நெஞ்சே வெ
திறந்த விருதயத்துள் தோன்றுமே சொசொரூபம் நெஞ்சே மட நெ
அறந்தழைத்த தொண்டர்களையனுருலடைந்தார் நெஞ்சே மடநெஞ்சே
சடத்திற் குழைத்தனை சங்கரர்க் குழைத்திலையே நெஞ்சே பொல்லா நெ
குடத்திற்பாம் படங்கும்போற் குணமடங்கக் கற்றிலா நெஞ்சே பொல்லா
கருணைக் கடலல்லவோ கற்பக விருட்சமல்லோ நெஞ்சே வன்ம நெஞ்
பெருமானென சர்வத்தும் பேசுஞ் சிவமல்லவோ நெஞ்சே வன்ம நெஞ்
தேவாரத் திருவாசகந் தெய்வ மொழியல்லவோ நெஞ்சே ஊன நெஞ்
பூவாரமெனப்பூண்டு போற்றமுன் வந்தாரே நெஞ்சே ஊன நெஞ்சே
சிதம்பர தேகத்துள்ளே திருநாளைக் காண்பதெப்போ நெஞ்சே மட
பதம்பெற்று வாழ்வடைந்தார் பத்திமுத்தி சித்தியாக நெஞ்சே மட நெ
கள்ளஞ் சூது பொய்வித்தை கடவுட்குவெளிச்சமே நெஞ்சே யீன நெஞ்சே
இள்ளும் பொள்ளெல்லாஞ் சூரை விட்டுவிடுவாய் நெஞ்சே யீன நெஞ்
எந்தநாள் தினையவருமென் றீசனை வருந்திக்கேளு நெஞ்சே பாவ நெஞ்
அந்தநாள் பிழைத்தாமென வானந்தக் கூத்தாடி நில்லு நெஞ்சே பாவ
திருத்தொண்டர் களைப்பாடி சேவித்தார் சுந்தரமூர்த்தி நெஞ்சே அற்ப
பெருதொண்ட ரெனசில்லோர் பேதஞ்சொல்வதென் கன்மம் நெஞ்சே
மனிதர் தெய்வம்பேய் மூன்றாய் வகுத்தகணம் பொய்யாமோ நெஞ்சே
இனியேனுங் கண்டறிந்து யேகாந்த நிலைக்கொள்ளுவாய் நெஞ்சே மட
சொன்ன தனந்தமுண்டு சொல்ல வனந்தமுண்டு நெஞ்சே கலக நெஞ்சே
என்னைச் சொன்னாலுஞ் சற்று மிதங்கியென் பால்வந்திலாய் நெஞ்சே கலக
நாற்பத்து நான்குவட நாதர்க்கு மாலைசூடினை நெஞ்சே மாறு நெஞ்
நாற்பத்தைந்தைக் காண்பாயோ நட்டாற்றில் விட்டுப் போவாயோ
சிவப்ரகாச தேசிகன் செப்பஞ் சௌமியங் கேட்பாயோ நெஞ்சே மூட
அவப்ரகாசனாகி யவஞ்சொல்லியழிவாயோ நெஞ்சே மூட நெஞ்சே (208)
புண்ணியமபோற் சந்ததம் போற்றி மங்களம்பாடு நெஞ்சே வன்ம நெஞ்
எண்ணிலாமெய்ப் பத்தருக்கு மெல்லவர்க்கும் வாழிசொல்லு நெஞ்சே

—)•(—

சிவப்பிரகாச செழுவெண்பாமாலை.

அந்தாதித்தொடையல்.

— (1) —

மணிநிலவு ஞான வள்ளலை யுலகனைத்து
மணியணியா யமைத்தானு மண்ணலை—பணிநிலவு
மன்ப ருளம்விட் டகலாப பெருமானை
யென்மொழியைக் கேட்டருள்வா—யின்று. (௧)

இன்றிருப்பே ஞானை யிருப்பது சந்ததம்
மன்றுள் விளையாடு மாமணியே—தொன்றுயிரைக்
தொள்ளைக்கொளு முன்னைக் குறைதீர்த் தாதரித்து
வள்ளலை வந்தாள்—வரம். (௨)

வரம்பெற்ற நல்லோர் வாழ்வுபெற்றா ரென்று
திரம்பெற்ற மாமறைகட் செப்புநெறி—உரம்பெற்று
நிற்கு நிலையருள்வாய் நிதநியனே நிட்டைகலைக்
கற்கு நிலையருணின்—கடன். (௩)

கடன்பட்டோ னுள்ளங் கலங்கித் தவிப்பதைப்போ
லிடர்ப்பட் டுழல்கின்றே னீசனே—விடமுண்
டிறப்பானைப் போல யேகுகின்றே னேழைப்
பிறப்பகல தீர்த்தாட்—பிழை. (௪)

பிழைபொறுக்குந் தெய்வப் பேரின்ப வாரிதியே
மழைபெருகுந் தன்மைநலம் வழங்கி—விழைந்தபொல்லா
யிடுக்கணவை போக்கு மிறைவநீ யென்றறிந்த
யடுத்தே னுனக்கடிமை—யாக்கு. (௫)

ஆக்குவதை யாக்கி யழிப்ப தையழித்து
நீக்குவதை நீக்கு நின்மலனே—நோக்கமதைக்
கண்டறிந்து வன்பர்க் கண்காண வந்தவனே
பண்டைவினைப் பற்றொழியப்—பார். (௬)

பார்த்தவனு நீயே பார்ப்பவனு நீயேமெய்ப்
பூர்த்தவனு நீயே புகழ்நீயே—க்ஷேத்ரமுதல்
தீர்த்தமுடன் மூர்த்தந் திகழுருவாய் நின்றனையோர்
வார்த்தை சொன்னால் வாய்க்கும்—மதி. (௭)

மதிபெருகில் ஞான வாய்மையது பெருகுந்
துதிபெருகி னின்றா டுணைபெருகும்—விதிபெருகி
வந்தாலு நிற்கா மறைநாதோடுஞ் சொல்லாது
சொந்தநிலைத் தந்தாட்—சுகம். (௮)

சுகமென்ப தெல்லாந் துணையடியி னின்று
அகமகிழ்ந்து ஞானப்பா லருந்தி—புகலரிய
யின்பவீ டெய்தி யிருந்தவர் நாளதனை
புன்மொழிகேட் டுரையுஞ் சொல்—பொன். (௯)

பொன்னை யளந்தாரும் பூமியைத் தானளந்த
மன்னுநி மன்னவரு மற்றவரு—மென்னானார்
துஞ்சினா ரென்றச் சொன்முடிவி னின்றதே
லெஞ்சிநின்ற தென்ன—யிவண். (௰)

இவன்கண்ட தெல்லா மேகினதே சொல்லாம
லவமனத் தாற்றெளிவ தரிது—சிவமே
யொன்றித்து வாழு முண்மையிலை வாய்த்தா
லென்று மழியா திருப்போ—மே. (௧௧)

இருப்போ மெனவெண்ணி யென்னென்னோ முடித்தே
னொருப்போது முதவிலையே யோகோ—விருப்ப
மசைப்போ னடந்து வானந்தங் கொண்டனனே
வசைப்படுநா ளென்சொலுமென்—வாய். (௧௨)

வாய்ஞானம் பேசி வல்லுனராய்த் திரிந்து
மேய்ப்பா ரிலாக்கதியை மேவினனே—தாய்ப்பா
டனக்கு நிகராகத் தானுளதோ வில்லையில்லை
மனக் குழப்பத்தா லுனக்கென்—வரும். (௧௩)

வருவது வாதொழியும் வாராது வாரா
திருந்தக் கண்டாய்ந்தாற் றெரியும்—பொருந்தச்
சொல்வார்கண் மேலோர் சொல்லார்ச் சிறியோர்
மல்லுக்கு நிற்பதென்—மதி. (௧௪)

மதி பெருகினாலும் வளம் பெருகினாலும்
துதிபெருகி னாலன்றோ தூய்மை—நிதிபெருகி
வாழ்ந்திருந்த வன்பர் வரமபெறத் திருப்பணியைச்
சூழ்ந்திருந்தார் பெற்றார்—சுகம். (௧௫)

சுகம்வேண்டி நின்றேனுன் றணையடியை வேண்டிலேன்
புகழ்ப்பாடி யாடிப் போற்றில்லே—னிகழா
தருடருசுற் புண்ணிய மையனே கைவிட்டா
லிருவினைக் கண்டாரெவரு—மிலை. (௧௬)

இலைபறக்கா திருக்க வெடுத்துவைப்பேன் கல்லை
யலைபறக்கா திழுத்துக் கட்டுவேன்—நிலைபறக்க

வந்ததே யானால் வாய்ப்பதென் சன்மவினைச்
சொந்தமாய் நிற்குமுன்னோர்ச்—சொல். (௧௭)

சொல்லாலே குற்றஞ் சூழுமெனப் பட்டினத்தார்
நல்லா ரிணக்கமொன்றே நாட்டினார்—பொல்லார்
மனத்திலிதுத் தங்காது வணங்குந் திருத்தொண்ட
ரினத்திலிதுத் தங்குமென்ப—தே. (௧௮)

என்புதிரத் தோற்பை யெதுவரைக்கு நிற்கும்
அன்பே சிவமென்றா ருமூலர்—இன்பநிலைக்
கொண்டபடிக் கொண்டாடிக் குணங்கொண்டார்க் கண்ட
அண்டர்பிரா னேயாளு—வாய். (௧௯)

ஆளும் பெருமானே யைம்முகனே சங்கரனே!
கோளும் பழிநிறைந்தக் குவலயத்தில்—மீளும்
வழியறியா தேங்கி வாடும் பயிராகி
விழிகலங்கி னேனென்—விதி. (௨௰)

என்விதியை நோக்கு மீசநீ யல்லவோ ?
உன்னைவிட யாரெனக் குதவி—அன்னைத்
தந்தைமுதற் சற்குருவாய்த் தான்வந் தாதரிக்குஞ்
சுந்தரமே வோர்மொழியைச்—சொல். (௨௧)

சொல்லா திருந்தார்ச் சொல்லவல்லா ரவர்காண்
வல்லாரெல்லாம் வெகுபேர் மண்ணானார்—எல்லாந்
தெரிந்தா ரிலையென்றார் சீர்த்தாயு மானவரி
னாரியமொழி யுள்ளமதி—லோது. (௨௨)

ஓதினாற் போதாது வுள்ளுணர்ந் தந்நெறியைச்
சாதிப் பவனேநற் சாதியென—பேதமிலா
வள்ளுவனார் சொல்லை மறவாதேத்தித் துதிக்க
வள்ளலே தந்தாள்—வரம். (௨௩)

வரமிலார்க் கென்னசுகம் மதியிலார்க் கென்னநிலை
சரமறியார்க் கென்னதருஞ் சாத்திரம்—பரமறியா
எண்ணமுண்டோ யேமனுண்டோ யிறப்பும் பிறப்புமுண்டோ
அண்ணலுண்டோ யிலைகழ—லருள். (௨௪)

கழலை வருந்தி கண்மூடி நிட்டை
விழைந்தார் விஞ்சைபெற மேலோர்—பழம்பெற்ற
புனிதவதிப் போல புண்ணியஞ்செய் தார்க்கன்றி
அனியாய நெஞ்சனுக்கென்—னாம். (௨௫)

ஆமா மதுமெய்யென் றசைப்பேன் றலையதனைப்
போமா றறியேன் போய்விடுவேன்—ஏமா
அஞ்சே னுனக்கென்பே னுண்டவனே நின்பாதஞ்
தஞ்சமெனச் செய்யேன்—சரண். (உசு)

சரண்டைந்தா ரெல்லாஞ் சாகா நிலைநின்றார்
அரஹரவென் றஞ்செழுத்தை யர்ச்சித்தார்—பரமானூர்
மூன்றெழுத்தே ஆகாரம் முதலெழுத்தே மோட்சம்
மூன்றெழுத்து ளுண்டனந்த—மொழி. (உஎ)

அனந்த மொழியுண்டு வதிலனந்த வுருவுண்டு
மனமொடுங்கி னூர்க்கண்டு வசனித்தார்—சன்கருக்கும்
மாணிக்க வாசகர்க்கும் வந்தகுரு மூர்த்தியெனைக்
காணிக்கையாய்க் கொண்டான்—கடன். (உஅ)

கடமென்ற தேகக் கட்டுக்கு ளீவுயிரா
யுடன்பட் டிருக்கின்ற வுளவும்—உடலைவிட்
டோடி யொடுங்கு முண்மையிடஞ் சொல்லவெனத்
தேடினே னிவைத்தெரிக்த—தே. (உகூ)

தெரிந்தார்த் தெரியார் செகமீ தெத்தனையோ
பரிந்திதைப் பேசிற் பயனென்—பிரிந்த
வுடலெவ் வழியோ வுயிரெவ் வழியோ
திடன்கண்டு நின்றவரே—தே. (௩0)

தேவர்ப் பலருண்மா தேவனெனப் போற்றுமறை
யர்வ ரறிவாரு ளற்புதத்தை—ஆவலுற்ற
அண்டர்முத லாப்த ரளவிலா மெய்யடியார்
தெண்டனிட் டடைந்தனரே—சீர். (௩௧)

சீர்பெற்ற தேகஞ் சேவைசெய யீசனேயுன்
பேர்பெற்ற தேயனந்தம் பெருமை—ஆர்பெற்றா
ரிம்பருட னும்ப ரேற்றும் பலதெய்வஞ்
செம்பொனம் பலத்திலுள—சிவம். (௩௨)

சிவம்பாட லின்றி சீவர்களென் பாவோர்
சிவப்பிர காசன்மொழி சேர்ந்து—தவநீடி
சேக்கிழார் சொன்ன திருமறைக்குக் காப்பு
வாக்குடன் கலந்ததுவோம்—மணி. (௩௩)

—0—

போற்றி விருத்தம்.

சிவஞான சுபிக்ஷ மென்னுஞ் சிறந்த சௌமிய மெய்நூலை
சிவப்ரகாச தேசிகன் செப்பினன் பதத்தணிந்து
சிவஞான நல்லோர் சேவைத் திருவரு ளுடன் றந்தாளுஞ்
சிவமோநன் மயிலை தேவே திருவடி கனிந்தாள் போற்றி.

—(*)—

வாழி விருத்தம்.

அகண்டபரி பூரணமா மைங்கரன் கபாலீச னம்மையாறு
மறுமுகனுங் குமரகுரு பரமுருகன்வள்ளிதெய்வ யானைமயில்வேல்
சகமெவனு மகிமையுற வருட்பொழிந்த குருநால்வர்த் திகழுஞ்சைவம்
சென்மவினைக் கடலடைக்குந் திருநீறுருத் ராக்கமணிதிருப்பணிக்கு
புகலுமுன் றனதெனப் பொருளுதவி யுழைத்தவரும் பொய்யைப்பாடா
புலவர்களுஞ் சமயநிலைக் குருகராய்ப் போதிக்கும் புநித ரின்நூற்
பகலவன்போ லுலகுளநாள் வரைநிலவ மூத்திரிக்கப் பண்புகொண்டே
பத்தியுடன் றனமீய்ந்தோர்ப் படித்தவர்க்கேட்டோர் மயிலைப் பதியும்
[வாழி.

—(‡)—

ஸ்ரீ கபாலீஸ்வரரின்
சிவஞான சுபிக்ஷசௌமியம் சம்பூரணம்.
ஓம் நமப்பார்வதி பதயேநம: அரஹர மஹாதேவா
திருச்சிற்றம்பலம்.

—(I)—

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.
சென்னைத் திருமயிலை
தெய்வப்புலமை

ஸ்ரீமத் – திருவள்ளுவ நாயனார் துதி.

—)*(—

நவகம். எழுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

திருமறை முடியி லிலங்கிடும் பொருளே திங்கட் சூடியசிவ வடிவே
அருளமயா யென்றன் குடிமுழு தாண்ட வண்ணலே சிற்பர குருவே!
பெருவரு டந்து மும்மலம் போக்கிப் பேதையேன் றனையுவந்தாள்வாய்
மருமலர் சோலை சூழ்திரு மயிலை வாழும் வள்ளுவமா சத்குருவே: (க)

உழைத்தன னென்ற னூழ்வினை யாலே வுன்பதந் தனைத் துதியாமல்
விழித்தன னிலவங் கார்த்தமாங் கிள்ளைப் போல வீணுசை விட்டலெகில்
செழிக்குமா றுனது கருணைவா ரிதியிற் நீயனை மூழ்கிடவருள்வாய்
பழிபவம்போக்கியாண் டிடும் மறைகட் பன்னும் வள்ளுவமா சத்குருவே
கருத்தினு லுனது குறிப்பினை யன்றிக் கருதிடேன் வேருரு பொருளைச்
சிரத்தினிலமைத்த கரத்தொடு மேலாஞ்சிறந்தவைந் தெழுத்தினையோ தும்
பரிசெனக் கரகப் பரிந்தரு டந்து பத்தனை யாளுநா ளென்றோ?
அரிமுதற் றேவ ரமர்திரு மயிலை யாதி வள்ளுவமா சத்குருவே. (௩)

சங்கம மென்னும் பொருளினை யறியேன் சத்குரு மலரடி துதியேன்
லிங்கத்தைமன தி னினைந்துநா னறியேனேற்குநற்பூசைசெய் ததியேன்
சங்கைகொண் டலையுந் தமியனை யாண்டு தற்பத சேவையே தருவாய்
அங்கம் பூம்பாவை யாகிய மயிலை யாதி வள்ளுவமா சத்குருவே. (௪)

ஐயனே யுன்றன் பெரும்புகழ்த் தன்னை யடியனுற் பேசவுந் தரமோ
தைய்யரின் பெருமை நந்தியே யல்லாற் றெல்லுலகினிலெவ ரறிவார்
பையர வணிந்தப் பரனுறை மயிலைப் பதியமர்ந் தடியவர்க்கெல்லாம்
மெய்யனே ஞானச் சுயம்பிரகாச விசித வள்ளுவமா சத்குருவே. (௫)

சிரந்தனி லணிந்த லிங்கத்தி னழகுஞ் சிறந்தமெய்ப் பூதியி னழகும்
கரந்தனி லமைத்த முத்திரை யழகுங் கதிதரு கண்டிகை யழகுஞ்
சரமெனு யோகப் பட்டையி னழகுந் தமியனுற் பேசவுந் தரமோ?
அரஹரா வுனது தரிசன மருள்வா யாதி வள்ளுவமா சத்குருவே (௬)

தவத்தினு லுன்னை யடைவதே யல்லாற் றுயிட முதித்த தீவினையோ
கவர்ந்தெனை யிழுத்து வுலகமா மாயைக் கடலிடை வீழ்த்துவ தந்தோ?
அவலனியான் செய்வ தீதென வறியே னுதரிப் பவரிலைச் சொன்னேன்
சிவசிவா வெனக்குன் றிருவடிக் காட்டாய் திருவள்ளுவமா சத்குருவே.

பரவினே னுந்தன் குரைகழ டன்னைப் பாவியேன் பழவினைப் போக்க
வருமையா யுன்ற னுறெழுத்துடனேவைந்தெழுத் துண்மையுங்காட்டி
கரதலந் தனிலே சிவலிங்கநுளிக் கடாட்சிக்க வேண்டு மென்றனக்கு
பரகதி வழிக்குத் துணைவனே மயிலைப் பரம வள்ளுவமா சத்குருவே.

கயவனே னியம்பும் விண்ணப்பமொன் றுகருத்துட னினைப்பணிந்தேத்தி
வுயருமுன் னடியாருடனென் றுங் கலந்துவுண்மையு சத்யஞ் சாந்தமுடன்
றயவுடன் போற்றி லிங்க சங்கமத்தின் றற்பத பூசைசெய் தடியேன்
பயனுற வருளிப் பரகதி தாராய் பரம வள்ளுவமா சத்குருவே. (௯)

ஓம் சத்குரு பாதாரவிந்தம் நமஸ்தே நமஸ்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஜெகநாதபுரம்.

தன்மீகர். தி. வெ தம்புசாமிபிள்ளை
அ. கா. இரங்கசாமி பிள்ளை
சி. .ச. மாதவதாஸ் (கல்கத்தா)
கோ. கோதண்டசாமி பிள்ளை
பெ. கிருஷ்ணசாமி பிள்ளை
வீ. க. முனிசாமி பிள்ளை
க. .க. வீ. த. பெருமாள் பிள்ளை
C. மாசிலாமணி பிள்ளை
ம. தனப்பாலுபிள்ளை ஆசன்சோல்
கருக்காத்தம்மன் கோவில்வீதி
ஸ்ரீ சிவத்யான பஜனை ஸ்தாபகர்
வீ. நா. இராகுவேல் பிள்ளை
க. மு. பஞ்சாட்சரம் பிள்ளை

பிரம்பூர் ஏகாந்தவீதி

R. M. முனிசாமி பிள்ளை

டாக்டர் சாமிநாய்க்கன்வீதி

N. ஆளவந்தார் தாசர்
செம்மநகர். சி. வெங்கடாசலம் பிள்ளை
" சி. தாழமலை பிள்ளை

கீழ்ப்பாக்கம் மேடடுவீதி

ஸ்ரீ சிவானந்த பக்த பஜனை
ஸ்தாபகர் பொ. ஏ. மதுரைபிள்ளை
மூப்பர். பெ மு. பாளையம் பிள்ளை
" ஆ. செ. பொன்னப்பன் பிள்ளை
காரியதரிசி. திருவன்பாக்கம்
காஞ்சிபுரம். திரு. வி. சின்னத்தம்பி
உபாத்தியாயர் சம்பிரதி [பிள்ளை
சோதிடர். செ. ப. சந்திரகாசம் பிள்ளை
ஆலோசனைத்தலைவர்
செ. நா. இராகுவேல் பிள்ளை
விசாரணைத்தலைவர்
கு. க. முனிசாமி பிள்ளை
திறவுகோலர் வீ. முருகேசம்பிள்ளை
தண்டல். செ. நா. கதிர்வேலுபிள்ளை
பிள்ளை. மு. குப்புசாமி பிள்ளை

கொட்டிமாநகர்.

B. அருகாசலம் பிள்ளை

கொண்டிமாநகர்.

கி. வீ. செ. தாமோதரம் பிள்ளை
அமிஞ்சிகரை தே. முனிசாமிதாசர்
ஸ்ரீ விநாயக மஹோத்ஸவ சபை
மூப்பர். தே. மு. தம்புசாமி பிள்ளை
காரியதரிசி இர. தருமலிங்கம்பிள்ளை
அங்கம் ந. சோ. சுப்ரமணியம்பிள்ளை

சேத்துப்பேடு.

ச. மு. சிங்காரவேலு பிள்ளை
ச. நாராயணசாமி பிள்ளை
கி. மா. வே. குழந்தைவேலு பிள்ளை
அ. பொன்னுசாமி பிள்ளை
அ. எதிராஜலு பிள்ளை
கு. வீ. சுப்ரமணியம் பிள்ளை
செ. அ. தங்கவேலு பிள்ளை
ந. கணேசன் பிள்ளை

கன்னிமாநகர்.

தன்மீகர். வா. செ. ஜெகநாதம் பிள்ளை
மு அப்பாசாமி பிள்ளை
விஜய பெ. ஆ. முருகேசம் பிள்ளை
ந. ஜான் திருவையா பிள்ளை
ஜோ. அந்தோனி பிள்ளை
ஏ. மா. சிங்காரவேலு பிள்ளை
C. முனிசாமி பிள்ளை
கி. க. மு. நத்தானியேல் பிள்ளை
M. முருகேசம் பிள்ளை
தெ. ந. புண்ணியநாதன் பிள்ளை

பொன்னுநகர்.

ஸ்ரீ சிவசுப்ரமண்ய தியான பஜனை
கிராமம் வெ. பா. முருகேசம் பிள்ளை
த. மு. முனிசாமி பிள்ளை
இரா. பொன்னுசாமி பிள்ளை
து. விஜயராகவலு பிள்ளை
அ. குழந்தைவேலு பிள்ளை
ஆற்காடு. மு. மதுரை பிள்ளை
அ. பி. ஆரோக்கியசாமி பிள்ளை
ஸ்ரீ பாலசுப்ரமண்யாலயம் (ள்ளை
உபகாரியதரிசி திரு. ம. அப்பாசாமிபி
சென்னை பிரஜாநுகூலசங்கம்
காரியதரிசி. த. சின்னையா பிள்ளை
S. M. S. நாராயணசாமி பிள்ளை
சி. நல்லதம்பி பிள்ளை
G. நடேசம் பிள்ளை
ப. கனகசபை பிள்ளை

நுங்கம்பாக்கம் கிராமவீதி

பெ. மா. அருணசலம் பிள்ளை
தி. சுந்தரம் பிள்ளை
அமீர்நகர். க. முருகேசம் பிள்ளை

சாலை தேவனும்பேட்டை
ஸ்ரீசிவத்யானநந்தசித்விலாசபஜனை
ஸ்தாபகர் இரா அ. சண்முகம்பிள்ளை
ஏ. தம்புசாமி பிள்ளை
P. நடராஜம் பிள்ளை
வன்னியதேவனும்பேட்டை
பொ. முருகேசப் பண்டிதர்
நல்லான்பதி. ப. முனிசாமி பிள்ளை
" L. இரத்தினம்பிள்ளை
வேளாளத்தேவனும்பேட்டை
மு. மு. துரைசாமி பிள்ளை
R. முனிசாமி பிள்ளை
ஆயிரந்தீபநகர்.
கெண்டி அ. முனிசாமி பிள்ளை
R. தம்பியப்பன் பிள்ளை
K. V. வீராகு பிள்ளை
C. காளிராஜு பிள்ளை
கல்கத்தா ஸ்ரீ கணநாதசபை
ஸ்தாபகர் S P. இராவணன்பிள்ளை
துலுக்கன்தோட்டம்
T. ஆறுமுகம் பிள்ளை
L. S. பிரான்சிஸ் பிள்ளை
மக்கிமாநகர் த.இர. கணபதிபிள்ளை
" K. அப்பர்சாமி பிள்ளை
" கோ. வீ. சபாபதி பிள்ளை
" சு. தாண்டவமூர்த்தி
" பூ. கணேசன் பிள்ளை
" S A. தம்புபிள்ளை (ஆசன்சோ
" G. A ஸ்டீவன்பிள்ளை " (ல்
" S.S. அந்தோனிபிள்ளை "
மக்கிமாநகர் ஆற்றூர் ஸ்ரீசிவப்ரகாச்
சித்தி விநாயக பக்த பஜனை
ஸ்தாபகர் வீ. ஐயாக்கண்ணு பிள்ளை
மூப்பர். அ. பொன்னரங்கம் பிள்ளை
தண்டல் இரா. பொன்னுசாமிபிள்ளை
பிள்ளை மு. குப்புசாமி பிள்ளை
மவுண்ட்ரோட் ஜெசன்ஸ் வீதி
ஸ்ரீ சிவப்ரகாச சுந்தரஞான
பக்தாமிர்த பஜனை ஸ்தாபகர்
கிராமம் ஏ. மா. தங்கவேலு பிள்ளை
உபாத்யாயர்பெ. வரதராஜலுபிள்ளை
அர்ச்சகர் மு. அண்ணாமலை பிள்ளை
மூப்பர் மா. முருகேசம் பிள்ளை

தன்மகர்த்தர்
ஜோதிடர் கா. சி. முனிசாமி பிள்ளை
காரியத்தலைவர் இர. சிதம்பரம்பிள்
ஆலோசனைத்தலைவர் [ளை
கா. ஐயாக்கண்ணு பிள்ளை [ளை
பொக்கிஷர். மா. பொன்னுசாமிபிள்
சம்பிரதி வீ. சிவலிங்கம் பிள்ளை
பிள்ளைகள் சு. ஆறுமுகம் பிள்ளை
" ஏ. எம். முருகேசம் பிள்ளை
" பெ. பூங்காவனம்பிள்ளை
" ஐ. குப்புசாமி பிள்ளை
" ஐ. கன்னியப்பன் பிள்ளை
கிருஷ்டப்பன் செட்டிவீதி ஸ்ரீ பால
சிந்தாமணி விநாயக பக்த பஜனை
ஸ்தாபகர் பெ. சின்னசாமி பிள்ளை
காரியதரிசி மொ. முருகேசம்பிள்ளை
உபாத்யாயர் சி. சுப்ரமண்யம்பிள்ளை
ஆல்தோட்டம்
ஸ்ரீ சிவகணேச பக்த சமவாயம்
அமுர்தகவி இரா. பொன்னுசாமிபிள்
வீ. வடிவேலு பிள்ளை [ளை நீலகிரி
க. தம்பியப்பன் பிள்ளை
மா. இராமசாமி பிள்ளை
ஏ. இராஜகோபால் தாசர்
செ. மாணிக்கம் பிள்ளை
மு. காளிபிள்ளை
து. வாசுதேவ மூர்த்தி
வி. ஏ. சுப்ரமண்யம் பிள்ளை
பொ. வீரராகவலு பிள்ளை
பா. சதானந்தம் பிள்ளை
ஸ்ரீ நடராஜ பக்த பஜனை
பொ. மு. நடேசம்பிள்ளை என்கிரே
மு. கிருஷ்ணசாமி பிள்ளை [வர்
மா. உலகநாதம் பிள்ளை
மா. இரத்தினசாமி பிள்ளை
ஷெடியூர் அ. பொன்னம்பலம் பிள்ளை
சப்ளையர் ஏந்தூர். ப. முனிசாமி பி
சி. மு. நாராயணசாமி பிள்ளை [ள்ளை
ஐ. மா தங்கவேலு பிள்ளை
V. வெங்கடாசலம் பிள்ளை
து. தருமலிங்க மூர்த்தி
மு. சொக்கலிங்கம் பிள்ளை
பா. கணேசன் பிள்ளை

பாங்கிமலை. பா. இராகவலு பிள்ளை

இராயபேட்டை

சோதிடர் மு. முத்துசாமிபண்டிதர்
இல. இர முருகேசம் பிள்ளை
க. ந. வீ. தம்புசாமி பிள்ளை (உரிகம்)
R. D. மதுரை பிள்ளை

ஸ்ரீ சிவப்ரகாச பக்த பஜனை

திண்டிவனம் கொள்ளாறு நெய்க்குப்பம் ஸ்ரீசிவப்ரகாச சித்திவிநாயகர் ஆலயம் கல்விச்சாலை மானேஜர் ஸ்தாபகர் கோ. பூங்காவனம் பிள்ளை

சாணுங்குப்பம்

ஓ. ச. அ. ஏகாம்பரம் பிள்ளை
காட்டுக்கோவில் சந்தவெளி வீதி
மு. சீரானன் பிள்ளை
துயப்பேட்டை வீரபெருமாள்வீதி
உபாத்யாயர். மு. முருகேசம்பிள்ளை

Mechanical Govt

பைகிராப்வீதி P. சின்னசாமிபிள்ளை

ஸ்ரீ வல்லாளக்கணபதி பக்தபஜனை

ஸ்தாபகர் ஆ. வ. இரத்னநந்த மூர்த்
தன்மீகர். A. டேவிட்பிள்ளை [தி
குடிபேத்தம். M. முனிசாமிபிள்ளை
பூ. ஏகாம்பரம் பிள்ளை
டிமாண்டுவீதி V. R முனிசாமிபிள்ளை

அடையாறு கிராமவீதி

ஸ்ரீ சித்தி கணேச பக்த பஜனை

ஸ்தாபகர். சி. முருகேசம் பிள்ளை
பிள்ளை, ம. உலகநாதம் பிள்ளை

ஸ்ரீ வேதவினோத விநாயக பஜனை

ஸ்தாபகர் ஈ. குப்புசாமிபிள்ளை
மூப்பர் இர. ஆறுமுகம் பிள்ளை

ஆலோசனைத்தலைவர்

வே. ஓ. வரதராஜலுபிள்ளை
பிள்ளை ம. மதுரை பிள்ளை
அடையாறு வ. வ. சிங்காரம் பிள்ளை
" வே. சண்முகம் பிள்ளை
" பொ. செல்லப்பன் பிள்ளை
கோட்டூர் ஸ்ரீ சுந்தரகணேச பக்த பஜனை மூப்பர் மு. பத்பநாதம்பிள்ளை காரியதரிசி வீ. இராஜகோபால்பிள்

நாராயணசாமிதோட்டம் [ளை

ஐ. க. மாசிலாமணிபிள்ளை கல்கத்தா

ஷியூர் மா. சாமிநாதம் பிள்ளை

ஸ்ரீ விநாயக மஹோத்ஸவ சபை.

மூப்பர் கோ. முனிசாமி பிள்ளை

ஸ்ரீ சிவகணேச தியான பஜனை

அங்கம். தி. துரைசாமி பிள்ளை

ஊநூர் எல்லிட்தோட்டம்

ஸ்ரீ சுந்தர விநாயகாலய ஆதீன தர்மகர்த்தா. செ. பொன்னுசாமிபிள்

உதவிதர்மகர்த்தா [ளை

இராபர்ட்சன்பேட்டை

ந. முருகேசம் பிள்ளை

திருமயிலை மேட்டுவீதி

தா. பொ. முருகேசம பிள்ளை
செ. பெ. இராஜு பிள்ளை

ஸ்ரீ சிவகணேசபக்த பஜனை

ஸ்தாபகர். தா. பொ. கந்தசாமி பிள்
மு. இராஜு பிள்ளை [ளை

கொன்றைமாநகர்

மயிலை. வே. பொன்னுசாமி பிள்ளை
மயிலை K. C. வெங்கடாசலம்பிள்ளை
கொ. மா. முனிசாமி பிள்ளை ஆசன்

வாலாஜாபேட்டை [சோல்[டர்

அ. அண்ணமலைதேசிகர் கண்ட்ராக்

நரசிங்கபுரம்

ஸ்ரீ சிவஞான பக்தஜன சபை

ஸ்தாபகர் வீ. கோவிந்தசாமியார்
காரியதரிசி பெ. இரத்னசாமி பிள்ளை
பொக்கிஷர் நா. முனிசாமி தேசிகர்
திறவுகோலர். வீ. சுப்ரமண்யசிவம்
சம்பிரதி பொ. சி. முனிசாமி பிள்ளை
தண்டல் அ. பொ. இராகவலுபிள்ளை
அர்ச்சகர் மாணிக்கவாசகம் பிள்ளை
திருப்பணி வூழியம் நல்லாய்அம்மான்
ஆலோசனை. M. முனிசாமி பிள்ளை
திறவுகோலர் D. மதுரநாயகம்பிள்ளை
அங்கத்தினர் ஆ. சுப்ரமண்யம்பிள்ளை
" க. முனிசாமி பிள்ளை
ஷியூர் வீ. முருகேசம் பிள்ளை
களியமாநகர் ஸ்ரீநிவாசம் பிள்ளை
கீரைமாநகர் A. சாம் பிள்ளை
திருமயிலை த. பொன்னுசாமிபிள்ளை
நரியமாநகர் மு. ஆறுமுகம் பிள்ளை
" V. மதுரைமுத்து பிள்ளை

149946

புதுப்பேட்டை
வித்வான் சி. இஷ்டலிங்கம் பிள்ளை
பாலகவி. அ ந. முருகேசம் பிள்ளை
வெ. கங்காதரம்பிள்ளை டிரைவர் S.
அ: கதிரேசம் பிள்ளை [I, R,
கோ. கந்தசாமி பிள்ளை என்கிரேவர்
ம. ச. ஸ்ரீநிவாசலு தாஸ்
எழுமூர். சு. செ. மாணிக்கம்பிள்ளை
" N, பச்சையப்பன்பிள்ளை
" வி. சுப்ரமண்யம் பிள்ளை
சிந்தாதரிப்பேட்டை
ஸ்ரீ துயர்தீர்த்த விநாயக ராலயம்,
திருப்பணி செ, தருமலிங்கம்பிள்ளை
" ஏ, சி. சண்முகம் பிள்ளை
" அ, மு, தங்கவேலுபிள்ளை
ஷெயூர் த. இரங்கசாமி பிள்ளை
பாலசங்கீத T R. தியாகராயபிள்ளை
மேட்டுவீதி P. சுப்ரமண்யம் பிள்ளை
புளியந்தோப்பு
கா, சின்னமதுரை பிள்ளை
நேட்டால் ஸ்ரீ சித்திவிநாயக
சிவசாதன தவசங்க ஸ்தாபகர்
புரசை. சைவ சி வீ, பாலகிருஷ்ணம்
புரசை, சி, வீ. பாபுபிள்ளை [பிள்ளை
புரசை, R, பாளையம் பிள்ளை
பெரியமெட்டு, திரு, R,S, வரதராஜ
பி, இராகவன் பிள்ளை [லுபிள்ளை
வேப்பேரி, P. துரைசாமிபிள்ளை
மல்லிகாபுரம்,
V, M, ஆரோக்கியசாமி பிள்ளை
பிரம்பூர் வேணுகோபால் தெருவு.
வீ. முனிசாமிபிள்ளை ஆசன்சோல்
பூவை. ச. இரங்கசாமி பிள்ளை
பூவை, மு. வீ. பழனி பிள்ளை
மண்ணடி சவரிமுத்துவீதி
திருப்போரூர் வள்ளுவ சத்திரத்தின்
தலைவர். வீ. முக்குந்த பிள்ளை
செ. அருணசலம் பிள்ளை
T, மாணிக்கம் பிள்ளை
வெங்கடேசமேஸ்திரிவீதி
துளிர்க்காணம் பிள்ளை
காசிமேடு, சின்மயானந்த பஜனை
முப்பூர் இரா. சுப்ரமண்யம்பிள்ளை

இராயபுரம் கயிற்றுகிடங்கு
இந்துபக்த பால்ய சபை
க. வே. அர்ச்சுனன் பிள்ளை
கொ. சி. பாலசுந்தரம் பிள்ளை
சி. கோவிந்தராஜலு பிள்ளை
வீ. பெருமாள் பிள்ளை
சு. சண்முகம் பிள்ளை
வ. இராகுவேல் பிள்ளை
ஸ்ரீ விநாயகமஹோத்ஸவ தலைவர்
வ. கோபால் பிள்ளை
ஷெயூர் பு. வே. சாரங்கபாணிபிள்ளை
" பெ. முனிசாமி பிள்ளை
சின்னமலை. க. முனிசாமிபிள்ளை
பிருங்காசைலம்
S. N. வடிவேலு பிள்ளை
மாரீசன்வீதி மு. கைலாசம் பிள்ளை
டிரைவர் லயின் சமரசரத்நாகரம்
C. K மங்களேஸ்வரம் பிள்ளை
செங்கற்பேடுசெ முருகேசம்பிள்ளை
காஞ்சிபுரம் சொ. நடேசம்பிள்ளை
உரிகம் கிளப் P. சபாபதி பிள்ளை
துண்ணூர் ஜெனரல்சப்ளையர்
கிராமம் S. குழந்தைவேலு பிள்ளை
பண்டிதர் R. நாராயணசாமிபிள்ளை
நீலகிரி
இந்து ஆரியமத சித்தாந்த சபை
முப்பர் B. சுந்தரம் பிள்ளை
சூப்ரேன்டேன்ட் ஸ்னேடன்
K. M. பாலகுமரு பிள்ளை
ப்ளவர் காட்டேஜ்
B. S. ஜெகநாதம் பிள்ளை
நீலகிரி இராயல் கன்பெக்ஷனர்
Y. ஆறுமுகம் பிள்ளை
Y. A. நாராயணசாமி பிள்ளை
நீலகிரி ஷாப்கீப்பர்
G. R ஜேம்ஸ் பிள்ளை
நீலகிரி வண்டிசோலை
ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த பஜனை
ஸ்தாபகர், A. சாரங்கபாணி பிள்ளை
A. S. இராமச்சந்திரம் பிள்ளை
B. S. குருநாதம் பிள்ளை
கல்கத்தா காலின்ஸ்வீதி
A. துரைசாமிபிள்ளை ஆசன்சோல்